

கேஷ் ஸ்பியர்

நாடகக் கவதைகள்

தொகுதி II

LIBRARY
UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARIES

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARIES

U. TORONTO LIBRARIES

வாய்ம் வெளி

கேட்க்ள்பியர்

நாடகங்களில் ருந்து கதைகள்

தொகுதி II

(Selections)

நாடக மற்றும் நாட்டு
(Theater & National - art)

நாட்டு
(National)

எழுதியவர் :

திருமதி. அ. மயில்வாகனம்

(முன்னாள் அதிபர்—இராமநாதன் மலைக் பயிற்சிக் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.)

(National artist)

நாடக மற்றும் நாட்டு
(Theater & National - art)

[பதிப்புசிலம் ஆசிரியருக்கே]

[விலை ரூபா 2-00]

நூல்கள் மற்றும் பாடங்கள்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. மக்பெத் (Macbeth)	1
2. வெனிஸ் வர்த்தகன் (The Merchant of Venice)	19
3. ஒதெலோ (Othello)	35
4. வாயாடிப் பெண்ணை வசமாக்கித் திருத்தல் The Taming of the Shrew	53
5. சூனிர் காலக் கதை (Winter's Tale)	71
6. கோரப்புயல் (Tempest)	94

முகவரை

இலக்கிய உலகில் விளங்கும் ஒரிமிகு கடர்களில், ஷேக் ஸ்பியர் ஒரு பெருஞ்சுடர். அவர் எழுதிய நாடகங்களை அறிந்து துய்ப்பதற்கு முன் அக் கதைகளில் குழந்தைகள் மனம் ஈடு படமுடியும்; ஈடுபடவேண்டும் என்று சொன்ற நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த ஆங்கில எழுத்தாளர் லாம் (Lamb) என்பவர் என்னினுர். என்னியதற்கேற்ப ஆங்கில உரை நடையில் அக்கதைகளை எழுதி உதவினார்.

ஷேக்ஸ்பீயர் நூல்களில் ஈடுபட்டவர் திருமதி யபில்லா கனம் அம்மையார். கல்லூரித் தலைமை ஆசிரியராக ஓன்னீன் எல்லாம் தொண்டாற்றியவர் என்றால் தமிழ் மாணவரிட மூம் எல்லையற்ற அன்புகடையவராகத் தானே இருக்க முடியும். எனவே, தாமறிந்த ஷேக்ஸ்பீயர் இன்பத்தைத் தமிழர் ஒவ்வொருவரும் இளமை முதல் அறிந்துயிக்க வேண்டும் என என்னினுர். லாம் என்பாரது உள்ளம் கசிந்தருகியது போலவே இவர் உச்சமாக இவ்வாறு உருகியதில் விபப்பிடில். அவர் போலவே இவரும் உரை நடையில் எழுதியுள்ளார். இந்த ஆர்வத்தைத் தமிழகம் வரவேற்க வேண்டும். இந்நாளைய ஈழநாட்டுத் தமிழை அறிபவும் தீங்நால் உதவுகிறது.

தமிழர்கள், இரண்டு தொகுதிகளாக வெளிவரும் இங்நாலை வரவேற்பார் என்பதில் ஜூபமிர்க்கி. இந்த நூலாசிரியர் இவ்வாறு மேஜும் தமிழ் நூல் பல எழுதித் தம் அனுபவத்தை எல்லோரும் பெறுமாறு உதவுவார்களாக.

இங்ஙனம்,

பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனுட்சிகங்தான்.
தமிழ் (கலை) மொழித்தறைத் தலைவர்,
அண்ணுமைலை பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணுமைலைநகர்.

நூல்முகம்

உலகப் பிரசித்திபெற்ற ஆங்கில கவிவாணரும் நாடகா சிரியருமான ஷேக்ஸ்பியரின் (Shakespeare) நாடகங்கள் படிக்கப் படி கீத்திவிட்டாத இன்பம் பயப்படா. அவற்றிற்கு உலக இலக்கியத்திலே முக்கிய ஸ்தானம் உண்டு. மாந்தரின் பல்வேறு குணங்களையும், தியங்குள்ளையும் படம் பிடித்துக் காட்டும் தீர்மை வாய்க்கூட இப்புலவரின் பாத்திரங்கள் படிப் போர் மனத்தை விட்டகலாத் தன்மை வாய்க்கூடவை.

தமிழ் நாட்டு மாணவ, மாணவிகள் நாடக ரூபமாக ஆங்கில மொழியிலே அவற்றை கற்பதன் முன்னர் குறித்த மொழி யிலே அவர்களுட்குப் போதிய பயிற்சி வேண்டும். இப்பயிற்சி எல்லாப் பள்ளிக் கிறவர்களுக்கும் கிடைப்பதிலை. கணக்காகவேலும் அவற்றைப் படிப்பதால் ஆங்கிலக் கவிஞர்களின் அருமையான படைப்புக்களின் தீர்மையை அறநிறிலே பொதித்துள்ள கருத்துக்களிலிருந்து அறிதறி கேதுவாகின்றது. கல்வி வளர்ச்சியையும், உலகியறிவை யும் ஒருங்கே பெற்றுக்கொள்ள உதவுகின்ற இந்த இலக்கியத்தைக்கற்பதால் ஏற்காட்டு இலக்கியங்களின் சிறப்புக்களை அறிந்து மேலும் அவற்றைக் கற்கவேண்டுமென்னும் ஆர்வமுண்டாகும்.

இங்கோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதே இத் தொகுதி. இது இரண்டாம் தொகுதியாகும். முதல் தொகுதிக்குக் கல்வியுலகிலும், பொது மக்களிடையேயும் கிடைத்த வரவேற்பின் உற்சாகத்தினால் உந்தப்பட்டே, இந்த இரண்டாம் தொகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளேன். இத்தொகுதியையும் அவர்கள் மனமுவங்கு ஏற்பார்க்களென்பது எனது நம்பிக்கையாகும்.

“குற்றங்களைக் கணங்கொன்றுவார் தக்கோர்”
வணக்கம்.

திருமதி அ. மதிர்வாகனம்

மக்ரெஷ்

(Macbeth)

டன்கன் (Duncan) அரசன் ஸ்கொத்லாந்து தேசத்தை அரசாங்க காலத்தில் அவனுக்குக் கிட்டிய உறவினாலே மக்பெத் (Macbeth) என்னும் ஒரு போர்வீரன் இருந்தான். அவன் ஒரு சிறந்த மகாயுத்த வீரனாக இருந்தமையால் எல்லோருடைய புகழ்ச்சிக்கும், மதிப்புக்கும் பாத்திரமாக விளங்கினான். சமீபத்திலே இத்தேசத்தில் நடந்த ஒரு யுத்தத் தில் பல்லாயிரக்கணக்கான எதிரிகளைக் கொண்ட சேஜீன் யொன்றை முறியடித்து விரட்டியது அவனுடைய எல்லையற்ற வீரத்திற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருந்தது.

இந்த யுத்தத்திலிருந்து வெற்றிகரமாகத் திரும்பிய இரு தளகர்த்தர்களான மக்பெத்தும், பாங்கோவும் (Banquo) வரும் வழி பாழடைந்த ஒரு பிரதேசத்தைக் கொண்டதாக இருந்தது. அந்த இடத்திலே அவர்களைச் சந்திப்பதற்காக முன்னேற்பாட்டுடன் இருந்த பார்வைக்குப் பெண்களைப் போன்ற மூவர் அவர்களை வழிமறித்து சிறுத்தினர். அவர்களுடைய தோல் சுருங்கியும், உடை அலங்கோலமாகவும் காணப்பட்டதுடன் அவர்களுக்குத் தாடிகளுமிருந்ததால் பூவு லக்ததைச் சார்ந்தவர்கள் அல்ல என்று அந்த வீரர்கள் இரு வரும் முடிவு செய்தனர்.

முதலிலே மக்பெத் அவர்களைக் கண்டு “நீவீர யார்? ” என, அவர்கள் கோபங் கொண்டவர்கள் போலத் தங்கள் வீரல்களில் ஓன்றை உதடுகளின் மேல் வைத்து மௌனம் என்றகற்றிக்குறி போலக் காட்டினர். அப்படியிருந்தும் அவர்களில் முதலாம் உருவம் மக்பெத்தை அவனுக்குரிய கிளாமிஸ் (Glamis) என்னும் பட்டப்பெயரைக் கூறி வரவேற்றான். இதைக் கேட்டதும் அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஆனால் மேலும் ஆச்சரியத்தைத் தூண்டிவிட்டாள் இரண்டாமவள். அவள் அவனைக் கோடர் (Cawdor) என்னும் பிறிதோர் பெயரைக் கூறி வரவேற்றார்கள். மூன்றாமவள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதும் விசேஷமானதுமான அரசப்பட்டத்தையே கூறி முடித்தாள். இந்தக் கூற்று அவனுக்குப் பேராச்சரியத்தையே விளைவித்தது; ஏனெனில் அரசகுமாரர் இருவர் உயிருடன் இருக்கும்போது தான் எப்படி அரசனாகலாம் என்ற என்னைமே அதற்குக் காரணம். மக்பெத் இவ்வாறு அவர்கள் கூற்றுக்களைக் கேட்டுத் திகைப்படைந்து நிற்கையில் அவர்கள் பாங்கோவை விளித்து, “மக்பெத்திலும் குறைய ஆனாலும் கூட” “அவனைப் போலச் சந்தோஷமில்லை; ஆனால் அவனிலும் கூடிய சந்தோஷம்” என்று அவிழ்க்கமுடியாத ஒரு புதிர் போலக் கூறினார்கள் இருவர். மூன்றாமவள் “நீ அரசனாக விட்டாலும் உன் சந்ததி பல அரசர்களைக் கொண்டதாக விருக்கும்” என்று கூறி உபசரித்தாள். மக்பெத் தனக்கு அவர்கள் கொடுத்த புதிய பட்டங்களைப் பற்றிய விபரமறியக் கேட்க முயன்றபோது அவர்கள் திடீரென மறைந்து விட்டனர்.

யுத்தத்தின் முடிவை அறிய விரும்பிய டஞ்கன் தன் மகன் மால்கொமிடத்திலிருந்து (Malcolm) அநேக விஷயங்களை அறிந்தான். மக்பெத்தினுடைய வீரச்செயல்கள் வானளாவும் புகழூப் பெற்றன. கோடர் பிரபு (Cawdor) எதிரிகளுடன் சேர்ந்து அரச துரோகியாக மாறிவிட்ட செய்தியும் அரசன் செவிக்கெட்டியது. இதை அறிந்த டஞ்கன் கோடரைக் கொலைசெய்யும்படி கட்டளையிட்டு விட்டு அவனுக்குரிய அந்த பட்டப்பெயரை மக்பெத்திற்குச் சூட்டும்படி தன் அரண்மனைப் பிரபுக்களில் ஒருவனுகிய ரெஸ்லிடம் (Ross) ஒப்படைத் திருந்தான்.

மக்பெத்தும், பாங்கோவும் அரசனிடம் வந்து கொண்டிருக்கையில், ரெஸ் அவர்களைச் சந்தித்து வரவேற்றதுடன் மக்பெத்தை விளித்து “கோடர் பிரபுவே வருக!” என்று கூறியதைக் கேட்ட அவன் ஒரு கணம் தன்னையே மறந்து நின்றார்கள். அந்த ஒரு பொழுதில் அரசப்பட்டமும் தவறுமற் கிடைக்குமென்ற பெரு நம்பிக்கை அவனிடத்து உண்டாயிற்று.

சுய உணர்ச்சியேற்பட்டதும் ரெஸ்ஸைப் பார்த்து, “கோடர் உயிருடனே இருக்கும்போது எப்படி எனக்கு அந்தக் கெளரவும் ஏற்பட்டது?” என்று கேட்டான். பதிலுக்கு ரெஸ் “கோடரின் சதி வெளியாகிவிட்டது. அவன் துரோகியென்று நிருபிக்கப்பட்டு அவனைக் கொலைசெய்யும்படி தீர்ப்பளிக்கப் பட்டுவிட்டது. ஆகையால் எங்கள் அரசர் அந்தக் கெளரவத்தை உன்னுடைய போர்த்திறமைக்கும் வெற்றிக்கும் வெகுமதியாக அளிக்கும்படி எனக்கு ஆக்ஞாபித்திருந்தார்” என்று விளங்கப்படுத்தினான்.

மக்கெபத் பாங்கோவைப் பார்த்து, “உன்னுடைய பிள்ளைகள் அரசர்களாவார்கள் என்ற நம்பிக்கை உனக்கில்லையா? அந்த மூவர் கூறியது என்னிடத்தில் உண்மையாகியிருக்கிறதே” என்று கேட்டான். “அந்த நம்பிக்கை உன்னிடத்து ஒரு அரசனு வதற்குரிய ஆவலீத் தூண்டிலிடக்கூடும். ஆனால் அநேகமாக அவர்கள் சிறு விஷயங்களிலே உண்மையைக் கூறி மிகவும் ஆழமானவற்றிலே ஏமாற்றமடையச் செய்வது வழக்கம்” என்று பதிலிறுத்தான். மக்கெபத் அந்த நல்ல மனிதன் கூறிய எச்சரிக்கைகளைக் காற்றிலே பறக்கவிட்டு விட்டு எங்ஙனம் அரசனுக்கலாம் என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் சந்தர்ப்பங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கோடருடைய கொலை நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டதா என்று டங்கன் விசாரித்தபோது மால்கொம் “அரசே! அது நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டது. கோடர் தன் அந்திய நேரத்தில் உண்மையைக் கூறித் தான் நெறி தவறியதற்காகத் தங்களிடம் மன்னிப்புக் கோருவதாக அறிவித்துவிட்டுச் சற் றேனுங் கலங்காது திட சித்தத்துடன் உயிர் நீத்தான். அவனுடைய அந்தச்செயலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த எல்லோரும் அவனைப் பாராட்டினர் என்று பதிலளித்தான். இதைச் செவிமுத்த அவன் தங்கை “மனத்திலிருப்பதை அளந்தறியக் கூடிய வித்தை எதுவுமேயில்லை; நான் அவனைப் பூரணமாக நம்பியிருந்தேன்” என்று தன் களங்கமற்ற சபாவத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

இந்தச் சமயத்தில் இரு போர்த் தளபதிகளும் ரெஸ் என்னும் பிரபுவுடன் அரண்மனையை கோக்கி வந்துகொண்டிருந்தனர். அரசன் அவர்களைக் கண்டதும் தமது அளவிலாதன்றியைக் கூறிப் பெரிதும் பாராட்டினான். மால்கொமேதனக்குப் பின் பட்டத்திற்குரியவனுகையாற் தற்சமயம் “கம்பலான்ட” (Cumberland) அரசினாங்குமரன் என்ற பதவியை அவனுக்கு அளிப்பதாகக் கூறினான். மால்கொம் தந்தையை வணங்கி நன்றி செலுத்தினான்.

மக்பெத்தினுடைய அரும்பெரும் போர்ச் சேவைகளுக்காக அவளைக் கெளரவிக்க எண்ணிய டன்கன் இன்வேணஸ் (Inverness) என்று கூறப்படும் அவனுடைய கோட்டைக்கு விருந்தாளியாகத் தான் வரப்போவதாக அவனிடங் தெரிவித்தான். இந்தச் செய்தியைக் கேட்ட மக்பெத் தன் மனைவிக்கு உடனேயே அறிவிக்கப்போவதாகக் கூறி அரசனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றான். இதற்கு முன்னர் தன்னுடைய வருங்காலப் புதினங்களை அறிந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் கடிதமுலம் மனைவிக்கு அறிவிக்கும்படி ஒரு தூதுவளை அனுப்பியிருந்தான். அவள் குணங்கெட்ட ஒரு பதவிமோகம் பிடித்தவளாக இருந்ததால் அரசனைக் கொன்றார்ஜினும் பதவியைப் பெறவது என்ற திட்டம் போட்டிருந்தாள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வேறொரு தூதுவன் அங்கே தோன்றினான். அவள் “எதற்காக இவ்வளவு விரைவு? புதினாம் யாது?” என்று விசாரிக்கவும் அவன் “அரசர் இன்றிரவு இங்கே வருகிறோர்” என்றான். இதைக் கேட்ட அவள், “உனக்குப் பைத்தியமா? உன் எசமான் அவருடன் இல்லையா? அரசர் வருவது உண்மையாக இருந்தால் தேவையான ஆயத்தங்களைச் செய்வதற்காக எனக்கு அறிவித்திருப்பாரே” என்று மொழிந்தாள். “மெய்தான், எங்கள் எசமான் வந்து கொண்டிருக்கிறோர். ஆனால் தூதுவர்களில் ஒருவன் அவரை முந்திக்கொண்டு விட்டான். அவன் மிகவும் ஆயாசமாயிருக்கிறான்” என்று விளக்கினான் தூதுவன். இதை அறிந்ததும் லேடி மக்பெத், “என் கோட்டைக்குள் வரவிருக்கும் டன்கனின் இறுதிக்காலத்தை அறிவிப்பதற்காகக் கரைந்த காக்கையின் தொண்டை கரகரப்பாகி விட்டது; நான் நினைத்தது தடையில்லாமல் விறைவேறுவதற்

காகிய மனத்துணிவும் உறுதியும் என்னை விட்டகலாதிருக்க வேண்டும்” என்று தனக்குள்ளே பேசிக்கொண்டாள்.

மக்கெபத் இல்லத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்ததைக் கண்ட அவள் அவனை மிகவும் குதாகலத்துடன் வரவேற்று அவனுடைய பட்டப் பெயர்களைக் கூறி மகிழ்வுற்றார். மக்கெபத் அவனை நோக்கி, “என் அருமையானவளோ! இன்றிரவு டன் கன் இங்கே வருகிறார்” என்றார். “எப்போது இங்கிருந்து அவர் திரும்புவார்?” என்று தன் கணவனைக் கேட்டாள். “நாளைக் காலையிலே திரும்பிச் செல்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்” என்று அவன் பதிலிறுக்கவும் லேடி மக்கெபத் “அந்த நாள் ஒருபோதுமே வரப்போவதில்லை” என்று தன் உள்ளாந்தரக் கிடக்கக்கையை வெளியிட்டாள். மேலும் அவள் மக்கெபத்தை விளித்து “உங்கள் முகம் உங்கள் அந்தரங்க எண்ணங்களைக் காட்டிக் கொடுப்பதாக இருக்கிறது. நாங்கள் புஷ்பத்தின் கீழ் அரவம் போற் தெளிவுடன் காணப்பட வேண்டும். இரவு நடக்கவிருக்குங் கருமத்தை என்னிடமே ஒப்புவித்து விடுங்கள்” என்று அவனுக்குப் புத்தி புட்டினான்.

மக்கெபத்தினுடைய இல்லம் சிறந்த குழலில் தமைந்திருந்தது. அங்கு வீசிய காற்று மகிழ்ச்சிக்குரியதாய் இன்பம் பயப்பதாக இருந்தது. இதற்கு அறிகுறியாய் மாட்டலெற் (Martlet) பறவையின் கூடுகள் எங்கெங்கே அவை கட்டுவதற்கேற்ற வசதியிருந்ததோ அங்கெல்லாம் காணப்பட்டன. இப்பறவைகள் எங்கே அதிகமாக வசிக்கின்றனவோ அல்லது வீசுக் காற்று தென்றலைப் போன்ற சுக்கத்தைத் தருமெனப் பலர் கூறுவார். டன்களுக்கு இந்த இடம் நன்கு பிடித்துக் கொண்டதால் மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தான். லேடி மக்கெபத் வெகு சிரத்தையுடன் அவனைக் கவனித்தமை மேலும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

விருந்தின்போது அரச போகத்திற்கேற்ற பற்பல உணவு வகைகளை மாறி மாறிப் பல வேலையாட்கள் கொண்டுவந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். லேடி மக்கெபத் அரசனுடைய உணவைப் பற்றி வெகு சிரமத்துடன் கவனித்தாள். வெகு

விமரிசையுடன் விருந்தை அரசருடன் வந்தழுமந்திரி பிரதானி கள், பிரபுக்கள் முதலியோர் உண்டு களித்தனர். மக்பெத் மனதிலே பலவிதமான எண்ணங்கள் தோன்றித் தோன்றி அவனுக்கு வேதனை அளித்துக் கொண்டிருந்தன. தான் செய்ய விருக்கும் செயல் அடாதென்ற உணர்ச்சி மேலிட்டினால் அவ லுக்குள்ளே போராட்டம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அதன் விளைவாகத் தனக்குள்ளேயே பேசிக்கொள்கிறுன்:-

“செய்யவேண்டியதைச் சீக்கிரமாகச் செய்துவிடல் நன்று. அரசனைக் கொல்வதால் ஏற்படும் சித்திதான், இறுதியான தென்றால் அத்துடன் எல்லாம் ஒழிந்துவிடும். ஆனால் நிதியின் படி ஒருவனின் குற்றச் செயல்கள் அவனிடத்தேயே திரும்பி வரும் என்ற நியதி இருக்கிறதே! நாம் தயாரிக்கும் நச்சக்கிண்ணம் நம்முடைய வாய்க்கே உரித்தாவது சகசமாயிருக்கிறது. அதுமாத்திரமன்றி டன்களே மிக நல்ல அரசன், தன் அரசியற் சேவைகளை மிகவுங் கண்ணியமாகச் செய்து செங்கோல் அரசன் என்ற புகழுடன் விளங்குகின்றன. நான் அவனுடைய பூரண நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான ஒரு பிரசை. தற்சமயம் அவன் விருந்தாளியாக என் இல்லத்திற்கே வங்கிருக்கிறீன். அவனைப் பாதுகாப்பது என் கடமையாக இருக்கிறது. பிறர் தாக்க முயற்சித்தாலும் நான் அதைத் தடுக்க வேண்டியவங்க இருக்க நானே கத்தியைப் பிடிப்பது எவ்வளவு துரோகமான செயல். என்னுலே அந்தக் கருமத்தைச் செய்ய முடியாது” என்றிவ்வாறு மனதைப் பாதித்த எண்ணங்களாற் தாக்குண்டிருக்கும் நிலையில் லேடி மக்பெத் அவ்விடம் வந்தாள்.

“நீங்கள் ஏன் விருந்தறையை விட்டு இங்கே வந்தீர்கள்? அரசர் உங்களை மிகவுங் காண விரும்புகிறீர்” என்று கனவ லுக்குத் தெரிவித்தாள். மக்பெத் “இந்த வேலையை நிறுத்தி விடுவோம். எனக்குப் புதிய பட்டங்களும் கொரவங்களும் இப்பொழுதும் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லா வகையான மனிதரும் அரசர் முதற்கொண்டு சாதாரணப் பிரசை வரையும் என்னைப் பற்றித் தங்கமான எண்ணம் கொண்டிருக்கிறீர்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அரசனை எல்லோரும் போற்றித்

துதித்துத் தங்கள் உயிரென மதித்து நடக்கிறார்கள்” என்று தன் அக்கிரமச்செயலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க நினைப்ப தாகச் சொன்னதும் லேடி மக்கெபத்திற்கு ஆவேசம் உண்டா யிற்று. அவன் மக்கெபத்தை விளித்து, “உனக்குப் பெரிதும் பதவிமோகம் உண்டு; ஆனால் அதைப் பெறுவதில் நல்ல வழியையே நாடுவாய். நீ ஆண்மையில்லாதவன், துணிவும் உறுதியும் அற்றவன், உன் போர்த்திறமையும் உண்மையான தல்ல, நீ நினைத்த கருமத்தைச் செய்து முடிப்பதே உன் ஆண்மைக்கழகு அல்லது அது ஒரு பேரிழுக்காகும்” என்றெல்லாங் கூறி அவனிடத்துள்ள பதவி ஆசைத் தீயை மேன் மேலும் வளர்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மக்கெபத்தின் மனம் பேதவித்தது. “ஒரு சமயம் நாம் தோல்வியடைந்துவிட்டால் எங்கள் நிலையென்ன?” என்று மனைவியிடங் கேட்டான். பதி லுக்கு அவன், “நாம் ஒரு போதும் தோல்வியடையமாட்டோம், நீங்கள் மாத்திரம் தைரியத்தைக் கைவிடாதீர்கள்; டஞ்கள் பிரயாணக் களைப்பினால் நன்றாக அயர்ந்து தூங்கும்போது அவருடைய காவலாளிகளுக்குப் போதிய மதுவைக் கொடுத் துப் பண்றிகள் மாதிரித் தூங்கச் செய்துவிட்டால் நாமிரு வரும் அரசனை என்னதான் செய்யமுடியாது? குற்றத்தை அவருடைய ஆட்களின் மேலேயே சமத்திவிடலாமல்லவா?” என்று மொழிந்தாள். இதெல்லாவற்றையும் கேட்ட மக்கெபத் “அவர்களுடைய ஆயுதங்களைப் பாவித்தால் அவர்களே அந்தச் செயலைச் செய்தது போலாகும்” என்றான். “வேறெறப்படி நினைக்க முடியும்? நாம் துக்கத்தைக் காட்டிப் பிரலாபித்தால் யார் எங்களைச் சுக்கேதுகிக்க முடியும்?” என்று பதிலுரைத்தாள் மனைவி. மக்கெபத் தான் உறுதிகொண்டு விட்டதாகக் கூறினான்.

அரசன் பிரயாணத்தினால் அதிகங் களைப்புற்றிருந்தமையால் நேரத்தோடேயே படுக்கைக்குச் சென்றான். வழக்கம் போல அந்த அறையில் அவனுக்கு காவலாக இருவர் படுத்தனர். அவன் தனக்குக் கிடைத்த மாபெரும் வரவேற்பினாலும் உப சாரங்களினாலும் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்து படுக்கைக்குச் செல்ல முன்னர் விலைமதிப்பான பல வெகுமதிகளை முக்கியமான தனது செயலாளர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டு லேடி மக்கெபத்திற்கு மிக விலையுயர்ந்த ஒரு வைரத்தை வழங்கினான்.

இப்பொழுது நடுச்சாமம் ஆகிவிட்டது. உலகத்திற் பாதி இறந்துவிட்டதுபோற் காணப்படும் அந்நேரத்தில் ஒராய்களையுங் கொலைஞர்களையுங் தவிர ஏனையோர் ஆழந்த உறக்கத்தில் இருப்பர். இதே வேளையிற்தான் லேடி மக்பெத் தன் கணவனை அரசனைக் கொல்வதற்காக எழுப்பினான். அவன் தன் கணவனுடைய மனித இயல்லை அறிந்தே, தானே அந்தக் கொலையைச் செய்ய முயற்சித்தான். அரசனுடைய பள்ளியறையிலிருந்த காவலாளிகளுக்கு மிதமின்சிய மதுவைக் கொடுத்து அவர்களை மயக்கமுறச் செய்ய அவன் தவறவில்லை. மெதுவாகக் கையிலே ஒரு வாஞ்சன் டங்களை அணுகினான். அவனை அவன் உற்ற நோக்கினான்; அவன் துயிலில் அவனுடைய தந்தை போற் காணப்பட்டான். ஆகையால் அவனுடைய உறுதி குலைந்து மேற்படி என்னிய கருமத்தைத் தொடர்ந்து செய்ய முடியாதவளாய்த் திரும்பிவிட்டான்.

வந்தவன் தன் கணவனுடன் யோசித்து அவனை அக்கருமத்தைச் செய்யும்படி தாண்டினான். அவன் அதைச் செய்வதற்கு இலகுவில் இசைந்தானில்லை, அவன் அவனுக்கு வேண்டியமாட்டும் தன்னுலான தூர்ப்போதனைகளை எல்லாங்குறி ஒருவாறு இசையைச் செய்துவிட்டான்.

அவன், அவன் கொடுத்த ஈட்டியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு இருளிலே மறைந்து அரசனுடைய அறையை நாடிச் சென்றான். அப்பொழுது அவனுக்குப் பிறிதோர் ஈட்டி புலப்பட்ட மாதிரி இருந்தது. அதைக் கண்டதும் அவனுக்குப் பயம் அதிகரித்தது. அவன் அதை எடுக்க முயற்சித்தபோது அங்கொன்றும் இல்லாதிருக்கக் கண்டு அது தான் கண்ட ஒரு பொய்த் தோற்றும் என்பதை உணர்ந்தான். பயம் தெளிந்ததும் ஒரே வீச்சில் டங்களை மேல் உலகிற்கு அனுப்பி விட்டான். அவன் அந்தச் செயலைச் செய்தது தான் தாமதம் ஒரு காவலாளி சித்திரையிலே சிரித்தான். மற்றவன் “கொலை” என்று சொல்லிச் சுத்தமிட்டான். இருவரும் சித்திரைத் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துவிட்டனர். பின்னர் இருவரும் கடவுளைத் தொழுதுவிட்டு மறுபடியும் துயின்றனர். மக்பெத்திற்கு இன்னொரு முறை ஒரு குரல் “சித்திரை செய்யாதே; மக்பெத்

டன்களுடைய இரத்தக்கறையைப் போக்க வேடி
மக்கெபத் தாக சமூவகிறுன்.

நித்திரையைக் கொலை செய்கிறான்” என்று சத்தமிட்டது போற் கேட்டது. மறுபடியும் அது வீட்டிலுள்ள அனைவருக்குங் கேட்கக்கூடியதாக “இனிமேல் நித்திரை செய்யாதே” என்று சத்தமிட்டது.

இவ்வித பயங்கரமான கற்பணிகளாற் பிடிக்கப்பட்ட அவன் தன் மனைவியிடம் வந்தான். அவனுக்குக் கரும் தடைப்பட்டு விட்டது போல் மனத்தில் ஜயம் உண்டாயிற்று. கணவன் பயந்து கொண்டு வந்த மாதிரியைக் கண்டு அவன் அவனை உறுதியுடனிருக்க வேண்டுமென்று கூறியதுடன் அவனுடைய கைகளைக் கழுவிவரும்படியும் சொன்னான். தான் அவனிடத் திருந்த ஈட்டியை எடுத்துக்கொண்டு காவலாளிகளை இரத் தத்தினாற் தோய்த்துவிட டன்கனுடைய படுக்கை அறைக்குச் சென்றான்.

அதிகாலையிற் தன்னைத் துயிலெழுப்பும்படி மக்டவ்விடம் (Macduff) அரசன் சொல்லியிருந்தமையால் அவனும் லெனோக்ஸ் (Lennox) என்னும் மற்றௌர் பிரபுவுமாக அவனுடைய பள்ளியறையை நாடிச் சென்று கொண்டிருக்கையில் மக்கெபத்தைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. “அரசர் எழுந்துவிட்டாரா?” என்று மக்டவ் அவனிடம் விசாரிக்க “இன்னுமில்லை” என்ற பதில் கிடைத்தது. “அவர் என்னிடம் தன்னை எழுப்பினிடும் படி சொன்ன நேரம் தவறிவிட்டது” என்று சொல்லிக் கொண்டே இருவரும் படுக்கை அறையைக்கிட்டினர். என்ன கோரக் காட்சி! என்ன பயங்கரம்! மக்டவ், “ஐயோ! அவலம்! அவலம்! வாயாற் கூறமுடியாததும் மனதால் எண்ணறுடியாததுமான பயங்கரம்!” என்று அலறியதைக் கேட்ட லெனோக்ஸம், மக்கெபத்தும் “என்ன சம்பவம்?” என்று பயத்துடன் கேட்டனர். “மிகவும் பாதகமான கோரக் கொலை! இறைவனாற் தேர்க்கெடுக்கப்பட்ட கோயிலைத் தகர்த்தெறிந்து அதன் உயிரையுங் குடித்துவிட்டார்கள்” என்றான் மக்டவ். லெனோக்ஸ், “அரசரையா குறிப் பிடுகிறீர்கள்” என்று கேட்க அவன், “நீங்களே நேரிலே சென்று பாருங்கள்” என்று செரல்லிவிட்டு பாங்கோவையும், டங்கனுடைய மக்களையும் கூவி எழுப்பிவிட்டு அபாய

மணியை அடிக்கும்படி ஒருவனிடங்கூறினான். மணியின் அவஸ் சத்தத்தைக் கேட்டு லேடி மக்பெத் அவ்விடந் தோன்றி, “எதற்காக இந்தக் கூச்சலும் அபாய மணியும்? இவ்விடத் திலே துயின்றுகொண்டிருப்பவர்கள் எல்லோரையும் ஏன் எழுப்புகிற்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்டு வந்தாள். பாங் கோவும் இந்தச் சத்தங்களைக் கேட்டு எழுந்து வரவும் மாக்டல், “பாங்கோ! எங்கள் அரசர் கொலை செய்யப்பட்டு விட்டார்” என்று நாக்குழற உரைக்க லேடி மக்பெத் ஒன்றுமே அறியாதவள் போல, “என்ன? என்ன? எங்கள் வீட்டிலா?” என்று பாசாங்கு பண்ணவும் பாங்கோ பதி ஒுக்கு, “எங்கே நடந்திருப்பினும் மிகக் கொடிய அக்கிரம மான செயல்” என்றான். மக்பெத்தும் மஜீவியும் மிகவும் மனம் வருந்துபவர்கள் போலத் துக்கம் கொண்டாடினர்.

அரசனுடைய மக்களாகிய மால்கொம், டொனல்பேயின் (Donalbain) இருவரும் திடுக்கிட்டெடுமுந்து கூட்டத்தை நாடி வந்ததும் மக்பெத் அவர்களை விளித்து “உங்கள் சீவியத்தின் ஊற்றே நின்றுவிட்டது; உங்கள் தலைவர் உங்கள் இரத்தத்தின் தாதை இறந்துவிட்டார்” என்று உரைத்தான். மக்டல், “உங்கள் இராஜதந்தை இவ்வுலகை நீத்துவிட்டார்” என்று அவர்களைப் பார்த்து மிகவும் பரிதாபத்துடன் கூறினான். படுக்கை அறையிலிருந்த காவலாளிகளே அதைச் செய்ததாக அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தினார். உள்ளுரையார் செய்திருப்பார்கள் என்பதை அவர்கள் யூகித்துக் கொண்டு அவவீடத்தை விட்டுச் சென்றனர். முத்தவன் இங்கிலாந்திற்கும், இளையவன் ஜயர்லாந்துக்கும் சென்று அடைக்கலம் புகுந்தனர். மக்பெத் காவலாளிகள் மேற் கோபங் கொண்டு அவர்களைக் கொண்றுவிட்டான். மக்டல் “எதற்காக அவர்களைக் கொண்றீர்கள்?” என்று வினவ, “யார்தான் ஒரேசமயத்திற் கோபம், சமாதானம், திகில் போன்றவற் றுற் பீடிக்கப்படலாம்? அரசன் மீது நான் வைத்திருந்த அன்பு அவர்கள் செய்திருந்த அக்கிரமச் செயலைக் கண்டதும் அவ்வாறு செய்யும்படி தாண்டிற்று. இங்கே டன்கன் தன் வெள்ளி மேனியிற் பொன்மயமான இரத்தம் செறிந்து

படுத்திருந்தான். இப்போ என்ன பயங்கரமான காட்சி! யாரால் இதைப் பார்த்துக்கொண்டு அச் செயலைச் செய்த வர்களைத் தண்டிக்காதிருக்கக்கூடும்?" என்றில்லாறெல்லாம் தன் சோகத்தை எல்லைமீறிப் புலப்படுத்தினான். லேடி மக்கெபத் மூர்ச்சையடைந்ததைக் கண்ட பாங்கோ அவளைக் கவனிக்கும்படி கூறினான்.

அரசனுடைய மக்களிருவரும் அவ்விடத்திலிருந்து வெளியேறிவிட்டதால் மக்கெபத்தை அரசனுக்குவதற்கு ஏற் பாடாயிற்று. மக்கெபத்தும், லேடி மக்கெபத்தும் அரசனும் அரசியுமானார்கள். பெரும் பதவிக்கு வந்தபோதும் அவர்களுக்குக் கூறப்பட்டிருந்த ஜோசியம் அவர்களை வாட்டி வதைத்தது. தாங்கள் பாதகச் செயலைப் புரிந்து கைகளில் இரத்தக் கறையைப் படியச்செய்தபோதும் பாங்கோவின் சந்ததியே அரசராவார்கள் என்ற அந்தக் கூற்றை அவர்களால் என்னளவும் மறக்க முடியவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் பாங்கோ வையும் மகளையும் வானுக்கிரையாக்கி ஜோசியத்தை சிறை வேறுமற் செய்ய முயன்றனர். அதே ஜோசியம் தங்களிடத்து எவ்வளவு உண்மையாயிற்று என்பதை அவர்கள் சிந்திக்க வில்லை.

மக்கெபத் அரசனுகிய பின்னர், பெரு விருந்தொன்று ஏற்பாடு செய்தான். இதன் முக்கிய நோக்கம் பாங்கோவையும் அவனுடைய மகன் விளீயன்சையுங் (Fleance) கொன்று விடுவதே. ஆகையால் அங்குள்ள முக்கியமான பிரபுக்கள் முதலானேரை அவ்விருந்திற்கு வரும்படி அழைத்திருந்தான். பாங்கோவையும் மகளையும் விசேஷமான சலுகைகளுடன் கட்டாயம் வரும்படி வற்புறுத்தி அழைப்பு அனுப்பியிருந்தான். இதற்கிடையில் பாங்கோ அன்று மத்தியானம் குதிரைச் சவாரி செய்வதாக இருக்கிறதோ என்பதையும் விசாரித்து வைத்துக் கொண்டான். பாங்கோவும் மகனும் விருந்தன்று சவாரி செய்துவிட்டுப் பின்னர் விருந்து நேரத்திற்கு வரலாமென்றெண்ணிப் புறப்பட்டனர். இருட்டிவிட்டதைக் கண்ட பாங்கோவும் மகனும் குறித்த நேரங் தவறிவிட்டதை அறிந்து மிக விரைவாக அரண்மனையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

தனர். வரும் வழியில் மக்பெத் முன்னரே ஒழுங்கு செய்த திட்டத்தின்படி கொலைஞர் பாங்கோவை முதலிலே தாக்கி னர். அவன் தன் மகனை ஒடும்படி சத்தமிட்டுக்கொண்டே இறந்துவிட்டான். விரீயன்ஸ் தப்பி ஒடிவிட்டான். குறித்த கொலைஞர் தங்கள் கருமத்திலே பாதி நிறைவேருத்ததைக் கண்டு தங்களுக்குள்ளே மிகவுங் துன்பப்பட்டனர். இறுதி யில் ஒருவன், “இனி என் செய்வது, வாருங்கள், மக்பெத் திட்டஞ் சென்று நடந்ததைக் கூறுவோம்,” என்று சொல்லி நண்பரையும் அழைத்துக் கொண்டு திரும்பினான்.

மக்பெத்தின் மனைவி மிகவுங் திறமையுடனும் மகிழ்ச்சி யுடனும் ராஜோபசாரங்களுடன் வந்த விருந்தினரைக் கவனித்ததன் சிமித்தம் எல்லோருங் களிப்படைந்திருந்தனர். மக்பெத்தும் எல்லோருடனும் முகமலர்ச்சியுடன் சரளமாகப் பேசி பாங்கோ விருந்திற்கு வரத் தவறியதையிட்டுத் தன் வருத்தத்தை வெகுவாக எடுத்துரைத்தான். இதே சமயத் தில் பாங்கோவின் இறந்த ஆவி மக்பெத் இருக்க என்னிய கதிரையிலே வந்து குந்திவிட்டது. அஞ்சாநெஞ்சம் படைத் தவனும் அதிசயப் போர்த் திறமையுடையவனும் பிசாசையே எதிர்க்கப் பின்வாங்காதவனுமான் அவனைத் திகிலடையச் செய்துவிட்டது அந்த உருவம். பயத்தினால் அவன் முகம் வெளிறிவிட்டது; அந்த வடிவத்தையே இமை கொட்டாது உற்று நோக்கிக் கொண்டு நின்றான். அவனுடைய மனைவி யும் மற்றவர்களும், வெறுமையான அந்தக் கதிரையை அவன் கூர்ந்து கோக்குவதைக் கண்டு ஏதோ சிந்தனைக் கலைவு என் ரெண்ணினர். அவன் மனைவி மாத்திரம் காதோடு காதாக, “அங்கொன்றுமில்லை, முன்னர் டன்களைக் கொலை செய்யப் போகும்போது நீங்கள் கண்ட ஈட்டி போன்ற ஒரு கற்பணையே!” என்று சொன்னாள். ஆனால் அவனே எவருடைய பேச்சையுங் கவனியாது அதிலேயே பார்வையை நிறுத்திய வனுய் இடையிடையே, “யார் இப்படிச் செய்தார்கள்? நானால் வரேவே.” என்பன போன்றவற்றைக் கூற, அவனுடைய மனைவி தங்கள் இரகசியம் வெளியாகப் போய்விடப்போகிறதென்று பயந்தவளாய் விருந்தினரை நோக்கி, “என் கணவருக்கு இவ்விதமான கோய் வழக்கமாக இருந்து வந்திருக்கிறது,

சற்று நிம்மதியாயிருந்து விட்டால் சீக்கிரம் குணப்பட்டு விடும்,” என்று பகர்ந்து அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டாள்.

மக்கெபத்தும் மனைவியும் மனத்திலே எள்ளளவும் நிம்மதியின்றித் தவித்தனர். நித்திரையிலே மிகவும் பயங்கர மான கனவுகளைக் கண்டு, பயந்து அடிக்கடி விழித்துக் கொண்டிருந்தனர். பாங்கோவினுடைய மகன் உயிரோடிருப்ப தால் அவனுடைய வமிசமே அரச வமிசமாகப் போகிற தென்று ஏங்கி ஏங்கி மனத்தைப் புண்ணுக்கினர். இறுதியில் மக்கெபத் அந்த மூவரையுஞ் சந்தித்து எதிர்காலத்தைப்பற்றிய உண்மையை அறிந்து விடுவதென்று மனத்தைத் திடப்படுத் திக் கொண்டான்.

அவன் தங்களிடம் வருகிறனென்பதை முன்னரே அறிந்த அந்த மூன்று உருவங்களும் தாம் செய்யும் மாந்திரீகத் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். பாதாள லோகங்களிலிருந்து ஆவிகளை மாந்திர சக்தியினால் அழைத்து எதிர்காலத்தை அறிந்து மாணிடருக்குக் கூறுவது அவர்களியல்பு. சித்தியுடன் ஆவிகளை வரவழைக்க அவர்கள் ஒரு பதார்த்தம் தயாரிக்க வேண்டும். இப் பதார்த்தத்திற்கான பொருள்கள் அருவருப்பானவையும் பயங்கரமானவையுமாக இருக்கும். தவளைகள், வெளவால்கள், பாம்புகள், நக்சப்பல்லியின் கண், நாயின் நாக்கு, பல்லியின் கால், ஆங்கையின் சிறகு, பூதக்தின் செதிள், சருவின் குடல், ஒரு ஒனாயின் பல், கெம்லொக்கின் (hemlock) வேர், (இருட்டிலே வெட்டியெடுத்த) ஆட்டின் ஈரலிலிருந்து வரும் பித்தம், ஒரு யூதனின் ஈரல், பிரேதக்குழிகளிலே வளரும் யூ (yew) மரத்தின் சீவல்கள், இறந்த குழங்கையின் விரல்:—இவை எல்லாவற்றையும் பெரியதோர் அண்டாவிற் கொதிக்க வைத்து, நன்றாகக் கொதிக்கும்போது ஒரு பெரிய ஆபிரிக்கக் குரங்கின் குருதியினாலே குளிரச் செய்து, தன் கன்றைச் சாப்பிட்ட ஒரு பன்றியின் இரத்தத்தை அதற்குள்ளே ஊற்றி அப் பதார்த்தத்தைத் தயாரித்தால் தான் அந்த ஆவிகள் வெளிக் கிளம்பும். இந்த மந்திரப் பதார்த்தம் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கும் சமயம் மக்கெபத் அவ்விடம் வந்தான்.

அவர்கள் அவனை நோக்கி, “எங்களிடமிருந்தா அன் ரேல் எங்கள் எசமானராகிய ஆவிகளிடமிருந்தா உன் எதிர்காலத்தை அறிய விரும்புகிறோ?” என்று கேட்டார்கள். ஆவிகளிடமிருந்தே தான் அறியப்போவதாக மிகத் துணிகர மாகக் கூறினான். அவனுடைய விருப்பத்திற் கிசைந்து ஆவிகளை ஏவிவிட்டனர். முதலாவதாக ஒரு தலை தோன்றியது; அது மக்பெத்தைப் பார்த்து “மக்டவ் பிரபு இருக்கிறாரே, அவரைப்பற்றி நீ மிகவும் எச்சரிக்கையாய் இருக்கவேண்டும்” என்று ஆக்ஞாபித்தது. அவனுக்கு மக்டவிலே ஏற்கனவே பொருமை ஏற்பட்டிருந்ததால் அந்த எச்சரிக்கைக்காகத் தான் நன்றி கூறுவதாகத் தெரிவித்தான். இரண்டாவது தோற்றம் குருதியிற் தோய்ந்த ஒரு பிள்ளை வடிவம்; அது அவனைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தது. “நீ எதற்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை, மனித சக்தியை இகழ்ந்து நட” என்று அது அவனுக்குக் கூறியதுடன், “தாயின் கர்ப்பத்திலிருந்து பிறந்த எவனும் உன்னை ஒன்றும் செய்யழுதியாது” என்று உறுதியளித்தது. இதைக் கேட்ட மக்பெத், “மக்டவ்! நீ அப்போ உயிருடன்கூக்கலாம்” என்று சொல்லியவன் மறு கணம் “நான் பூரணமான நம்பிக்கையுடன் இருப்பதற்காக நீ சீவிக்கக்கூடாது” என்று சொல்லிக்கொண்டான். மூன்றாவதாக அவன் கண்ட தோற்றம் ஒரு மரத்தைக் கையிலேந்தி வந்த கிரீடந்தரித்த ஒரு பிள்ளை. அதுவும் அவனைப் பெயரால் அழைத்தது, “சதிகனுக்குப் பயப்படாதே. பேணம் (Birnam) காடு டன்சினேன் (Dunsinane) மலைக்கு வந்தான் நிறி நீ தோல்வி அடையப்போவதில்லை” என்றது. மக்பெத் பதிலுக்கு, “மிக நன்று, அப்போ கல்லகாலம். காடு எப்படி நடந்து மலைக்கு வரப்போகிறது? என் ஆயுட்காலம் வரையும் நான் பயமின்றிச் சீவிக்கலாம்” என்று மகிழ்ந்தான். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அந்த வடிவத்தைப் பார்த்து “நான் ஒன்று அறிய மிக விரும்புகிறேன். பாங்கோவின் சந்ததி அரசர்களாவார்களா?” என்று கேட்டான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அந்த அண்டா உலத்திற்குட்பு புதைந்துவிட ஏதோ சங்கீதம் போன்ற சத்தம் உண்டாயிற்று. பின்னர் எட்டு நிழல் உருவங்கள் தோன்றி, அரசர்களைப்போல

மக்பெத்தின் அருகிலே சென்றன. இறுதியிலே பாங்கோ ஒரு முகக் கண்ணடியுடன் தோற்றமளித்தான். அக் கண்ணடிக் குள்ளே மேலும் பல அரசர்கள் தோன்றினார்கள். பாங்கோ புன்முறுவலுடன் அவர்களைச் சுட்டிக்காட்டவும் மக்பெத் அவர்கள்தான் பாங்கோவின் சந்ததியினரென்றும் தனக்குப் பின்னர் அவர்கள் ஸ்கோத்லாந்தை ஆளுவார்களென்றும் தெரிந்துகொண்டான். இந்தக் காட்சிகளின் முடிவில் மென் மையான சங்கீதத்துடன் எல்லாமே மறைந்துவிட்டன. அந்த நேரம் தொடக்கமாக மக்பெத்தின் மனம் மிகவும் பயங்கர மான எண்ணங்களில் விரைந்திருந்தது.

தன் எதிர்காலத்தைப்பற்றிக் கேட்டறிந்த மக்பெத் அரண்யமைனா திரும்பியதும் முதன் முதலாக அறிந்த செய்தி அவனுடைய விரோதியாகிய மக்டவவைப் பற்றியதாகவிருந்தது. மால்கொம் பெரியதோர் சேஜையுடன் மக்பெத்தை எதிர்க்க இங்கிலாந்திலே ஆயத்தம் செய்கிறதை அறிந்த மக்டவவும் அவனுக்கு உதவியாக அங்கு சென்றுவிட்டானென்றும், கூடிய சீக்கிரத்தில் இருவரும் மக்பெத்துடன் போர்ப்புரிய வருவார்களென்றும் கேள்விப்பட்டான். இதை அறிந்ததும் அவன் பெருஞ்சினங்கொண்டவனும் மக்டவவின் வீட்டுக்குச் சென்று அவன் மனைவியையுங் குழந்தைகளையும் ஈவிரக்கமின்றிக் கொலைசெய்தான். தொடர்ந்து அந்தப் பிரபுவுக்குச் சொந்தக்காரரென அறிந்த ஏனையோரையும் எமலோகத்திற்கு அனுப்பிவைக்க அவன் தவறவில்லை.

இத்தகைய செயல்களால் அவன் ஒரு கொடுங்கோலரசனை அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் எண்ணி அவனிடத்திருந்தும் பிரிந்திருந்தார்கள். சிலர் மக்டவவுடன் சேர்ந்துவிட்டனர். அப்படிச் செய்ய முடியாதவர் உள்ளுக்குள்ளே மக்பெத்தின் தோல்வியை விரும்பியபோதும் அவனுக்குப் பயங்கு வாளா விருந்தனர். அவனுடைய ஆட்கள் மந்தகதியிற் தான் சேர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோரும் அவனை வெறுத்து அவன் மீது நம்பிக்கையீனமுடையராயிருந்தனர்.

யுத்தத்திற்கான ஆயத்தங்களுக்கு நடுவே மக்பெத்தின் மனைவி, அவனுடைய அக்கிரமச் செயல்களின் தனித்த ஒரே

பங்காளி, தான் செய்த குற்றத்தைத் தாங்கமுடியாமலும் பிற ரூடைய வெறுப்புக் காரணமாகவும் தற்கொலை செய்து கொண்டாள். தன்னந்தனியனு மக்பெத் தன் இரகசியங்களை எவரிடமுங் கூறமுடியாது தத்தளித்தான். அவனைக் கவனிக்கவோ அன்பு பாராட்டவோ எவருமில்லை. அவனுக்குச் சீனியமே அலுத்துவிட்டது; சாவையே பெரிதும் விரும்பி னன். அவனுடைய விரோதிகள் அண்மையில் வந்துவிட்டார் கொள்ள செய்தியைக் கேட்டு உறைந்திருந்த சொற்பதைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு போர் செய்ய முனைந்தான். வீம்புத்தனம் அவனிடத்து அதிகரித்தது; தன்னை எவரும் அசைக்க முடியாதென்ற எண்ணத்தை வைத்துக் கொண்டு தன் கோட்டைக்குள்ளேயே எதிரிகள் வரும்வரையுங் காத்திருந்தான்.

ஒரு நாள் ஒரு நூதுவன் அவனிடம் நடுநடுங்கிக்கொண்டு வந்து தான் கண்டதைச் சொற்களிலே கூற முடியாது தினை றினுன். பின்னர் ஒருவாறு, தான் குன்றின் உச்சியிலே காவல் காத்து நிற்கும்போது பேணும் காடே நடந்து வருவதுபோ விருந்தது எனக் குழறினுன். அவனைப் பொய்யனென்று மனமார மக்பெத் திட்டினுன். அவன் தான் கண்டது உண்மையென்று கூறினுன். மால்கொழுடைய சேனை அவனுடைய கோட்டைக்கு அண்மையில்லவந்து விட்டதால் அதைத் தாக்குவதற்காக வெளியேறினுன்.

மால்கொம் தன்னுடைய படையீன் எண்ணிக்கையைக் காட்டாதிருப்பதற்காக காட்டு மரங்களில் ஒவ்வொர் கிளையை ஒடித்து ஒவ்வொர் வீரனையுங் தனக்கு முன்னாற் கொண்டு செல்லும்படி கட்டளையிட்டிருந்தான். இவர்கள் எல்லோருங் திரண்டு செல்லும் காட்சி தான் குன்றின் உச்சியிலே நின்ற காவலனுக்குப் பேணும் காடே நடந்து வருவது போன்றி ருந்தது. இந்த விதத்திலே அந்த ஆவி மக்பெத்துக்குக் கூறிய ஜோசியம் நிறைவேறிற்று; ஆனால் மக்பெத் எண்ணியிருந்ததற்கு நேர்விரோதமாக நடக்கத்து. அவன் முற்றிலும் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டான். நண்பரென்று அவன் பக்கம் நின்ற ஒரு சிலர் கூட மால்கொழுடைய சேனையுடன் சேர்ந்து

விட்டனர். யுத்தம் முழுமுரமாக நடந்தது. மக்கெபத் மிகவுங் கடுமையான போர் புரிந்து அகப்பட்டவர்களை எல்லாம் சின்னுபின்னமாக்கிக்கொண்டு இறுதியில் மக்டவ்வுக்குக் கிட்ட வந்தான். அவனை கெருங்க மக்கெபத் பயந்தான். ஆனால் மக்டவ் விடாப்பிடியாக அவனைச் சண்டைக்கிழுத்தான். “கொலைஞன்,” “துரோகி,” “நரகநாய்,” “வன்கெஞ்சன்;” போன்ற பல பெயர்களால் அவனைக் கூவி அழைத்தான்.

மக்கெபத் அப்போது ஆவிகள் சொன்ன அந்தச் ஜோசி யத்தை நம்பி மக்டவ்வைப் பார்த்து, “நீ மிகவும் களைத்துச் சோர்ந்துவிட்டாய், நீ ஒருபோதும் என்னை வெற்றி கொள் வதற்கில்லை, என் உயிரைப் பெண் வயிற்றிற் பிறந்த எவனு ஐங் கவர முடியாது; மக்டவ்,” என்று கூறினார். இதற்குப் பதிலாக மக்டவ், “நீ என்னுவது சரியல்ல; நான் சாதாரண மாகப் பிறக்கவில்லை, காலத்திற்கு முன்னரே என் தாயின் கர்ப்பத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டேன்,” என்று தன் பிறப் பின் உண்மையை வெளியிட்டான். மக்கெபத், “அப்படிக் கூறும் உன் நாக்கு நாசமாய்ப் போக” என்று நடுகுங்கிக் கொண்டே திட்டினான். மேலும், “இனி எவனும் மாக்திரீகத் தில் நம்பிக்கை கொள்ளாதிருப்பானாக; அந்த ஆவிகள் கூறும் வார்த்தைகள் இரட்டித்த அர்த்தம் பயப்பனவாதலால், அவர்களை நம்பி மோசமடையக்கூடாது. நான் உன்னுடன் போர் புரியவில்லை,” என்றார். அவனுடைய சொற்களைக் கேட்ட மக்டவ் “அப்படியானால் நீ சீவித்துக் கொண்டிருக்கலாம், உன்னைப் பயங்கரமான பூதங்களைக் காட்சிக்கு வைப் பதுபோல் வைத்து எல்லோரும் பார்க்கும் படி செய்யலாம். பக்கத்திலே மை தீட்டப்பட்ட ஒரு பலையில், “இங்கே மனிதர் ஒரு கொடுங்கோலைனைப் பார்க்கலாம்,” என்று எழுதப்பட்டிருக்கும்” என்று அவனைத் தான் எப்படி நடத்த விருக்கிறான் என்பதை விபரமாய்க் காட்டினான். இதைக் கேட்ட மாக்கெபத், “நீ என்னுவது ஒருபோதும் நடக்கப் போவதில்லை, மால்கொமின் அடி பணிய என் மனம் இடங்கராது. ஆகையால் கடைசி முறையாக உன்னுடன் போர் புரிந்து பார்க்கலாம்” என்று முறைத்துக் கொண்டு மக்டவ்

வின்மீது பாய்க்கான். இருவரும் மிக உக்கிரமாகப் போர் புரிந்தனர். கடைசியில் மக்டல் தன் எதிரியின் தலையை வீழ்த்தி மால்கொழுக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்தான். மால் கொம் அரசப்பட்டத்திற்கான சகல விமரிசைகளோடும் முடிகுட்டப் பெற்று ஸ்கொத்லாந்தின் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து இராக்கிய பரிபாலனம் செய்தான். பாங்கோவின் சந்ததி அதற்குப் பின்னர் அரசர்களானார்கள். அவர்கள் சந்ததி வழி வந்த கடைசி அரசன் ஸ்கொத்லாந்தின் ஆரூவது ஜேம்ஸ் (James VI) இங்கிலாந்தின் முதலாவது ஜேம்ஸ் (James I) மானன்.

வெனீஸ் வர்த்தகன்

(The Merchant of Venice)

ஷிலோக (Shylock) என்ற ஒரு யூதன் வெனிஸ் (Venice) நகரத்திலே வசித்துவந்தான். அவனிடத்து ஏராள மான பணமிருந்ததால் கிறீஸ்த வர்த்தகர்களுக்கு அவ்வப்போது தேவையான பணத்தைக் கொடுத்துக் கடும் வட்டி வாங்கி மேலும் மேலும் பணத்தை ஈட்டிக்கொண்டு வங்தரன். அவன் சுவீரக்கமற்றவனுக் கிருந்ததால் அநேக நல்ல மனிதர் அவனை வெறுத்தார்கள். முக்கியமாக அன்றோனியோ (Antonio) என்ற கிறீஸ்த வியாபாரி ஒருவன் இவனை முற்றிலும் வெறுத்தான். ஷிலோக்கும் அதேவிதமாக அன்றோனியோவை வெறுத்தான். ஏனெனில் பின்தியவன் கஷ்டப் பட்ட மனிதர்களின் பணமுடையைத் தன்பணத்தை வட்டி யில்லாமலே கொடுத்து வாங்கும் வழக்கமுடையவனுயிருந்தான்.

இத்தாலியில் வசித்த எந்த மனிதனிலும் பார்க்க அன்றோனியோ மிகுந்த இரக்கசபாவமுடையவனுக் கிருந்தான். எல்லோரும் அவனிடத்திலே மிகுந்த பற்றுடையராயிருந்தன ரெனினும் அவனுக்குப் பசானியோ (Bassanio) என்னும் மிக நெருங்கிய நண்பன் ஒருவனிருந்தான். அவனுக்குத் தங்கையிடமிருந்து கிடைத்த சொத்துக் குறைவாக கிருந்தும் அவன் அதிகப்படியான செலவுள்ள வாழ்க்கையை மேற்கொண்டதால் பணம் கரைந்துபோயிற்று. இந்த நண்பர்களிடத்து ஒரு இருசயமும், ஒரு பணப்பையும் இருப்பன போல் அவ்வளவு உறவாகவும் ஒற்றுமையாகவும் நடந்துகொண்டார்கள்.

பசானியோ ஒரு பெண்ணைக் காதலித்தான்; அவள் ஒரே பிள்ளையாதலால் அவனுடைய தங்கையின் சொத்தெல்லாம் அவனுக்கே உரித்தானதாக கிருந்தது. மிகவும் பணக்காரர்க்குடும்பமாதலால் அவளை விவாகம் செய்துகொண்டால் பசா

னியோ பணக்கஷ்டமின்றி வாழ்க்கையை நடத்த அனுகூலமாயிருக்கும் என்று நம்பினான். இருவருடைய கணகளும் சில சந்தர்ப்பங்களிலே பேசிக்கொண்டாலும், அவன் அனுகிப்பேசத் தகுதியற்றவனாக இருந்தான். மிகுந்த சொத்துக்கு அதிபதியான் அவனை ஏற்ற முறையிலே சந்திக்கத் தகுதியான உடையும் பணமும் தேவையாயிருந்தன. அன்றோனியோ பல சந்தர்ப்பங்களிலே அவனுக்கு அதிக உதவி களைச் செய்திருந்தான். தற்சமயம் அவனிடத்திலேயே தன் பணக்கஷ்டத்திற்கு நிவாரணம் தேடுவதற்காக பசானியோ அன்றோனியோவைத் தேடிச் சென்றன. அவனைக் கண்டு தனக்கு முவாயிரம் “டுக்கற்ஸ்” (Ducats) கடன் தரும்படி கேட்டான்.

தூர்திர்ஷ்டவசமாக அன்றோனியோ அங்கேரம் அவ்வளவு பண உதவி செய்ய வசதியில்லாதிருந்தது. அவனுடைய கப்பல்கள் சில நாட்களிலே வியாபாரப் பொருள்களுடன் திரும்பி வரவிருந்ததால் அவைகளை அடைமானமாக வைத்துத் தேவையான பணத்தைச் செல்வந்தனான் ஷெலோக் கிடம் வாங்கித்தருவதாக அன்றோனியோ நன்பனுக்கு அறிவித்தான். இருவரும் யூத னிடஞ் சென்று குறித்த தோகையை அவன் கேட்கும் வட்டியுடன் கப்பல்கள் திரும்பியவுடன் திருப்பித் தக்குவிடுவதாகக் கூறிக் கடன் கேட்டார்கள்.

யூதருக்குரித்தான் பழிவாங்கும் தன்மையுள்ள ஷெலோக் கடன் கேட்டதும் மனத்திற்குள்ளே, “இவன் எங்கள் சாதியினரைப் பழிப்பவன், என்னைக் கண்ட இடத்திலேயும் தூற்றிப் பேசித் திரிபவன், வட்டியில்லாமற் பணம் கொடுப்பவன், நான் வட்டிவாங்குவதற்காக என்னைப் பொல்லாப்புச் சொல்லுபவன், இவனை என்னிடத் துச் சிக்கவைத்தால் நான் இவனிடத்துள்ள வெறுப்பை வளர்க்க இது ஒரு தகுந்த சந்தர்ப்பமாயிருக்கும்.” என்றெல்லாம் சிந்திக்கலானுன். அன்றோனியோ, தன் நன்பனுக்காகக் கேட்ட கடனைப்பற்றி ஒன்றுமே பேசாது தனக்குள்ளே ஏதேதோ என்னிக்கொண்டிருக்கும் ஷெலோக்

கைப் பார்த்துப் பொறுமையிழந்தவனுக், “ஷேலாக் ஏன் பேசாதிருக்கிறோய்? நான் கடன்தரும்படி சொன்னது உனக்குக் கேட்கவில்லையா?” என்று கடிந்தான். இந்த வினா வுக்குப் பதிலாக ஷேலாக், “அன்றோனியோப் பிரபுவே! நீங்கள் பலமுறை றியல்ரோ (Rialto)வில் என் பணத்தைப் பற்றியும், நான் வாங்கும் வட்டியைப்பற்றியும் இகழ்ந்து பேசி யிருக்கிறீர்கள்; நான் அவற்றையெல்லாம் பொறுமையுடன் சகித்துக்கொண்டேன். ஏனெனில் எங்கள் சாதியினரது அடையாளம் சகிப்புத்தன்மையே.”

“அதுமாத்திரமன்றி, “கடவுள் நம்பிக்கை யில்லாதவன், அடுத்துக் கெடுப்பவன்;” என்றும் சொல்லி என் சாதியினர் அணியும் உடைமேல் எச்சில் உமிழ்ந்து ஒரு நாயிலுங் கேடாக நடத்தியிருக்கிறீர்கள். ஆனால் தற்சமயம் உங்களுக்கு என்னுடைய உதவி அவசியம் போற் தோன்றுகிறது. நீங்கள் வந்து “ஷேலாக் எனக்குக் கடன் தருகிறாயா?” என்று கேட்கிறீர்கள். ஒரு நாயிடம் பணமிருக்கிறதா? ஒரு நாய் மூவாயிரம் இடுகற்றில் கடன் கொடுக்க முடியுமா? நான் குனிந்து வணங்கி உங்களைப் பார்த்து “ஐயா நல்லவரே! போன புதன்விழுமை நீர் என்மேற் காறித் துப்பினீர், இன்னோர் சந்தர்ப்பத்தில் நாய் என்றழைத்தீர்; இந்த மரியாதைகளுக்காக நான் உமக்குக் கடன்தர வேண்டுமா?” என்றிவ்வாறு பரிசுக்கும் தொளியிற் பேசினான். அன்றோனியோ யூதன் சொன்னவற்றைக் கேட்டுவிட்டு “நான் இப் பொழுதும் உன்னோ ஏசவோ இகழவோ ஆயத்தமாயிருக்கி ரேன்; நீ எனக்கு ஒரு நண்பனுக்குக் கடன் கொடுப்பது போலத் தரவேண்டியதில்லை. ஒரு சத்துருவுக்குக் கொடுப்ப தாகவே என்னிக்கொள். குறித்தகாலங் தவறினால் நீ அதற்கான தண்டனையுடன் பணத்தை அறவிடலாம்,” என்று விடையளித்தான். ஷேலாக் அன்றோனியோவைப் பார்த்து, “பாருங்கள் நீங்கள் எவ்வளவு கோபமாயிருக்கிறீர்கள் என்று, நான் உங்களுடன் நட்பாக இருக்க விரும்புகிறேன்; நீங்கள் எனக்குச் செய்த அபசாரங்களை எல்லாம் மறந்து உங்களுக்கு உதவி செய்ய விரும்புகிறேன்; நீங்கள் கேட்ட பணத்தைத் தருகிறேன். ஆனால், நீங்கள் அதற்கு வட்டி

தரவேண்டியதில்லை.” என்று மொழிந்தான். ஷஷ்லொக் கீப்படிக் கூறவும் அன்ரோனியோவுக்கு மிகவும் அதிசயமாயிருந்தது. மறுபடியும் அவன் வட்டி வேண்டாமென்றும் தான் பணத்தைத் தருவதாகவும் கூறி, ஒரு நிபந்தனைமட்டும் செய்வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டான். பணத்தைப் பெறுமுன்னர் ஒரு நியாயதுரந்தரர் முன்னிலையில் விளையாட்டாக ஒரு பொருத்தத்திலே கைச்சாத்திட்டாற் போது மெனக் கூறினான். அதிலே அந்த யூதன் குறித்த காலத்திலே பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்காவிட்டால் அன்ரோனியோவின் உடம்பின் எப்பாகத்தில் இருந்தாவது ஒரு இருத்தல் மாமிசத்தை வெட்டி யெடுப்பதாகக் கேட்டிருந்தான்.

இவ்விதமான உடன்படிக்கைக்குப் பசானியோ சற்றேறும் இணங்கவில்லை. ஆனால் அன்ரோனியோ சரியென்று ஒப்புக்கொண்டு யூதனின் போவி இரக்கத்திற்காக நன்றி கூறினான். பசானியோ தன் நண்பனைத் தனக்கர்க அப்படியான ஒரு ஒப்பந்தத்திற்கு உடன்பட வேண்டாமென்று மறுபடியும் கேட்டுக்கொண்டான். அன்ரோனியோ அதற்குப் பதிலாக, “கப்பல்கள் கூடிய சீக்கிரத்தில் வந்துவிடும், கடனே உடனே தீர்த்துவிடலாம், நீ பயப்படாதே” என்று கூறி ஷஷ்லொக்கின் விருப்பத்திற்கிணங்கக் கைச்சாத்திட்டான்.

நண்பர்களிருவரும் வாக்குவாதம் செய்வதைக் கேட்ட ஷஷ்லொக், “ஆபிரகாம் பிதாவே! இந்தக் கிறிஸ்தவர்கள் எவ்வளவு அவநம்பிக்கையானவர்கள். அவர்களுடைய தயாளமற்ற செய்கைகள் அவர்களை மற்றவர்களிடத்தும் அவநம்பிக்கை கொள்ளச் செய்கின்றன. பசானியோ! பணம் கால எல்லையைத் தாண்டவிட்டால் அந்த மாமிசத்தினால் எனக்கு என்ன லாபம்? ஒரு மனிதனிலிருந்து எடுக்கப்படும் ஒரு இருத்தல் மாமிசம், ஆட்டின் மாமிசம் அல்லது மாட்டின் மாமிசத்துக்குள்ள விலைகூடப் பெறுது. அதுவுமன்றி அதனால் ஒரு பிரயோசனமுமில்லை. அன்ரோனியோவுடன் சினேகமாயிருப்பதை விரும்பியே நான் இப்படிக் கேட்கி ரேன். விரும்பினால் பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளட்டும்,

କ୍ରିପ୍ଟ ଲେଖିଯାଇଲା ମନୋମ୍ବ ପୁରୀଯ ପଶାଖିମୋର ଚରିତାଙ୍କ ବେଳ୍ଟ ଦୀନୀ ଯେତେ କ୍ଷେତ୍ରରେ ହିଣୁଣ୍ଡିଲୁଛି।

அன்றேல் விடைபெற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என்றான். இறுதி சிலே அன்றோனியோ அது ஒரு வினையாட்டென்றென்னியே பண்ததை, உடன்படிக்கைக்குக் கைச்சாத்திட்டுப் பெற்றுக்கொண்டான்.

பசானியோவின் ஆஸ்தி மிகுந்த காதலி, வெளிக்குக் கிட்ட பெல்மொன்ற (Belmont) என்னும் இடத்திலே வசித்து வந்தாள். அவனுடைய பெயர் போவியா (Portia). உரோம ருடைய சரித்திரத்திலே வரும் புருட்டனின் (Brutus) மனைவி போவியாவுக்கு இனையாகச் சகல நற்குணங்களும் சிறந்த பண்புகளும் உடையவளாகத் திகழ்ந்தாள். நண்பன் தன் உயிரைப் பண்யமாக வைத்துத் தனக்கு அன்புடன் எந்த பணத்தின் உதவியால் பசானியோ தன்னை ஏற்ற முறையிலே சிறப்பித்துக்கொண்டு கிருஷியானே (Gratiano) என்னும் ஒரு துணைவனுடன் பெல்மொன்ற்றுக்குப் பிரயாணமானான்.

போவியாவுக்குக் கணவனுக் வர விரும்புவன் ஒரு பரீட்சையிற் கித்தியடைய வேண்டும். அவளை மணக்க விரும்பிப் பல பிரபுக்கள் பிரமுகர்கள் நால் தோறும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள், ஆனால் ஒருவரும் சித்தியடையவில்லை. ஈயம், வெள்ளி, தங்கம் முறையே அடங்கிய மூன்று பெட்டிகளில், தங்கம் உள்ளேயிருக்கும் பெட்டியைத் தெரிவு செய்வதனே அவளை மனஞ்சு செய்துகொள்ளலாம். பசானியோவுக்கு இந்த வெற்றி சலபமாகக் கிடைத்துவிட்டது. ஆகையால் போவியா, பசானியோவைத் தன் கணவனுக் கொண்டுள்ளத் தமிழ்த் தாள். பசானியோ அவளிடம் “என் உயர்குடிப் பிறப்பும் சிறந்த வம்சமுமே என் சொத்துக்கள், இவற்றைவிட நான் பெருமை கொள்வதற்கு என்னிடம் வேலென்றுமே கிடையாது,” என்று உண்மையை உரைத்தான். பெருந் செல்வச் சீமாட்டியாகிய அவள், “நான் கணவனிடத்திலே பொருளை எதிர் பார்க்கவில்லை, அது அவசியமுமில்லை, ஏனெனில் என் னிடம் தேவையான பணமிருக்கிறது: உங்களை, நான் கணவனுக் கணவனுக்கு அடைவதற்கு இப்போ இருப்பதைப் போல் பன்மடங்கு பணமுடையவளாகவும், அழுகுடையவளாகவும் இருங்கால் நல்லதென விரும்புகிறேன்; நான் அதிகம் கற்றவனு

மில்லை, பயிற்சியடைந்தவருமில்லை, நீங்களே எல்லா விஷயங்களிலும் என்னை வழிநடத்துங்கள்; என்னிடமிருப்பனவும் கானும் இப்போ உங்களுடையதாக மாறிவிட்டன. ஆனால் கேற்று இங்க அழகான வீட்டின் எசமாட்டியாகவும், எனக்கு நானே அரியாகவும், இங்கேயுள்ள வேலையாட்களின் எசமாட்டியாகவும் இருங்கேன் பசானியோ!, இன்றைக்கு எல்லா வற்றையும் உங்களுக்கே அளித்துவிட்டேன்," என்று கூறி அவனுக்கு ஒரு மோதிரமும் வெகுமதியாகக் கொடுத்தாள்.

தன்னைப் போன்ற செல்வமில்லாத ஒருவளை எவ்வளவு அன்புடனும் பணிவிடனும் இந்தச் சீமாட்டி ஏற்றுக்கொண்டாள் என்பதை நினைத்துப் பசானியோ தன் மகிழ்ச்சியையும் நன்றியையும் தெரிவிக்க முயற்சித்து அரை குறை வார்த்தைகளிலேயே அவற்றை கிறைவேற்றினான். போவியா கொடுத்த மோதிரத்தை அணிந்துகொண்டே, தான் ஒரு போதும் அதைக் கைவிடுவதில்லை என்று சுந்தியம் செய்தான்.

போவியாவின் தோழியாக “நெரிசா” (Nerissa) என்னும் ஒரு பெண்ணிருந்தாள். பசானியோவுடன் சென்ற “கிருவியானே” அவளை மணக்க விரும்பினான். நெரிசாவும் அவளை விரும்பினான். ஆகையால் அவர்கள் விவாகம் செய்ய அனுமதி அளிக்கப்பட்டது.

இந்தக் காதலர்களுடைய மகிழ்ச்சி துயராக மாறவேண்டிய ஒரு சந்தர்ப்பம் அச்சமயத்தில் உண்டாகியது. அன்றோ னியோவிடமிருந்து, பசானியோவுக்குத் துன்பகரமான செய்தி களைக் கொண்ட ஒரு கடிதம், ஒரு தூதுவனிடமிருந்து கிடைத்தது. பசானியோ அந்தக் கடிதத்தைப் படிப்பதை அவதானித்த போவியா அதிலே ஏதோ மிகவும் துன்பமான செய்தி இருக்கவேண்டுமென்று யூகித்தாள். காரணம், அவள் காதலனின் முகம், சரேவென வெளிறிக் காணப்பட்டது. அப்படி யான துக்க ரம்பவும் யாதாயிருக்கலாமென அவள் பசானியோவிடம் விசாரித்தாள். அவன், “அன்புள்ள போவியா! கடிதத்திலே எழுதப்பட்டிருக்கும் சில சொற்கள் மிகவும்

துன்பகரமானவை. இது வரையில் எந்தக் கடிதத்திலுமே இவ்விதமான சொற்கள் எழுதப்பட்டிருக்கமாட்டா என நான் சினைக்கிறேன். மென்மையானவளே! நான் ஆரம்பத்திலேயே என் காதலை வெளியிட்டபோது என் சொத்தெல்லாம் என் நரம்புகளில் ஒடிக்கொண்டிருப்பவையே என்று உண்மையை வெளியிட்டேன்; ஆனால் நான் கடனுளி என்பதை உனக்குச் சொல்லியிருக்க வேண்டும்,” என்று மிகவும் பரிதாபமாகக் கூறினான். பின்னர் அவன், தன் இருதய நண்பனுகிய அன் ரோனியோ எப்படித் தனக்காக ஷஷ்லோக்கிடம் கடன் வாய்கினுளென்றும், அதற்காக அவனெழுதிக் கொடுத்த உடன் படிக்கையைப் பற்றிய விபரங்களையும் வெளியிட்டான். அன் ரோனியோவின் கடிதத்திலிருந்து வாசித்த பகுதியில், “அன் புள்ள பசானியோ, என்னுடைய கப்பல்களெல்லாம் காணுமற் போய்விட்டன. கடனைக் குறித்த தவணைக்குக் கொடுக்க முடியாததாகையால் நான் உயிருடனிருப்பது சாத்தியமல்ல; நான் இறக்கும்போது உன்னைக் காண விரும்புகின்றேன். உன்னுடைய வசதியைப் போற் செய். என்மேல் நீ வைத்திருக்கும் அன்பு உன்னை என்னிடம் வரத் தூண்டிவிடாவிட்டால், என் கடிதம் அப்படிச் செய்யவேண்டாம்” என்ற சொற்கள் காணப்பட்டன.

இச் சொற்களைக் கேட்டதும் போன்றியா, “என் அன்பரே! உடனே இந்தக் கருமத்தைப் பார்ப்பதற்காகச் சென்றுவிடும். அந்தக் கடனைத் தீர்ப்பதற்கான பணம் இருபது மடங்கு தருகிறேன்; இத்தனை இரக்கமுள்ள உங்கள் நண்பரின் ஒரு மயிரிழைக்குக் கூடச் சேதமிருக்கக் கூடாது. சட்டத்தின்படி என் ஆஸ்திரையல்லாம் உங்களுக்கு உரித்தாகும்படி இன்றைக்கே நாம் விவாகம் செய்துகொள்வோம்,” என்று கூறி அப்படியே விவாகத்தையும் நிறைவேற்றிவிட்டார்கள். இதே சமயத்தில் கிருஷ்ணவும் நெரிசாவும் தம்பதிகளானார்கள். பசானியோ அந்தப் பொழுதிலேயே தன் தோழனுகிய கிருஷ்ணவுடன் அன்ரோனியோவைக் காணவிரைந்தான். வெனிசை அடைந்ததும் அன்ரோனியோ சிறையிலிருப்பதைக் கண்டு மிக மிக மனம் நொந்தான்.

குறித்த தவணை கடந்துவிட்டதால், அந்த யூதன் பசா னியோ கொடுத்த பணத்தை வாங்க மறுத்து அன்றோ னியோவின் மாமிசமே தனக்கு வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி னன், இந்த வழக்கை விசாரிப்பதற்காக ஒரு நாள் குறிக்கப் பட்டது; வெனில் சிற்றரசர் முன்னிலையிலேயே விசாரிக்கப் பட்டுத் தீர்ப்புக் கூறுவதாக இருந்தது. பசானியோ தீர்ப்பு என்னவாகுமோ என்ற ஏக்கத்துடன் காத்திருந்தான்.

போவியா தன் கணவனிடமிருந்து பிரியும்போது மிகவும் சந்தோஷத்துடன் பேசி அவன் திரும்பி வரும்போது அன்றோனியோவையுங் கட்டாயமாகக் கூட்டி வரும்படி சொல்லி அனுப்பினான். அப்படியிருந்தும் அவன் அன்றோனியோவைப் பற்றிப் பயப்பட்டான். அவன் விடுதிலையடைவது கஷ்டம் போற் தோன்றியது. ஆகையால் பசானியோவுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பிய பின்னர் ஓரிடத்திலே இருந்து தனியாக எப்படித் தன் கணவனின் நண்பனைக் காப்பாற்றலாமென்று சிந்திக்கலானான். இதன் விளைவாக அவன் தானே வெளிக்குச் சென்று அன்றோனியோவுக்காகப் பேசுவதென்று தீர்மானித்தான்.

போவியாவும் நெரிசாவும் ஆண் உடைகளைத் தரித்துக் கொண்டார்கள்; முந்தியவன் ஒரு நியாயவாதி போலவும் பிந்தியவன் அவனுடைய எழுத்தாளர் போலவும் உடை தரித்துக்கொண்டு உடனேயே புறப்பட்டு விசாரணை நடக்கின்ற அன்றே வெளிக்கு வந்து சேர்ந்தனர். அப்பொழுது தான் வழக்கு ஆரம்பாகிக் கொண்டிருந்தது. போவியா நீதி ஸ்தலத்திற்குச் சென்றதும் பெல்லாரியோ (Bellario) என்ற ஒரு நியாயதுரந்தரர் சிற்றரசருக்கு எழுதியதாக ஒரு கடித்ததை நீட்டினான். அதிலே அவர் “நானே அந்த வழக்கிலே அன்றோனியோவுக்காக ஏற்பட இருக்கேன், ஆனால் சுகவீனங் காரணமாக இந்தக் கடிதங் கொண்டு வரும் இளைஞரை எனக்குப் பதிலாக அனுப்பியிருக்கிறேன். அவர் அன்றோனியோவின் சார்பாக வாதாடுவார்,” என்று காட்டியிருந்தார். போவியா பெரிதான உடையில் உண்மையான ஒரு நியாயவாதியாகவே காணப்பட்டான்.

ஆரம்பமாக வைசிலோக்கை வீசித்து, “வெனில் சட்டத் தின்படி உடன்படிக்கையிற் காட்டப்பட்ட ஒரு மூத்தல் மாமி சம் உனக்குரியது. ஆனால் இரக்கம் ஆகாயத்தினின்றும் நிலத்திலே வீழும் மென்மழை போன்றது. அது இரட்டிப் பான ஆசீர்வாதமுடையது. கொடுப்பவனையும் வாங்குபவனையும் ஆசீர்வதிப்பது. அது அரசர்களிடத்து இருக்குமாயின் அவர்களுடைய கிரீடங்களிலும் பார்க்கச் சிறப்புடையது, அது தெய்வீகமானது. நாம் கடவுளிடத்துக் கேட்பது அந்த இரக்கமே தான். ஆகையால் நாமும் பிறரிடத்து அதைக் காண்பிக்க வேண்டும்,” என்றெல்லாம் எடுத்துக் கூறிய போதும் யூதன் மாமிசமே வேண்டுமென்று நின்றன. “ஏன்? அன்ரோனியோவால் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாதா?” என்று கேட்டதற்கு, பசானியோ, “இதோ, யூதனுக்கு எத்தனை முறை, தான் கொடுத்த கடனாவு வேணுமோ அத்தனை முறை நான் கொடுக்க ஆயத்தம்,” என்று சொன்னன். ஆனால் வைசிலோக் ஒரே பிடியாய், உடன்படிக்கையில் உள்ளபடியே நடக்கவேண்டுமென்று கூறிவிட்டான். பசானி யோவுக்கு ஒன்றுங் தோன்றவில்லை. அவன் அந்த நியாய வாதியைப் பார்த்து அன்ரோனியோவின் உயிரைக் காப் பாற்றுவதற்காகச் சட்டத்தை ஓரளவு மாற்றும்படி கெஞ்சி மன்றாடினான். போவியா, “சட்டத்தை மாற்றுவது முடியாத காரியம்,” என்று சொல்லவும் யூதன் அவள் தன் சார்பாகப் பேசகிறார் என்றெண்ணி, “டானியேல் தீர்ப்பளிக்க வந்தி ருக்கிறார்,” என்று சங்தோஷப்பட்டான்.

போவியா வைசிலோக்கிடம் இருந்த உடன்படிக்கையை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு. “சட்டத்தின்படி இந்த யூதன் அன்ரோனியோவின் இருதயத்திற்கு அருகாமையில் ஒரு இருத்தல் மாமிசத்தை வெட்டி எடுக்கலாம்” என்றார். பின்னர் அவனைப் பார்த்து “பணத்தைப் பெற்றுக்கொள், நீ மாமிசம் வேண்டுமென்ற இந்த உடன்படிக்கையை நான் கிழித்துவிடுகிறேன்” எனப் பகர்ந்தாள். ஆனால் அந்த யூதன் ஒரு நீண்ட கத்தியைத் தீட்டிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது போவியா அன்ரோனியோவை நோக்கி, “நீ ஏதாவது சொல்ல இருக்கிறதா?” என்று கேட்டான். அவன் மிகவும்

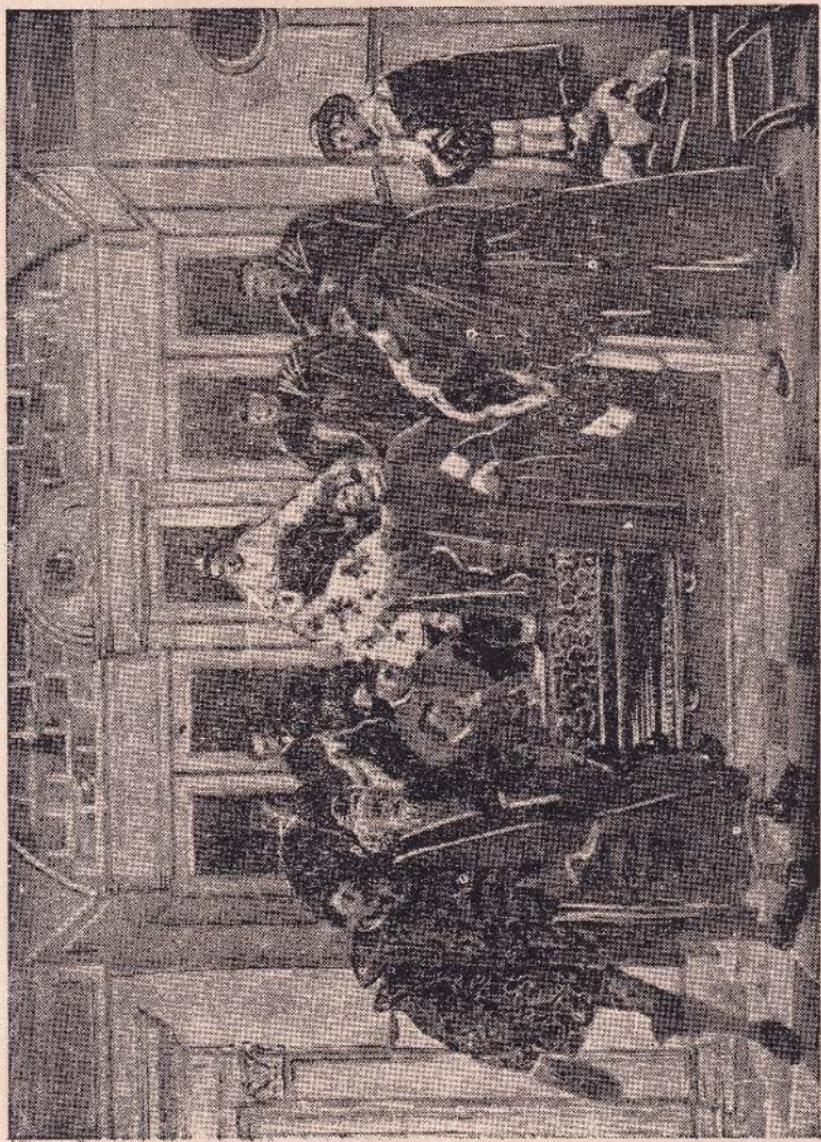
அமைதியாக, “நான் பேசுவதற்கு ஒன்றுமில்லை, நான் சாவதற்கு என்னை ஆயத்தம் செய்து கொண்டேன்” என்று சொல்லி விட்டுப் பசானியோவை விளித்து “உன்னுடைய கையைத் தா பசானியோ! உன்னிடமிருங்கு நான் விடைபெற்றுக்கொண்டான்.

வைஷலோக் பொறுமையிழந்தவனும், “நேரம் செலவாகிறது, தீர்ப்பைக் கூறிவிடுங்கள்!” என்று எச்சரித்தான். கோட்டிலே இருங்க எல்லோரும் ஆவலுடன் தீர்ப்பை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருங்களர். ஒவ்வொரு இருதயமும் அன்றோனி யோவுக்காகத் துயரப்பட்டது.

போஸியா மறுபடியும் வைஷலோக்கிடம் பேசினுள், “வைஷலோக! சீ ஒரு சூத்திரவைத்தியனை ஆயத்தமாக வைத்திரு, ஏனைனில் உன் எதிரி இரத்தப் பெருக்கினால் இறந்து விடக்கூடும்”. அன்றோனியோ அவ்வாறே இறந்துவிட வேண்டுமென்று விரும்பிய யூதன் “அப்படி உடன்படிக்கையிலே இல்லை” என்று பதிவிறுத்தான். அதற்குப் பதிலாகப் போஸியா “உடன்படிக்கையில் இல்லை, அதனுலென்ன? நீ தருமத்திற்காக அப்படிச் செய்வது நல்லது” என்றார். இதெல்லாவற்றிற்கும் யூதனுடைய ஒரே விடை “உடன்படிக்கையில் நான் அப்படி ஒன்றையுங் காணவில்லை” என்பதே. அப்பொழுது போஸியா, “அப்படியானால் அன்றோனியோவின் ஒரு இருத்தல் மாமிசம் உன்னுடையதே, சட்டம் சொல்லுகிறது, சோடு தீர்ப்புக்காறுகிறது” என்றார். இன்னோர் முறை யூதன் மகிழ்ச்சியுடன், “டானியேல் தீர்ப்பவிக்க வந்திருக்கிறோர்” என்று கூவினான். இப்படிச் சொல்லி விட்டு மறுபடியுங் கத்தியைத் தீட்டிக்கொண்டே அன்றோனியாவைப் பார்த்து “வா! ஆயத்தப்படுத்து” என்றான்.

“சற்றுப் பொறு! யூதா, வேறுமேதோ அதிவிருக்கிறது. இந்த உடன்படிக்கை உனக்கு மாமிசத்தைத் தவிர ஒரு துளி இரத்தமேனுங் தருவதில்லை. சீ உனக்குச் சேர்மதியான அந்த மாமிசத்தை வெட்டி எடுக்கும்போது, ஒரு துளி கிறீஸ்த

நீதிமன்றத்தில் அன் பூராணியாவுக்குப் போலீயா வாதாடும் காட்சி.

இரத்தமாவது சிந்துவாயானால் உன்னுடைய பணம், பூமி முதலாம் சொத்துக்களைல்லாம் வெனில் இராச்சியத்திற்கு உரித்தாகும்” என்று போவியா கூறினார். இந்த வெகு நுட்பமானதும் சாதுரியமானதுமாகிய தீர்ப்பைக் கேட்ட எல்லோரும் சந்தோஷ மிகுதியால் ஆரவாரம் செய்தனர். பசானியோ, “நீதியும் நேர்மையுமுள்ள நீதிபதியே! டானியேல் நீதி செலுத்த வந்திருக்கிறார்! பார்த்தாயா யுதா!” என்று அவன் (யுதன்) கூறிய வார்த்தைகளையே தானும் உபயோகித்து எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சிக்கடலில் மூழ்கினன்.

வைவெலாக் தன் குரூ எண்ணம் தோல்வியற்றதைக் கண்டு மன முடைந்தவனும், “என் பணத்தைத் தந்து என்னைப் போகவிடுக்கள்”, என்றார். பசானியோ உடனேயே, “இதோ இங்கே இருக்கிறது பணம்,” என்று சொல்லிக் கொண்டு முன் வந்தான். போவியா அவனை நிறுத்தி, “அவசரம் வேண்டாம், அந்த யுதன் தனக்குரிய மாமிசத்தையே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும், ஆகையால் வைவெலாக்; நீ அதை வெட்டி எடுத்துக்கொள்; இரத்தம் சிந்தப்படாதென்பதைக் கவனத்திலே வைத்துக்கொள். அது மாத்திரமன்றி நீ வெட்டியெடுக்கும் ஒரு இரு தீர்த்தல் மாமிசத்திற்கு மேற்பட ஒரு மயிரிமை கூடினும் நீ மரணதண்டனையைப் பெறுவாய். உன் ஆஸ்தி பூராவும் வெனில் இராச்சியத்திற்காகிவிடும்”, என்று பேசி முடித்தாள். வைவெலாக்குக்குப் பகுரென்றது; “என் பணத்தைத் தந்தால், நான் போய் விடுகி ரேன்.” என்று வெறுப்புடன் சொன்னன். “நான் ஆயத்தமாக வைத்திருக்கிறேன். பணம் இங்கே இருக்கிறது” என்று பசானியோ பகர்ந்தான்.

வைவெலாக் பணத்தைப் பெறுவதற்குப் போகவும் போவியா மறுபடியும் அவனை நிறுத்தி, “பொறு யுதா! உன் மேல் எனக்கு இன்னுமோர் பிடி இருக்கிறது. வெனில் சட்டங்களின்படி உன் ஆஸ்தி அந்த நாட்டிற்குரித்தாய் விட்டது; ஏனெனில் நீ அந்நாட்டில் வசிக்கும் ஒரு பிரசையின் உயிரைக் கவர்வதற்குச் சதி ஆலோசனை செய்தாய். உனது உயிர் அங்நாட்டின் சிற்றரசருடைய தயனிலே தங்கியிருக்கி

நது. ஆகையால் முழங்தாட்படியிட்டு அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்” என்றார்.

இதைக் கேட்ட அரசர், “எங்கள் கிறீஸ்த காருண் யத்தை அறியும்பொருட்டு நீ கேட்கமுன்னரே உன் உயிரை உனக்கீந்து விடுகிறேன்; உன் ஆஸ்தியிலே பாதி எங்கள் இராச்சியத்திற்கும் மற்றப்பாதி அன்ரோனியோவுக்கும் உரியது” என்று முடித்தார்.

கொடையாளியாகிய அன்ரோனியோ தன் பங்கை வைஷலோக்குக்கே கொடுத்து விடுவதாகவும், ஆனால் அவன் அதைப் பெற்றுக்கொள்ள முன்னர் தன் சீவியத்திற்குப் பின் ஜர் தன் மகனுக்குக் கொடுப்பதாக ஒரு உடன்படிக்கைக்குக் கைச்சாத்திட வேண்டுமென்றால் கேட்டுக்கொண்டான். அன்ரோனியோவின் நன்பனையை லொரென்சோ (Lorenzo) என்னும் ஓர் கிறீஸ்த வாலிபன் வைஷலோக்கின் ஒரே மகளை விவாகம் செய்ததன் பொருட்டு அந்த யூத தன் கோபங் கொண்டு அவளை நிராகரித்துவிட்டான். இதற்காகத் தான் அன்ரோனியோ யூதனிடம் நிபந்தனை கேட்டான்.

வைஷலோக் இதற்கு ஒப்புக்கொண்டான். அவன் தன் குற்ற பழிவாங்க முடியாது போனதுபற்றி மிகவும் ஏமாற்ற மடைந்தவனுய், பண்ததையும் பறிகொடுத்துவிட்டவனுய் மன மிக நொந்திருந்தான். அவன் அவர்களைப் பார்த்து “எனக்குச் சுகமில்லை; என்னை வீட்டுக்குப் போகவிடுக்கள், உடன்படிக்கையை அங்கே அனுப்பினால் என் ஆஸ்தியின் பாதியை என் மகனுக்காகக் கையொப்பமிடுகிறேன்;” என்று கூறினான். சிற்றரசர் அவளைப் பார்த்து, “போய்விடு, கையொப்பத்தை விட்டு அனுப்பு; நீ உன் குருரத்தன்மையை மாற்றிக் கிறீஸ்த வாலுகினால் இராச்சியத்திற்குரிய பங்கையும் உனக்கே தந்து விடலாம்” என்றார்.

சிற்றரசரும் ஏனையோரும் கோட்டிலிருந்து வெளியேறி னர். பசானியோ போஷியாவைக் கிட்டி, “மிகவும் தகுதி வாய்ந்தவரே! இன்று நீங்கள் என்னையும் என் நன்பனையும் உங்கள் கூர்மைமிக்க புத்திசாலித்தனத்தால் மிகப் பயங்கர

மான தண்டனைகளின்றுங் காப்பாற்றவிட்டார்கள். ஆகையால் யூதனுக்கு நாங்கள் கொடுக்கவேண்டிய பணம் மூவாயிரத்தெழும் நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று இறைஞ்சுகின்றேன்” என்று மிக வணக்கத்துடனும் பணி வடனும் தெரிவித்தான். அன்றோனியோ போவியாவைப் பார்த்து, “என்றென்றைக்கும் நாங்கள் உங்களுக்குக் கடமைப் பட்டவர்களாக இருக்கிறோம். எங்கள் அன்பும் சேவையும் உங்களுக்கு எப்பொழுதும் கிடைக்கும்” என்று தெரிவித்தான்.

போவியா பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டாள். பசானியோ மிகவும் கெருக்கியதால் அவள், “அப்படியானால் உன் மோதிரத்தைக் கொடு. உன் மினைவுக்காக அதை நான் வைத்திருக்கிறேன்” என்றார். அவள் பசானி யோவை வீட்டிலே சந்திக்கும்போது ஒரு விளையாட்டுக்கலாட்டா உண்டாக்கும் யோசனையுடன் தான் மோதிரத்தைத் தரும்படி கேட்டாள். பசானியோ மிகவும் கலக்கமடைந்தவனும் “இந்த மோதிரம் என் மினைவியால் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. நான் இதை வீட்டு என்றும் பிரியமாட்டேன் என்று அவனுக்குச் சத்தியஞ் செய்து கொடுத்தேன். அதைமாத்திரம் கேட்காதீர்கள். இந்த வெளில் நகரத்திலேயுள்ள மிக விலையர்ந்த வேறோர் மோதிரத்தை உங்களுக்குப் பரிசளிக்கிறேன்” என்று பணிவுடன் தெரிவித்தான். இதைக் கேட்ட போவியா கோபங் கொண்டவள்போல நடித்து “எப்படி ஒரு பிச்சைக்காரனுக்குப் பதில் கூறுவது என்பதை நீர் எனக்குக் கற்பிக்கிறீர் ஐயா,” என் ற சொல்லிவிட்டுக் கோட்டிலீருந்து வெளியேறினாள்.

அன்றோனியோ பசானியோவைப் பார்த்து, “என் அன்பும் எனக்காக அவர் செய்த பெரும் சேவையும் உன் மினைவியின் வெறுப்புக்குப் பாத்திரமாக இருக்கட்டும். அந்த மோதிரத்தை அவரிடம் கொடுத்துவிடு” என்று வேண்டினான். பசானியோவால் அதற்குமேல் மறுத்துப்பேச முடியவில்லை. அவன் மோதிரத்தைக் கழற்றிக் கிருவியானேவிடங் கொடுத்தனுப்பிவிட்டான். இதைக் கண்ட கெரிசா கிருஷி

யானேவிடம் தான் கொடுத்த மோதிரத்தைக் கேட்டான். தன் எச்மானனின் தயாள்குண்த்திலும் தான் குறைந்தவன் என்று காட்டிக்கொள்ள விரும்பாதவனும் மோதிரத்தைக் கழற்றி அவளிடம் கொடுத்தான். இரு பெண்களும் வீட்டில் உண்டாகப்போகுங் கலாட்டாவை நினைத்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் இருவரும் தங்கள் மோதிரங்களை வேறு பெண்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டதாகத் தாங்கள் சுத்தியம் செய்வது என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

போஸ்தியாவும் கெரிசாவும் வீட்டுக்குச் சென்று தங்கள் சொந்த உடைகளைத் தரித்துக்கொண்டு கணவருடைய வருகையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். சீக்கிரத்திலே கணவர் இருவரும் அன்ரோனியோவுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். பசானியோ தன் அந்தரங்க நண்பனைத் தன் மனைவிக்கு அறிமுகப்படுத்தியதும் அவள் அவளை நன்கு உபசரித்து வரவேற்றின். இந்தச்சமயத்தில் வீட்டின் ஒரு மூலையில் கெரிசாவும் அவள் கணவனும் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டனர். “அதற்கிடையீலே சண்டையா? என்ன நடந்தது?” என்று போஸ்தியா விசாரித்தான். கிறுஷி யானே பதிலுக்கு, “தாயே! கெரிசா எனக்கு ஒரு கில்ற மோதி ரம் “என்மேல் அன்பாயிரு, என்னைவிட்டுச் சொல்லாதே.” என்ற எழுத்துக்களுடன் தந்திருந்தாள். அதைப்பற்றிய கலாட்டாதான் இப்போது நடந்தது” என்றார்.

கெரிசா, “மோதிரத்தின் விலையைப்பற்றி, அல்லது அதிலே எழுதிசிறுப்பதைப்பற்றித் தான் என்ன விசாரம்? நான் அதை உங்களிடம் கொடுத்தபோது, நீங்கள் உங்கள் மரணபரியந்தம் அதை வைத்திருப்பதாக வாக்குக் கொடுத்தீர்கள். இப்பொழுது ஸியாயவாதியின் எழுத்தாளனுக்குக் கொடுத்துவிட்டதாகச் சொல்லுகிறீர்கள். நீங்கள் அதை வேறொரு பெண்ணுக்கே கொடுத்துவிட்டார்களோன்று எனக்குத்தெரியும்” என்று கூறினால். “இந்தக்கை அறிய நான் அதை உன்னைப்போன்றுதயரமுள்ள ஒருபையனுக்கே கொடுத்தேன். அன்ரோனியோவின் உயிரைக் காப்பாற்றிய அந்த நீதிபதி யுடன் அவன் வந்திருந்தான். நான் அனிந்திருந்த மோதி

ரத்தைத் தரும்படி கெஞ்சிக் கேட்டான். என்னால் மறுத்துக் கூற முடியவேயில்லை” என்று கிருஷ்ண பதிலளித்தான். போஷியா அவனைப் பார்த்து, “நீ செய்தது தவறு கிருஷ்ண வானே. உன் மனைவி உனக்கு முதன் முதலாகத் தந்த பொருளை நீ வெளிருவருக்குங் கொடுத்திருக்கக் கூடாது” என்று மொழிந்தான். கிருஷ்ண வானே தான் மாத்திரம் அந்தக் குற்றத்தைப் புரிந்தவனால்ல என்பதை நிருபிப்பதற்காக, “என் எச்மானுகிய பசானியோப் பிரபு தன் மோதிரத்தை அந்த மகா புத்திசாலியான நீ தீபதி கூக்குக் கொடுத்தார். இதைக் கண்ட அவருடைய எழுத்தாளன் என் மோதிரத்தைத் தரும்படி கெஞ்சினான்” என்று உண்மையை உரைத்தான்.

போஷியா இதைக் கேட்டு பசானியோவைக் குறைப் பட்டான். அவனும் நெரிசாவைப்போலவே பசானியோ வேணார் பெண்ணுக்கே தன் மோதிரத்தைக் கொடுத்து விட்டதாகக் குற்றம் சாட்டினான். பசானியோ மிகவுக் துயர மடைந்தவனும், “ஓருபோதுமில்லை, ஒரு பெண்ணுக்கும் நான் கொடுக்கவில்லை. அந்த நீதிபதிக்கே கொடுத்தேன். நான் அதைக் கொடுக்க மறுத்ததற்காக அவர் கோபித்துக் கொண்டார். நான் என்ன செய்வேன். என் அன்புக்குரிய போஷியா! நன்றிகெட்டவனைப்போல நடக்க எனக்கு மிகவும் வெட்கமாயிருந்தது. ஆகையால் அவர் சென்றபின்னர் அந்த மோதிரத்தை அவரிடம் அனுப்பிவைத்தேன்; என்னை மன்னித்துவிடு. நீ அவ்விடம் இருந்திருப்பாயானால் நீயே அதை என்னிடமிருந்து வாங்கி அந்த நல்ல மனிதருக்குக் கொடுத் திருப்பாய்” என்று உள்ளதை உள்ளபடிகூறி முடித்தான்.

எல்லாவற்றையும் பார்த்துங் கேட்டுங் கொண்டு சின்ற அன்றோனியோ, “ஆ! இந்தக் கலாட்டாக்களுக்கு நான் தானே காரணம்” என்று துக்கப்பட்டான். போஷியா அவனைப்பார்த்து அதற்காக வருந்தவேண்டாம் என்று கூறினான். அன்றோனியோ, “பசானியோவுக்காக என் உடம்பை ஒருமுறை கடன் கொடுத்தேன். உன் கணவன்

மோதிரத்தைக் கொடுத்த அந்த கல்லவர் இல்லாவிட்டால், நான் இப்பொழுது இறங்குவிட்டவனுமிருப்பேன். நான் என் மேல் ஆணையாகச் சொல்லுகிறேன், இனிமேல் உன் கணவர் ஒருபோதும் உன் சத்தியத்தை மீறுமாட்டார்” என்று போன்றியாவுக்கு எடுத்துரைத்தான். அவன் பதிலுக்கு “அப் படியானால் நிங்களே அவருக்குப் பிணையாக விற்கலாம். இந்த மோதிரத்தை அவரிடங் கொடுத்துக் கவனமாக வைத்தி ருக்கச் சொல்லுங்கள்” என்று கூறி ஒரு மோதிரத்தை அன்றோனியோவிடங் கொடுத்தான். பசானியோ மோதிரத்தைக் கண்டதும் தான் கொடுத்த அதே மோதிரமாயிருக்கக் கண்டு மிகவும் வியப்படைந்தான். இதைக் கண்ட போன்ற ஆதியோடந்தமாகச் சகல விபரங்களையும் வெளிப்படுத்தினான். பசானியோ மிகவும் அகமலர்ந்து தன் மனைவியுடைய தைரி யத்தினாலும் புத்தி சாதுரியத்தினாலுமே தன் நன்பனின் உயிர் காப்பாற்றப்பட்டதென்று பெருமிதமடைந்தான்.

போன்ற மறுபடியும் அன்றோனியோவை வரவேற்றியுச் சில கடிதங்களை அவனிடங் கொடுத்தான். அவை அன்றோனியோவுக்குரியவை. தவறுதலாக அவனிடம் சேர்ந்துவிட்டன. அக் கடிதங்கள் மகிழ்ச்சிக்குரிய சம்பவங்களாகவே இருந்தன. அன்றோனியோவின் கப்பல்கள் எல்லாம் பழு தில்லாமல் வந்து சேர்ந்துவிட்டதாகக் காட்டப்பட்டிருந்தது. சகலமும் நன்மையாக முடிந்துவிட்டதைப்பற்றி எண்ணி எல்லோரும் மகிழ்ந்தனர்.

ஒத்தேலா

(Othello)

வெனிஸ் (Venice) நகரத்திலே பிறபன்றியோ (Brabantio) என்னும் பெயருடைய ஒரு செனேற்றர் (Senator) இருந்தார். அவருக்குப் பேரழகு வாய்ந்த ஒரு செல்வ மகன். டெஸ்டெமோனு (Desdemona) என்னும் நாமம் பெற்றிருந்தாள். அவனுடைய எழிலுக்காகவும், நற்குணங்களுக்காகவும் சிறப்பு வாய்ந்த பண்டு களுக்காகவும் செல்வத்திற் காகவும் பல உயர்குடிப் பிறப்பாளரான இளைகாளைகள் அவளை மணம் புரிவதற்குக் காத்திருந்தனர். அவனுடைய தங்கை அவளைத் தகுந்த ஒரு வரலுக்கு உரிய காலத்திலே விவாகஞ் செய்துகொடுக்க எண்ணியிருந்தார். அவருடைய வீட்டுக்கு ஒத்தேலா (Othello) என்னும் ஒரு ஆப்பிரிக்கன் (Moor) வருவது வழக்கமாயிருந்தது. அவன் ஒரு சிறந்த போர்வீரன். பிறபன்றியோவின் நண்பனுங்கூட. அவன் அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்ததால் டெஸ்டெமோனு அவனுடன் தாராளமாகப் பழக நேர்ந்தது.

போர்வீரனாக இருந்தமையால் அவன் பல இடங்களுக்குப் பிரயாணங்கிற செய்திருந்தான். இந்தப் பிரயாணங்களிலே பல வீரச்செயல்கள் புரிந்தும், யுத்தங்களிலே திறமையாகப் போர் செய்தும், எதிர்ப்புகளை அஞ்சாநெஞ்சடன் உறுதியாக எதிர்த்தும், முற்றுகைகளைக் கைப்பற்றியும் இனஞேரன்ன பல அனுபவங்களை அவன் பெற்றிருந்தது சகசமே. இவற்றைப் பற்றி டெஸ்டெமோனு அவனிடம் தனக்கு விபரமாக எல்லா வற்றையுக்கூறும்படி கேட்டாள். ஒத்தேலா, அவன் விருப்பத் தைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக நிலத்திலும், நீரிலும் தான் கண்ட, கேட்ட, அனுபவித்த எல்லாவற்றையும் மிக நன்றாகக் கூறுவான். அவன் அவற்றை சுவாரஸ்யமாகக் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போது வீட்டிலே ஏதாவது தனக்கு வேண்

இயகருமங்கள் செய்யவேண்டி ஏற்பட்டால் அவற்றை மிக மிக விரைவுடன் செய்து முடித்துவிட்டு மீண்டும் அவனுடைய கதைகளைக் கேட்பதற்கு ஆவலுடன் திரும்பி விடுவாள். பகுதி பகுதியாகவே அவன் கதைகளை வெகு சிறப்பாகச் சொல்லி வரும்போது இடையீடையே அவனுடைய சொந்த விஷயங்களைப் பற்றி அவள் அறிவிதற்கேதுவாகும். இந்தச் சந்தர்ப்பங்களிலே, அவள் அவனுக்கு நேர்ந்த அபாயங்கள், மழிரிமூடிலே அவன் உயிர் தப்பியமை, எதிரிகளின் தாக்குதல்கள் போன்ற வற்றைக் கேட்டுக் கண்ணீர் சொரிந்து அவனுடைந்த துண்பங்களுக்காக மிகவும் பச்சாத்தாபப்படுவாள்.

கதை பூரணமாகச் சொல்லி முடிந்ததும் அதன் விளைவாக டெஸ்டெமோனு பல நீண்ட மூச்சக்களை விடுவாள்; அவற்றைத் தான் அறியாமலிருந்தால் நன்றெனக் கூறுவாள்; அவனைப் போன்ற ஒருவளை நன்கு அறியும் பொருட்டுத்தான் அவற்றை அறிந்தது என்றெனவுங் கூறுவாள், பல இன்னல்களையும் மிகத் தெரியமாகப் பொறுத்த ஒருவளைக் கடவுள் தனக்கு அவற்றைக் கூறும்படி தந்ததற்காகத் தான் மிகவும் நன்றியுடையவளாக இருப்பதாகவும் தெரிவித்தாள். மேலும் அவனை விவித்து “கீங்கள் கூறிய விதமாக உங்கள் நண்பரொருவர் அவற்றைச் சொல்லியிருந்தால் நான் அவனைக் காதலிக்கக் கூடும்” என்று மறைமுகமாகத் தான் அவனிடங் கொண்டிருந்த அன்பைத் தெரிவித்தாள்.

டெஸ்டெமோனுவின் தெரிவைக் குற்றம் சொல்வதற்கில்லை; ஒத்தேலா நிறக்கதைச் தவிர இதர விஷயங்களிலே மிக மேம்பாடுடையவன் என்பதிற் சிறிதும் சந்தேகமில்லை, எவ்விதத்திலும் அவன், அவனுக்கேற்ற ஒருவனுக், அவனுடைய அன்புக்குப் பாத்திரமாக விளங்கினான். நிறக்கதைப் பாராட்டாது மனத்தையே பெரிதும் முக்கியமாகக் கருதிய டெஸ்டெமோனு ஒத்தேலாவைத் தன் காதலனுகக் கொள்வதற்குப் பயப்படவில்லை. அவர்கள் இருவரும் இரகசியமாக விவாகம் செய்து கொண்டனர்; ஆனால் அது நீண்ட காலம் மறைவாக இருக்கவில்லை; எப்படியோ செனேற்றருடைய செவிகளுக்குச் செய்தி எட்டியது. செனேற் சுபையிலே பிறபன்றியோவுக்கு

நல்ல செல்வாக்கு இருந்தது. மற்ற அங்கத்தினர் அவரிடம் நன்மதிப்புடையராயிருந்தனர். ஆகையால் சபை கூடியதும், அவர் ஒதெலோ தன் மகளை விவாகம் செய்து கொண்டதைப் பற்றி விசாரித்துச் சட்டப்படி தண்டனை கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். அவன் தன் வீட்டிலே ஒரு விருந்தினாக இருந்து கொண்டு நெறி தவறி நடந்து கொண்டானென்றும் டெஸ்டெமோனுவை மந்திர தந்திரங்களினால் வசப்படுத்தி வீட்டானென்றும் அவன் மீது குற்றம் சாட்டப் பட்டது. இதே சமயத்தில் ஒதெலோவின் சேவை வெனில் அரசாங்கத்திற்கு அத்தியாவசிய மாயிருந்தது. துருக்கிப் படையினர் சகலயுத்த முஸ்திப்புக்களுடன் செப்பிரில் தீவைக் கைப்பற்றுவதற்காக அத் தீவைக்கிட்டிவந்துவிட்டனர் என்ற தகவல் அரசாங்கத்தாருக்குக் கிடைத்தது. இந்த அவசிய நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதற்கு ஒதெலோவைத் தான் அவர்கள் நம்பியிருந்தார்கள். தஞ்சமயம் அவன் ஜிராச்சியத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குரிய சிறந்த சேவையாளனுகவும், வெனில் சட்டப்படி பெருங் குற்றவாளியாகவும் செனேற் சபையிலே சமுகமளித்திருந்தான்.

பிறப்பனியோவின் முறைப்பாட்டை ஏனைய அங்கத்தவர்கள் மிகவும் கவனமாகக் கேட்டனர். அதை விசாரணை செய்வதற்கு வெனில் சிற்றரசரே நிதிபதியாக அமர்க்கதார். பிறப்பனியோ ஒதெலோ மீதுள்ள குற்றத்தை மிக முறைப்பாகவும் வேகமாகவும் விரக்கியுடன் கூறினார். ஒதெலோ அதற்கு நேர் விசேராதமாக மிகச் சாந்தமாகவும், சாதாரணமாகவும் எப்படி டெஸ்டெமோனுவின் அன்பைப் பெற நேர்க்கது என்பதைக் கதை மூலம் விபரமாகக் கூறினான். எல்லாவற்றையும் கேட்ட சிற்றரசன் ஒதெலோவின் சாமர்த்தியமான கதைகளைத் தன்னுடைய மகள் கேட்டிருந்தால் அவனும் அவனைக் காதலிக்கத் தவறமாட்டான் என்ற உண்மையைக் கூறினார்.

டெஸ்டெமோனு தன் தந்தையை கோக்கி “என் கண வனுக்குரிய கடமைகளை நான் செய்வதற்கு எனக்கு உரித்துண்டல்லவா? என் தாயார் தன் தந்தையிலும் பார்க்க

உங்களுக்குரிய சேவைகளைச் செய்து உங்களைக் கவனித்தான்ல்லவா?" என்று கேட்டாள். பிறபன்றியோவுக்குத் துக்கங்தாளவில்லை. தன்னுடைய அனுமதியைக் கேளாமலே ஒரு ஆபிரிக்கனை மணந்துகொண்டது பெரிதும் அவமானமாக இருந்தது. அவர் ஒதெலோவை விவித்து, "என்னை ஏமாற்றி உன்னை இரகசியமாக மணந்துகொண்டான்ல்லவா? உன்னை மும் அவன் ஏமாற்றுமலிருப்பதற்கு அவளைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்." என்று ஏனானமாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

ஒதெலோவுக்கு யுத்தங்களினால் உண்டாகும் கஷ்டங்கள் மற்றவர்களுக்கு உணவும் ஓய்வும் போன்றவை. அவன் சைபிரசுக்குச் சேஞ்சிப்பதியாகப் போர்வீரர்களுடன் புறப் பட்டான். டெஸ்டெமோனுவும் அவனுடன் கூடவே செல்ல விரும்பினான். மணம்முடித்துச் சில நாட்கள் கூட ஆகவில்லை. அவன் தன் கணவனுடைய யுத்த சீவியத்திலேயே தானும் பங்குபெற விரும்பினான்.

ஒதெலோவும் மனைவியும் சைபிரசுக்குச் சென்றதும் துருக்கிய கப்பற்படை பெரும் புயலாற் தாக்கப்பட்டுச் சேனோகள் அங்குமிங்குமாகக் கலைந்துவிட்டன வென்றும் தற்சமயம் அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாதென்றும் அறிந்தனர். புதுத் தம்பதிகளுக்கு இந்தச் செய்தி மிக மகிழ்ச்சி யைத் தரக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் ஒதெலோ அனுபவிக்கவேண்டிய மகா பயங்கரமான யுத்தம் இப்பொழுது ஆரம்பமாகிக் களங்கமற்ற அவன் மனைவிமேற் பொருமை காரணமாக எழுந்த எதிரிகள், வேற்றுப் படைகளிலும் பார்க்க மிக மேரசமான நிலையை உண்டாக்கிவிட்டனர். சேஞ்சிப்பதியின் நண்பர்கள் பலருள்ளும் காசியோ (Cassio) முதன்மை பெற்று விளங்கினான். அவன் வளொறங்ஸ் (Florence) தேசத்தினன். அழகும் வாலிபழும் கற்கணமுழுள்ளவன். என்கேரமும் மலர்ச்சியடையவன். சரானமாகப் பேசி எவ்வரையும் வசீகரிக்கக்கூடிய தன்மையுடையவன். பொதுவாகக் கூறினால் பெண்கள் விரும்பக்கூடிய சகலதன்மைகளும் அவனிடத்திலே பொருந்தியிருந்தன. ஒதெலோ

சற்று வயசு கூடியவனுக இருந்தானுக்கயால் காசியோவின் தன்மைகளைக் குறித்துப் பொருமை கொள்ளக் கூடியவனுக இருந்தும், அவனுடைய சொந்தமான நல்ல சுபாவம் அவனை அப்படிச் செய்வதற்கு இடங் கொடுக்கவில்லை. காசியோ ஒதெலோவின் முழு நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமானவனுக இருந்தான். பல சந்தர்ப்பங்களில் அவனுக்காக டெஸ்டெ மோனுவிடம் பரிந்துபேசி அவனுடைய காதல் வளர்ச்சி யடைய ஏதுவாயிருந்தான். ஒதெலோ, தனக்காக அவனை அவரிடம் பேசும்படி கேட்டிருந்தான். அவனுக்கு அவ்வளவு இங்கிதமாகப் பேசிப் பழக்கமில்லையாதலால் காசியோவைத் தன் பிரதிநிதியாக அனுப்புவது வழக்கமாக இருந்தது. குறித்த காசியோ தன் நண்பனுக்காக வேண்டிய எல்லாவற்றையும் செய்து அவனைச் சந்தோஷப்படச் செய்தான். விவாகத்தின் பின்னரும் அப்படியே அவன் ஒதெலோவின் வீட்டுக்குச் சென்று தாரங்களுமாகப் பேசி வருவான். டெஸ்டெ மோனு ஒதெலோவுக்கு இரண்டாவதாகக் காசியோவை நேசித்தான். அவனுடன் அவன் கள்ளங்கப்படின்றி எப்பொழுதும்போல நடந்துவந்தாள்.

ஒதெலோ, காசியோவிடம் இருந்த நற்குணங்களுக்காக வும் பிற சேவைகளுக்காகவும் தனக்கு அடுத்த பதவிபாகிய வெவ்டினன்ட் (Lieutenant) உத்தியோகத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தான். இந்தச் செயல் இயாகோ (Iago) என்னும் ஒருவனுக்குக் கோபத்தையும் பொருமையையும் தூண்டிவிட்டன. இவனையும் ஒதெலோ தன்மேல் நம்பிக்கையுடைய வர்களில் ஒருவனென்றும், நேர்மையுள்ளவனென்றும் கருதி யிருந்தான். ஆனால் அவன் மிகவும் கேடுகெட்ட குணங்களை யுடைய ஒரு நச்சுப் பாம்பு என்பதை ஒதெலோவின் சீவியமே பாழாகிண்டிட்ட பின்னர் தான் அவனுல் அறிய முடிந்தது. இயாகோ, தான் காசியோவிலும் பார்க்கக் குறித்த உத்தி யோகத்தை வசிக்கத் தகுதியுடையவன் என்றெண்ணிச் சமயம் வாய்க்கும்போதெல்லாம் அவனைப் பரிகாசம் பண்ணத் தவறமாட்டான். அவன் பெண்கள் கூட்டத்திற்கே தகுதியுடையவனென்றும் யுத்தத்தைப்பற்றியோ அல்லது

ஒரு சேஜையை நிறுவுவதுபற்றியோ அவனுக்கு ஒரு பெண் பிள்ளையிலும் பார்க்க அதிகமாக ஒன்றுக் தெரியாதென்றால் கூறி ஏனாம் செய்வான். அவன் காசியோவையும் அவனுக்குச் சலுகை காட்டிய ஒதெலோவையும் அறவே வெறுத்தான். அவனுடைய மனைவியின் பெயர் எமீலியா (Emilia). அவனுடன் ஒதெலோ தகாதமுறையிலே சினேகம் கொண்டிருப்பதாகக் கற்பணிபண்ணி அதை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு ஒதெலோ, பெட்ஸ்டெமோனு, காசியோ முவரையும் ஒருங்கே அழிப்பதற்கான ஒரு திட்டம் வகுத்தான்.

சைபிறைசைக் கைப்பற்ற வந்த எதிரிகள் நாளாபக்கமும் ஒடித் தப்பிவிட்டார்கள் அன்றேல் அழிந்துவிட்டார்கள் என்ற செய்தியை அறிந்த ஒதெலோ தானும் மனைவியும் அங்கு வந்த அன்றைய நாளை ஒரு விடுமுறை நாளாகத் தன்னுடன் வந்த போர்வீரர்களைக் கருதி நடக்கும்படி அறி வித்தான். அன்றைய இரவு அவர்களை மிதமிஞ்சி மது உண்ணுமெற் பார்த்துக்கொள்ளவும், வேறெந்த விதத்திலும் அங்குள்ள பிரசைகளுக்குப் பீதியை விளைவிக்காமலுங் கவனிக்கும்படி காசியோவிடம் பொறுப்பித்திருந்தான். அந்த இரவே இயாகோ தன் சதித் திட்டத்தை ஆரம்பித்துவைத்தான். ஒதெலோவின் மீதுள்ள விசுவாசத்தையும், அன்பையுங் காட்டுவதற்குச் சற்று மது அருந்தினல் உற்சாகமாக அன்றிரவைக் கழிக்கலாமென்று போதித்து அவன் எவ்வளவோ மறுத்துங் கேளாமல் பாக்களைப் பாடிப்பாடி மதுவைக் கிண்ணங்கின்னமாக ஊற்றுக் காசியோவுக்குக் கொடுத்து எப்படி யோ அளவுக்கு மிஞ்சிஅருந்தும்படி செய்துவிட்டான். மதுவின் போதையில் அவன் பெட்ஸ்டெமோனுவைப் புகழ்ந்து பேசி அவனுடைய குணுதிசயங்களை எடுத்துக்காட்டிக் கொண்டிருந்தான். படிப்படியாக அவனுடைய முளையே கலங்கிவிட்டது. அந்தச்சமயத்தில் அவனுடன் வாட்போர் புரியும்படி ஒருவளை இயாகோ ஏவிவிட்டிருந்தான். மொன்றானே (Montano) என்ற சிறந்த போர்வீரன் அவர்களைத் தடுக்க முயற்சித்த போது அவனே இறந்துவிட நேர்ந்தது. தற்சமயம் சண்டை பொதுவாக எல்லோரிடத்திலும் நிகழத் தொடங்கிறது.

இயாகோ தானே ஆரம்பித்துவைத்த கலகம் எங்கும் பரவிவிட்டதால் ஒன்று மறியாதவன்போலக் கோட்டை அபர்ய மணியை விறுவிசென்று அடித்தான். மணிச் சத்தத் தின் அவல அறிவிப்பைக் கேட்ட ஒதெலோ அவசர அவசர மாக உடையைத் தரித்துக்கொண்டு அவ்விடம் வந்து விஷய மென்ன என்று காசியோவைக் கேட்டான். காசியோ மது வின் மயக்கத்திலிருந்து ஓரளவு தெளிவடைந்து விட்ட போதும் ஒதெலோவின் வினாவுக்கு அவன் விடையிறுக்க வெட்கப்பட்டுப் பேசாதிருந்தான். இயாகோ விஷயத்தைச் சொல்ல விரும்பாதவன்போல மிக நடித்துக் காட்டிவிட்டு ஒதெலோ வற்புறுத்திக் கேட்டதன் பின்னர் விபரங்களைக் கூறித் தன் பங்கை மாத்திரம் மறைத்துவிட்டான். காசியோ வின் குற்றத்தை எடுத்துக் கூற விரும்பாதது போல் அதை மேலும் மிகப்படுத்திக் காட்டிவிட்டான். இதன்விளைவாக ஒதெலோ காசியோவைப் பதவியினின்றும் கீக்கிவிட்டான். இயாகோவின் முதல் திட்டம் பூரண வெற்றியடைந்துவிட்டது. ஆனால் அதற்குப்பின்னால் விளையப்போவன மிகவும் பாதகமானவையாக இருந்தன.

காசியோ மிகவும் வெட்கழும் துக்கழும் மேலிட்டவையே உற்ற நண்பன்போல நடிக்கும் இயாகோவைப் பார்த்து ‘நான் ஒரு மிருகத்திலும் கேடாக நடந்துகொண்டதால், இந்த விபரீதம் நேர்ந்துவிட்டது. இனிமேல் எப்படி நான் ஒதெலோவிடம் என் பதவியைத் திருப்பித் தரும்படி கேட்க முடியும்?’ என்று அழாக் குறையாக விகம்பினான். பதிலுக்கு இயாகோ, “அதனுலென்ன! ஒரேர் சமயம் மது அருந்து வது சகசம்தானே! டெல்ஸ்டெமோனுவிடம் உன் நிலைமை யைக் கூறி உனக்காக அவளைக் கணவனிடம் பரிந்து பேசும்படி கேட்டால் அவள் ஒருபோதும் மாறு சொல்ல மாட்டான். எந்த நல்ல காரியத்தைச் செய்வதிலும் அவனுக்கு இளை யாருமில்லை. உனக்கு வெற்றி நிச்சயம்” என்று போதித்தான். மேலும் தொடர்ந்து, “தற்சமயம் உள்கும் ஒதெலோவுக்கும் இடையிலுள்ள பிளவு மறுபடியும் முன்னர் போலாகிவிடும். இருவரும் நண்பர்களாகி விடுவீர்கள்” என்

ரூள். நல்ல புத்திமத்தான். ஆனால் அதற்குப் பின்னால் மிகப் பயங்கரமான திட்டங்கள் இயாகோவின் மனதில் விசவரூபம் எடுத்திருந்தன.

இயாகோவை நம்பிய காசியோ டெஸ்டெமோனுவிடம் தன் நிலைமையைக் குறித்துப் பேசி மன மிக்கொங்க்தான். அவன் அவனுக்காக பச்சாத்தாபப்பட்டு மிகவும் உருக்கமாக அவனுக்காகத் தன் கணவனிடம் பேசி மீண்டும் பதவி கிடைக்கும் படி செய்வதாக வாக்குப்பண்ணினால். அவன் ஒத்தோலாவிடம் மிகப் பணிவுடனேயும் சாந்தமாகவும் காசியோவின் விஷயத் தைக் கூறி அவனை மன்னித்து விடும்படி பரிந்தாள். அவன் மிகக் தாழ்மையாக ஆனால் வெகு ஊக்கத்துடன் வேலை செய்ததால் ஒத்தோலாவால் அவனுடைய வேண்டுகோளைத் தட்டிக்கழிக்க முடியவில்லை. அவன் கடமைகளைச் செய்வதில் மிகவுக் கண்டிப்பானவன், அக்குடன் காசியோ மேற்கொண்ட கோபமும் சேர்ந்து இலகுவில் அவனை மன்னிக்கழுத்தாயா தென்று கூறினான். ஆனால் டெஸ்டெமோனே விடாப்பிடியாக இரண்டொரு நாட்களிலேயே அவனை மன்னித்துப் பதவியைத் திருப்பிக் கொடுக்குமாறு கெஞ்சினான். காசியோ தான் செய்த பிழையை உனர்ந்து மிகவும் துக்கப்படுகிறுள்ளன்றும், நேரே மன்னிப்புக் கேட்கப் பயப்படுகிறுள்ளன்றும் அறிவித்தாள். என்ன சொல்லியும் ஒத்தோலாவின் மனம் இசைய மறுத்தது. அவன் பதில் கூறுமல் யோசித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட டெஸ்டெமோனு அவனை விளித்து, “என் பிரபோ! காசியோ வக்காக நானிவ்வளவு தூரம் இறைஞ்சி மன்றூட வேண்டி யிருக்குமென்று கருதவில்லை; அவன் உங்கள் சார்பாக எத்தனை முறை என்னிடம் வந்து உங்கள் பிரதாபங்களைக் கூறி என்காதலை மேன்மேலும் வளர்ச்சியடையச் செய்திருக்கிறுன் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். நான் உங்களைப் பற்றிச் சிறிதான ஒரு குறை பேசினற்கூட அவன் உங்களுக்காகவே பரிந்து எப்பொழுதும் நன்மையே பேசுவான். எத்துணை நேரமையாக நடந்து கொண்டான். நான் உங்களிடம் கேட்கும் இந்த விஷயம் மிகச் சாதாரணமான ஒன்றே; உண்மையில் உங்களுக்கு என்மேலுள்ள அன்பைப் பரீட்சிக்க

விரும்பும்போது மிகப் பெரியதான ஒன்றைக் கேட்பேன்” என்று மிகவும் உணர்ச்சி ததும்புங் குரவிலே எடுத்துரைத் தான். இதன் பின்னரும் ஒதெலோவால் அவனுடைய வேண்டு கோளை நிராகரிக்க முடியவில்லை. எனவே, அவன் காசியோவை மன்னிப்பதாகக் கூறிக் காலத்தை மாத்திரம் தன்னிடம் விட்டுவிடும்படி சொன்னான்.

காசியோ தன் பதவியைத் திருப்பிப் பெறுவதைக்குறித்து டெஸ்டெமோனுவைப் பல முறை சந்தித்தான்; அவ்விதமே ஒரு நாள் அவனிடம் பேசி விட்டு வெளியேறும் சமயம் அந்த அறையிலேயிருந்த எதிர்க் கதவால் ஒதெலோவும் இயாகோ வும் அறைக்குள்ளே வந்தனர். இயாகோ சந்தர்ப்பத்திற் கேற்ற ஒரு மிகத்திறமையான நடிகனுயிருந்தானுதலால் தனக் குள்ளே பேசிக்கொள்வது போல், “ஆ! எனக்கு அது பிடிக்க வில்லை” என்று ஒதெலோவின் காதிலே படுமாறு சொல்லிக் கொண்டான். ஒதெலோ அங்கேரம் அதைக் கவனிக்கவில்லை. ஆனால் பின்னர் அவன் அதை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. டெஸ்டெமோனுவுடன் அவன் அந்த சமயத்தில் நிகழ்த்திய சம்பாஷணையில் இயாகோவின் அந்தச் சதி வார்த்தைகளைப் பற்றி நினைக்க இடமில்லாது போயிற்று. டெஸ்டெமோனு அறையை விட்டுச் சென்ற மீன்னர் இயாகோ மிகச் சாதாரணமாக விசாரிப்பதுபோல் ஒதெலோவை கோக்கி, “நீங்கள் டெஸ்டெமோனுவைக் காதலித்ததைப் பற்றி காசியோவுக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டான். “ஆம் அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது மட்டுமல்ல, அவன் என் சார்பாக அடிக்கடி அவளைச் சந்தித்துமிருக்கிறான்” என்று பதிலளித்தான் ஒதெலோ. பதிலைக் கேட்ட இயாகோ ஏதோ மிகப் பயங்கரமான செய்தியை அறிந்தவன்போல், “மெய்தானு?” என்று கருத்துப் பொதிந்த விதமாகக் கேட்டான். இந்த வினாவை அவன் கேட்டதும் அறைக்குள்ளே வரும்போது அவன் பேசிய வார்த்தைகளை ஒதெலோ ஞாபகப்படுத்திக் காசியோவையும் தன் மனைவியையும் அறையிலே கண்டதையும் என்னிடி இதெல்லாவற்றிற்கும் ஏதோ அர்த்த மிருக்கவேண்டுமென்று சிந்தித்தவனும் இயாகோவை அவன் மனத்திருப்பதை வெளிப்படையாகக் கூறும்படி கட்டளையிட

டான். இயாகோ மிகவும் நேர்மையானவளென்றும் தன்மேல் அண்புள்ளவளென்றுமே எண்ணியிருந்தான் ஒதெலோ. அவனுடைய விஷமத்தனத்தை அவன் கிஞ்சித்தும் அறிந்திலன். எனவே இயாகோ கூறுவது உண்மையாகவேயிருக்குமென்றும், பிறர் கூறின் அக்கற்று அவர்களுடைய தந்திரங்களாயிருக்குமென்றும் நம்பினான். இயாகோ ஒதெலோவைப் பார்த்து, “என் நெஞ்சிலே இழிவரன் எண்ணங்கள் உண்டாகி விட்டன; எந்த அரண்மனையிலே கெட்டவை அனுகாமல் இருக்கின்றன? நீங்கள் நிதானமாக விஷயங்களை அவதானிக் காமல் விட்டால் உங்களுக்குக் கேடு விளையக்கூடும்; என் எண்ணங்களை வெளியிட்டால் உங்கள் மன நிம்மதி குலைந்து விடும். சில ஜூயப்பாடுகளைக் கொண்டு மனிதரின் நல்ல பெயர்களைக் கெடுத்துவிடுவது சரியல்ல” என் நிப்படியெல்லாம் கூறி ஒதெலோவின் வீடு மேலூடு கிளரிவிட்டு வேடிக்கை பார்த்தான். அவனுடைய அரைகுறையான வசனங்களும், கருத்துப் பொதிந்த குறிப்பான வார்த்தைகளும் ஒதெலோவின் மனத்தை வெகுவாக அலைத்து வாட்டி வதைத்தன.

ஒதெலோ மனங்குழம்பி இருக்கும் இதே சமயம் இயாகோ அவனை மிகவும் இறைஞ்சிக் கேட்பது போல், பொருமை கூடாதென்றும், அவன் மிக எச்சரிக்கையாக இருந்து விஷயங்களைக் கவனிக்கவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லி மேலும் பல சங்கேதங்களைக் கிளப்பிவிட்டான். அவன் பொருமை கூடாதென்று இடித்துக் காட்டி அதே பொருமைத் தீக்குத் தாபம் போட்டு மேன்மேலும் வளரச் செய்தான். ஒதெலோ எல்லா வற்றையுங் கேட்டுவிட்டு, “என் மனைவி அழகி, கூட்டங்களிலே நாட்டமுடையவள், விருந்துகளை விரும்புபவள், பாடக்கூடிய வள், நன்றாக ஆடவங்கூடியவள், அறநெறிக்குட்பட்டவளாத லால் இவையெல்லாம் அவனுக்கு நன்மை பயப்பனவே” என்றான். தொடர்ந்து, “நீ கூறுவதுபோன்ற தவறுகளை அவள் செய்திருந்தால் அவற்றை நான் நம்புவதற்குப் போதிய சான்றுகள் அவசியம்” என்று மொழிந்தான். இயாகோ அப்போது அவனை விளித்து, “உங்கள் மனைவியைக் குற்றஞ் சாட்டுவதற்குரிய சான்றுகள் ஒன்றுமில்லை. நீங்கள் பொருமை

யைக் கைவிட்டுவிட்டு உங்கள் மனைவியைக் கவனியுங்கள். அவள் செய்வன எல்லாம் முற்றிலும் சரிதானென்று கம்மா இருந்து விடாதீர்கள். நான் இத்தாலியனாக இருப்பதால் உங்களிலும் பார்க்க இத்தாலியப் பெண்களைப் பற்றி நன்கு தெரியும். முக்கியமாக வெனிசிலே உள்ள பெண்கள் தங்கள் கணவன்மாருக்கு அறியப்படாத பல சீர்கெட்ட செய்கைகளை ஆகாயம் பார்க்கும்படி செய்யக்கூடியவர்கள். உங்கள் மனைவிதன் சொந்தத் தந்தையையே ஏமாற்றி உங்களை விவாகம் செய்து கொண்டவள்ளவா? அதுவுமல்லாமல் அவளொத்த நிறத்தையும் அவனுடைய தேசத்தினருமான அவனுக்கேற்ற பல தகுதியான வரண்களை நிராகரித்து விட்டு உங்களை ஏற்றுக்கொண்டாள்ளவா? ஏன்? இயற்கைக்கு மாருக ஒன்றிருக்கிறது. மிகவும் மூர்க்கத்தனமானவள், தற்சமயம் தான் செய்த பிழையை உணர்ந்துதன் நாட்டிலுள்ள அழகான லாபிபர்களை விரும்புவது அவளைப் போன்றவர்களுக்குச் சுகசந்தானே! நிங்கள் காசியோவின் விஷயத்தைத் தாமதித் தால் அவனுக்காக அவள் எவ்வளவு தூரம் பரிசு பேசகிறீன் என்பதில் அவனுடைய விசுவாசம் எத்தன்மையது என்று அறிந்துகொள்ளலாம்” என்றெல்லாம் பலபல மறைவாகவும் தெளிவாகவும் எடுத்துரைத்துப் போதியமட்டும் சந்தேக விதைகளை ஊன்றி விட்டான்.

சந்தேக விதைகளை எல்லைமீறி அள்ளி விதைத்த இயாகோ மறுபடியும் ஒதெலோவைப் பார்த்து, “சான்றுகளில்லாமல் உங்கள் மனைவியைக் குற்றவாளியென நினைக்கவேண்டா மென்று உங்களை மன்றாடிக்கேட்டுக் கொள்கிறேன்” என்று போயோகக் கெஞ்சினைன். இந்த நேரம் தொடக்கம் ஒதெலோ வின் மனம் அமைதியை மறந்தது. பொப்பி (Poppy) அல்லது மந்தரகோரூஸின் (Mandaragora) சாறு அன்றேல் தூக்கத்தை வருஷிக்கக்கூடிய எந்த மருங்கும் இனிமேல் ஒதெலோவுக்கு நேர்றிரவிருக்க அந்த விதமான ஆறுதலைத் தரப்போவதில்லை. அவனுக்குத் தான் செய்யும் உத்தியோகத்திலேயே கசப்புண்டாகிவிட்டது. யுத்தம் செய்வதில் இருந்த மகிழ்ச்சி விடை பெற்றுக்கொண்டது. சேனைகள் திரண்டு நிற்பதையும், போர்

முரசுகளின் முழுக்கங்களையும், போர்க்குதிரைகளின் களைப்பையும் கண்டு உற்சாகமடைந்த காலம் போய்விட்டது. இந்த நிலையில் இயாகோ எடுத்துக்காட்டிய சில உதாரணங்கள் அவனுடைய சந்தேகத்திற்கு அனுகூலமாக இருந்தன. “பெல் டெமோனு தன் தந்தையை ஏமாற்றி என்னை மணங்துகொண்டவன். என் என்னையும் ஏமாற்றக் கூடாது? அவனுடைய தந்தை நான் அவளை விவாகம் செய்து கொண்டதை அறிந்த பின்னர் “என்னை ஏமாற்றிவிட்டாள், உன்னை ஏமாற்றுமல் கவனித்துக் கொள்” என்று சொன்னால்லாவா? இவற்றிலே ஏதாவது உண்மையிருக்குமா?” என்று என்னிப் பார்த்துத் தன்னையே கேட்டுக் கொண்டான். சில சமயங்களிலே தன் மனைவி மிகவும் நேர்க்கமயுள்ளவன் என்று நினைப்பான். சில சமயங்களிலே அப்படியல்ல என்று நினைப்பான். இயாகோ வைப் பற்றியும் இருவிதமாக நினைப்பான். நம்பக்கூடியவனு? அல்லது நம்பக்கூடாதவனு? காசியோவைப் பற்றித் தனக் கொன்றுமே தெரியர்மல் இருந்துவிட்டால் எவ்வளவு நன்றென நினைப்பான். இவ்விதமாகப் பல எண்ணச் சமூல்களில் சிக்கித் தவித்தான். இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தபோது அவன் இயாகோவைக் குரல்வளையிற் பிடித்துத் தன் மனைவி யைப் பற்றிக் கூறியதற்கான சான்றுகளைக் காட்டி நிருபிக்காவிட்டால், அவன் மேல் அபாண்டமான பழி சமத்தியதற்காக அவளைக் கொன்றுவிடுவதாகப் பயமறுத்தினான். தன் விசுவாசத்தைப்பற்றி ஒதெலோ சம்சயப்படுவதற்காகக் கோபித் துக் கொள்வதுபோற் பாசாங்கு பண்ணினான் துஷ்ட இயாகோ. அவன் ஒதெலோவை நோக்கி, “உங்கள் மனைவியிடம் ஸ்ரேபெரிஸ் (Strawberries) பழங்கள் உள்ள ஒரு கைக்குட்டையைக் கண்டிருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டான். “ஆம்! அதுதான் நான் அவனுக்கு முதன்முதலாகக் கொடுத்த பரிசு” என்றான். “சரிதான் அதே கைக்குட்டையைக் காசியோவைத்திருப்பதை என் கண்ணுரக்க கண்டேன்” என்று புனகி னன். ஒதெலோ பதிலுக்கு, “நீ கூறுவது உண்மையாயின் அவர்கள் இருவரையும் நான் வஞ்சன் தீர்க்காமல் இருக்க முடியாது. நீ என்னிடம் விசுவாசமுள்ளவனுமின் மூன்று நாட்களுக்கிடையில் காசியோவைத் தீர்த்துவிட வேண்டும்.

அந்த அழகுப் பிசாச இருக்கிறதே, அவன் சீக்கிரம் இறந்து விடக்கூடிய வழி ஒன்றை நான் பார்க்க வேண்டும்" என்று மிக மிக ஆத்திரத்துடன் பேசினான்.

மிக அற்பமான காரியங்கள் மலை போலப் பொருமை காரணமாகத் தோன்றுவது சகசம். அதே போல அந்தக் கைக்குட்டை வீணயம் ஒன்றே ஒதெலோவுக்கு அந்த இருவரையுங் கொன்று தீர்ப்பதற்குப் போதுமான சாட்சியமா யிருந்தது. எப்படி அந்தக் கைக்குட்டை காசியோவுக்குக் கிடைத்ததென்பதை ஒரு முறையாவது விசாரித்துப்பார்க்க முயற்சிக்கவில்லை. டெஸ்டெமோனு தன் கணவன் தனக்குப் பரிசாகக் கொடுத்ததைப் பிறபென்றுவனுக்கு உண்மையாகவே கொடுத்தாளா என்பதையும் அவன் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை. இருவரும் நிரபராதிகள். துஷ்ட பிசாசாகிய இயாகோ தீணமை களைச் செய்வதில் மிகவிழிப்பாக இருக்கேதே செய்வான். அவன் தன் மனைவியிடம் டெஸ்டெமோனுவுக்குத் தெரியாமல் அந்தக் கைக்குட்டையை எடுத்துத் தரும்படி சொல்லியிருந்தான். அவன் மிக நல்லவன்: ஆனால் சற்று பயந்தவன். அப்படி இருந்தபோதும் அவனுடைப வேண்டுகோளுக்கு அவன் இசையவில்லை. ஒரு நாள் தற்செயலாக டெஸ்டெமோனு அதைக் கைதவறி விட்டதால், எமிலியா அதைக் கண்டெடுத்தாள். அதைக் கையிலே எடுத்ததும் அவனுக்கு ஒரு சபலம் தட்டிற்று. "என் கணவர் இதை எடுத்துத் தரும்படி கேட்டாரல்லவா? அவரிடம் கொடுத்துவிடுவோமா?" என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கவும், இயாகோ அவ்விடம் வந்தான். அவன் அதை அவனிடங் கொடுத்துவிட்டாள். அதிலேயிருக்கும் சித்திரவேலையைப் பிரதி செய்வதற்காக என்று அவனுக்குச் சாக்குச் சொல்லிவிட்டு அதைக் காசியோ வரும் வழியிலே போட்டு வைத்தான். அவன் அதை எடுத்துவிட்டால் ஒதெலோவுக்குச் சான்று காட்டலாமென எண்ணியே அப்படிச் செய்தான்.

ஒதெலோ வீட்டுக்கு வந்து தனக்கு தலைவனி அதிகமாக இருக்கிறதென்று டெஸ்டெமோனுவுக்குச் சொல்லி ஒரு கைக்குட்டை தரும்படி அவளைக் கேட்டான். அவன் ஒன்றைக்

கொடுக்க, அது வேண்டாமென்று தான் அவருக்குக் கொடுத்த அந்தக் கைக்குட்டையைக் கொண்டு வரும்படி சொன்னன். டெஸ்டெமோனுவிடம் அதிருக்கவில்லை. அவள் அதைக்காண வில்லையென்று சொல்லவும், அவன் “எப்படி? அந்தக் கைக்குட்டையை ஒரு எதிப்தியப் பெண் என் தாயாருக்குக் கொடுத்தாள். அவள் ஒரு குனியக்காரி, மனதிலிருப்பதை அறிந்து சொல்லக்கூடியவள். அந்தக் கைக்குட்டை என் தாயாரிடம் இருக்கும் வரையில் என் தந்தை அவள் மீது மிகவும் அன்பாக இருப்பாரென்றும், அது இல்லாவிட்டால் எவ்வளவு அன்பாயிருந்தாரோ அவ்வளவுக்கு வெறுப்பாயிருப் பார் என்றும் கூறித்தான் கொடுத்தாள். என் தாயார் இறக்கும்போது அதை என்னிடங் கொடுத்து, “நீ விவாகம் செய்து கொண்டதும் இதை உன் மனைவிக்குக் கொடு, உன் கண்ணிப் பாவிப்பது போல அதைக் கவனமாகப் பாவி” என்று கூறிச் சென்றார்” என்று கானு மற் போன அந்தப்பரிசைப் பற்றிய விபரங்களைச் சொல்லி முடித்தான். இந்த விபரங்கள் டெஸ்டெமோனுவிடத்திலே அதிகம் பயத்தை உண்டாக்கிவிட்டன. அவள் நடுநடுக்கிக்கொண்டு இறந்தவரில் ஒருவளானுள். அந்தக் கைக்குட்டை கானுமற் போய்விட்டதால் ஒத்தோவுடைய அன்பும் போய்விடுமென்று அவள் அஞ்சினான். அவருடைய கணவன் திடீரென எழுந்தான். கைக்குட்டையைத் தந்து வீடும்படி கட்டளையிட்டான். கானு மற் போய்விட்டதை அவளெப்படிக் கொடுப்பாள்? அவள் அவளை வேறொதாவது விஷயத்திலே நாட்டங்கொள்ளும்படி செய்யலாமென்றெண்ணிக் காசியோவைப் பற்றி விளையாட்டாகக் கதையை ஆரம்பித்தாள். அவள் தன் கணவனிப் பார்த்து, “இந்தக் கைக்குட்டை விஷயமெல்லாம் காசியோ வுக்காக நான் உங்களிடங் கேட்டதை சீராக்கித்துவிடுகிற தற்காகவா? அவன் எவ்வளவு ஒழுக்கமும் நேர்மையுமுள்ள வன்? உங்களிடம் எவ்வளவோ அன்பும் விசவாசமுமுடைய வன். அறியாமற் செய்துவிட்ட பிழைக்காக அவளை அவ்வளவு கடுமையாகத் தண்டிப்பது உங்கள் இருக்கமுள்ள சபாவத் திற்கு மாருக இருக்கிறதே! எத்தனை முறை உங்கள் மன் விப்பைக் கோரி என்னிடம் வந்து அழாக் சுறையாகக் கெஞ்சி

யிருக்கிறோன்?" என்று பேசிக்கொண்டே போக இயாகோவின் சந்தேகங்களுக்குத் தாபம் போடுவது போலிருந்தது ஒதெலோவுக்கு அவள் பேச்சு. அவன் திடீரென்று எழுந்து பைத்தியம் பிடித்தவனைப் போல அறையிலின்றும் வெளியே ஓடினான். அப்போதுதான் தன் கணவனிடம் பொருமையிருப்பதைச் சாட்டியாக அவள் அறிய நேர்ந்தது.

வெளியே ஓடியவன் திரும்பி வந்து தன் மனைவியை கெறி தவறியவள் என்று குறை கூற ஆரம்பித்தான். "நீ வேறொருவனைக் காதலிக்கிறோய், உனக்கு என் மேல் அன்பு இல்லாமற் போய்விட்டது. பிறனிடத்தில் (பெயரைக் கூறுவது) விருப்பங்கொண்டு நெறிதவறி விட்டாயே" என்று சொல்லி அழுதான். அவன் கண்ணீர் வீடுவதைக் கண்டு அவள் திடுக் கிட்டாள். "ஐயோ! இதென்ன? எதற்காக இப்படிக் கண் கலங்குகிறீர்கள்?" என்று சோகக் குரவிலே கேட்டாள். அவள் உள்ளம் உருகி ஏங்கித் துடித்தான். பதிலுக்கு அவன், "வறுமை, பினி, அவமானம் போன்ற எல்லாவற்றையும் பொறுத்திருப்பேன். ஆனால் உன் ஒழுக்கக்குறைவு என் இரு தயத்தைச் சுக்கு நூரூக வெடிக்கச் செய்துவிட்டது. நீ ஒரு அழகான பூண்டு, நல்ல சகந்தம், நீ பிறவாமல் இருக்கிறோ தால் எவ்வளவு நன்மையாயிருந்திருக்கும்" என்றெல்லாங்களுக்கு அவள்மனத்தை வேதனைப்படுத்தினான். இந்தப் பொய் வதங்கி களையுங் குற்றச்சாட்டுக்களையுங் கேட்ட அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே தோன்றவில்லை. கெஞ்சிலே பெரியதொரு பாரமேற்பட்டதுபோல ஒரு உணர்ச்சியுண்டாகவும், தூக்க மயக்கமேற்பட்டது. ஒரு பணிப்பெண்ணை அழைத்துத் தன் படுக்கையைச் சீர் செய்து அதன்மேல் விவாக தினத்தன்று விரித்த படுக்கை விரிப்புக்களைப் போடச் சொல்லி உத்தரவிட்ட பின்னர் எழுந்து படுக்கை அறைக்குச் சென்றான். ஒதெலோ தனக்குப் பின்னால் வருவானை ஹெண்டினிச் சென்றவள் சீக்கிரம் தூக்கத்தில் ஆழங்குவிட்டாள். ஒதெலோ அவளைக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்றும் மிகக் கொடிய எண்ணத்துடன் உள்ளே நுழைந்தான்.

தான். அவள் தன்னை மறந்து துயின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்ட அவள், அப்போது அவனுடைய இரத்தத்தைச் சிந்து வதற்கு அஞ்சினான். அலபாஸ்ரர் (Alabaster) என்னும் பறவை யிலும் பார்க்க வெண்மையான அவள் உடலை அவன் மறுப் படுத்த விரும்பவில்லை. ஆனால் அவள் எந்த விதத்திலும் இறந்துவிடுவதுதான் நல்லதென்றெண்ணினான். “உழிருடன் இருப்பாளாயின் என்னை ஏமாற்றியதுபோல பிற ஆடவர்களையும் ஏமாற்றுவாள். அப்படிச் செய்தாளாயின் இறுதியில் அவனுக்குத் தீமை உண்டாகக் கூடும். பாவச் செயல்களினின் றும் அவளைக் காப்பாற்றுவது உசிதம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே கடைசி முறையாக அவளை மிக அன்புடன் ஒரு தரம் முத்தமிட்டான். பின்னும் பல கரம் முத்தமிட்டு அவளைப் பார்த்துக் கண்ணீர் சொரிந்தார். அவனுடைய எண்ணப்படி அவள் ஒரு சக்கரவர்த்திக்கு மனைவியாகக்கூடிய தகுதியுடையவள். அழகும், அன்பு ததும்பும் பேச்சும், இனிமையான சங்கீத ஞானமுமள்ளவள், வெகு நேர்த்தியாக நடனமாடக் கூடியவள். இவ்விதமான பல விசேஷித்த தன்மைகளையுடையவள் நெறி தவறிவிட்டானே என எல்லை கடந்த துயரத்திலாழ்ந்து சோகமுற்றுன.

அவன் மீண்டும் மீண்டும் முத்தமிட்டதால் விழித்துக் கொண்ட டெல்டெமோனு தன் கணவன் கீழ் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டும், விழிகளை உருட்டிக்கொண்டும் நிற்பதைக் கண்டு சித்தங் கலங்கினாள். அவன் அப்படிச் செய்யும் வேளைகளிலே அபாரமான கெடுதி உண்டாகும் என்று அவள் அனுபவத்திலே கண்டிருந்தாள். அவன் அந்த நிலையிலே நிற்கவும் அவள் அவளைப் பார்த்து, “என் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டும், விழிகளை உருட்டிக் கொண்டும் நிற்கிறீர்கள்? எனக்கு மிகவும் பயமாயிருக்கிறது” என்றாள். ஒத்தோ அவள் சொன்னதைக் கேட்டு, “நீ இறந்து போவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தத்தைச் செய்துகொள். உன் ஆன்மாவைக் கொல்ல நான் விரும்பவில்லை” என்ற பதிலை அளித்தான். “எதற்காக என்னைக் கொலை செய்ய முயற்சிக்கிறீர்கள்? நான் செய்த குற்றம் யாது? தயவுசெய்து என்மீது இரக்கங் காட்டுங்கள்”

தான் கொலை செய்து விட்ட தன் மகிளை பெண்ணெட
மோனுவின் முகத்தை ஒத்திலோ உண்ணிப்பாகக்
கவனிக்கிறோம்.

என்று கெஞ்சினான். அவன் காசியோவுக்குத் தன் கைக்குட்டையைக் கொடுத்ததாகவும் நெறிபிசகி நடந்ததாகவுங் குற்றஞ்சாட்டினான். “ஜீயோ! என்மேல் ஒரு குற்றமுமில்லை, நீங்கள் எனக்குப் பரிசாகத் தந்த கைக்குட்டையை நான் எவருக்குங் கொடுக்கவேயில்லை” என்று சொல்லி முடிவதற்குன் அவன் ஒன்றையுங் கவனியாது படுக்கை விரிப்புக்களை எடுத்து அவனை நன்றாகப் போர்த்திவிட்டுக் குரல்வளையை நெரித்துச் சத்தமில்லாமலே கொன்றுவிட்டான். அதே சமயம் காசியோவைக் காயங்களுடன் சிலர் அங்கு கொண்டுவந்து சேர்த்தனர். இயாகோவின் சதி ஆலோசனீப்படி காசியோவைக் கொலை செய்யும்படி நியமித்தவளைக் காசியோ கொன்றுவிட்டான். ஆனால் காயமடைந்த பின்னர்தான் அவனுல் அப்படிச் செய்ய முடிந்தது. இறந்தவனுடைய சட்டைப் பைக்குள் இருந்த சில கடிதங்கள் இயாகோவின் சதிகளையும் காசியோவின் களங்கமற்ற தன்மையையும் துலாம்பரமாக வெளிப்படுத்திவிட்டன. இந்தக்கடிதங்களைக்கொண்டு காசியோ ஒதெலோவைக் காணவந்திருந்தான். அங்கு வந்ததும் அவன் தன் கண்பளை சோக்கி, “என்ன குற்றம் செய்ததற்காகஎன்னைக் கொலை செய்யும்படி இயாகோவைத் தூண்டிவிட்டார்கள்?”, என்று கேட்டுக் கடிதங்கள் மூலம் இயாகோ “விலன்” என்பதை நிருபித்தான். உண்மையை அறிந்த ஒதெலோ இடியாற் தாக்குண்டவன் போலச் சித்தப்பிரமையடைந்து சுயநினைவுக்கு வரச் சில நிமிஷங்கள் சென்றன. எள்ளளவுங் குற்றமில்லாத தன் அழகிய நற்குணம் வாய்ந்த பரிசுத்தமான மனைவியைக் கொன்றுவிட்டதால் தான் ஒரு கொலைஞன் என்பதை அவன் உணர்ந்தான். அவனுடைய மனச்சாட்சி அவனை வகைத்தது. சகிக்கமுடியாத வேதனை அடைந்தவனுட்டுத் தன் வாளின் மேல் வீழ்ந்து, அருமை மனைவியீன் மேற் சாய்ந்து கொண்டே உயிர் துறந்தான்.

ஒதெலோ வெளிக்கிலே கண்மதிப்புடனும் கௌரவத்துடனும் வாழ்ந்து வந்ததை அறிந்த மனிதர் இந்தப் பயங்கர மான செய்திகளைக் கேட்டதும் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

நயவஞ்சகனுகிய இயாகோவின் குழ்ச்சியினாலும், தீய செயல் களிலூலும் இத்தகைய கேடுகள் விளைந்ததற்காக எல்லோரும் பெரிதும் வருந்தினார்கள். ஒதெலோவின் பதவியை ஏற்ற வன் சட்டத்தின்படி தீர்ப்புக்கூறி இயாகோவுக்கு மரண தண்டனை விதித்துவிட்டு, ஒதெலோ, மனைவி இவர்களின் முடிவைப்பற்றி வெளிஸ் அரசாங்கத்துக்குத் தகவல் அனுப்பி னுன். அன்பும், ஆர்வமும், நேர்மையும், ஒழுக்கமும் வாய்ந்த ஒரு குடும்பத்தைப் பாழ்படுத்திவிட்டான் விலன் இயாகோ.

வாயாடிப் பெண்ணை வசமாக்கிற திருத்துதல்

(The Taming of the Shrew)

பதுவா (Padua) நகரிலே ஒரு தனவங்தன் இருந்தான். அவனுக்கு இரு குமாரத்திகள் இருந்தார்கள். முத்தாள் பெயர் கத்தரீன் (Katherine), இளையாள் பெயர் பியாங்கா (Bianca). கத்தரீன் மிகப் பொல்லாத வாயாடியாயிருந்ததால் அவளை எல்லோரும் “கத்தரீன் வாயாடி,” (Katherine the Shrew) என்றே அழைப்பது வழக்கமாகிவிட்டது. பியாங்கா வேரா தன் முத்த சகோதரிக்கு முற்றிலும் மாருனவளாக, மென்மையான சுபாவமும், அடக்கமு முன்னவளாக இருந்தாள். இவனுடைய நற்குணங்களுக்காகவும் சிறந்த பண்பு களுக்காகவும் அவளை மனப்பதற்கு அனேகர் முன்வங்தனார். ஆனால் பப்ரிஸ்ரா, (Baptista) பெண்களின் தந்தை, அவர்களுடைய வேண்டுகோளைத் தட்டிக்கழித்து வந்தான். கத்தரீனுக்கு விவாகம் கடந்தபின்னர், பியாங்காவை விரும்பிய வர்களில் ஒருவன் மனங்குதுகொள்ளலாம் என்று சொல்லிக் காலத்தைக் கடத்திவந்தான். அவனுடைய முத்த மகளை எவருமே விவாகம் செய்துகொள்ள விரும்பவில்லை. அவனுடைய வாயாடித்தனத்திற்கு எல்லோரும் அஞ்சிப்பின்வாங்கினார்கள்.

எது எப்படி இருந்தபோதும் கத்தரீனை விவாகம் செய்துகொள்ள ஒருவன் இருந்தே வந்தான். அவன் ஒரு மனைவியைத் தேடிப் பதுவாவுக்கு வந்துசேர்ந்தான். அவனுக்கு எல்லோரும் கத்தரீனின் குணநிசயங்களை மிகவும் விபரமாகக் கூறி, அவளை இதுவரையில் எந்த மனிதனும் ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பவில்லை யென்றும் அவனுக்குச் சொல்லிவைத்தார்கள். என்ன சொல்லியுமென்? அவன் அவளையேதான் விவாகம் செய்து அவளின் கடுகடுப்பான,

சிடுகிடுப்பான குணத்தை மாற்றி அடக்கமும் பணிவழுள்ள ஒரு மனீவியாக்ககத் தீர்மானித்துவிட்டார்ன். அவள் சுனம் வேற்றுமையாயிருந்ததன்றி, மற்றும் விஷயங்களில் அவளுக்கு இளையாக யாருமில்லை யென்றே சொல்லக்கூடியதாக இருந்தது. நல்ல அழகும் நிறைந்த செல்வமுடைய அவளை மனக்க விரும்பிய பெற்றாக்கியோ (Petruchio) அவளுக்கு முற்றிலும் ஏற்ற ஒரு கணவனுக இருந்தான். கவலை யற்ற, இலகுவான சுபாவமுடையவன்; சந்தோஷமும் சரச முழுடையவன். மிகவும் நிதானமான புத்திசாலி. எந்தவிஷ யத்தையும் உண்மையாகப் பகுத்தறிந்து கொள்ளக்கூடிய வன். மிகவும் சாந்தமாயிருக்கும்போதே மிகக் கோபமுடைய வன்போல நடிக்கக்கூடியவன். இந்த விஷயத்தில் அவன் திறமையை வியந்து அவனே உள்ளுக்குள்ளாகச் சிரித் துக்கொள்வான். கத்தரீனை விவாகம் செய்தபோது அவன் வேண்டுமென்றே அவளைத் திருத்துவதற்காக உரப்பிச் சத்தமிட்டுக் கருமங்களைச் செய்து வெற்றிபெற்றன. அவனுடைய அபார நடிப்புத்திறமை அவளுடைய வாயாடித் தனத்தை அறவே ஒழித்து அவளை ஒரு நல்ல தகுதி வாய்ந்த நற்குணமுடைய மனீவியாக்கப் பெரிதும் உதவி யது. எல்லாம் விளையாட்டுக்காகவே அப்படி நடந்துகொண்டாலுமினும் அந்த ஓரே வழியர்த் தான் அவள் திருந்து வாள் என்பதை அவன் நன்குணர்ந்துகொண்டான்.

அவன் போட்ட திட்டத்தை நடைமுறையிற் கொண்டு வருவதற்கு முன்னர் அவன் கத்தரீனின் தந்தை பப்ரிஸ் ராவை அனுகி, “நான் வெரேனூவிலிருந்து (Verona உங்கள் மென்மையான, அடக்கமுள்ள சுபாவமுடைய முத்த மகள் கத்தரீனை என் மனீவியாக்க விரும்பி, உங்களுடைய விருப்பத்தை அறிந்துபோவதற்கு வந்திருக்கிறேன். அவனுடைய சாந்தமான நடத்தையைப்பற்றியும், பெண்மைக்குரிய மென்மையான சுபாவத்தைப்பற்றியும் கேள்விமுலமறிந்தேன்.” என்று கபடமாகக் கூறினான். அவனுடைய கருத்தை அறிந்த பப்ரிஸ்ராவுக்குக் கத்தரீனைக் கொடுக்க விருப்பமிருந்தபோதும், அவனுடைய நிசமான சுபாவத்தைப்பற்றி அவனுலே

கூருமலிருக்க முடியவில்லை. ஏனெனில் அதேநேரத்தில், அவனுக்குச் சங்கீதம் கற்பிக்க வந்த ஆசிரியர் அந்த அறைக்குள்ளே வெகு வேகமாக நுழைவதைக் கண்டான் பெற்றாக்கியோ. நுழைந்தவர் பப்ரிஸ்ராவுக்கு, “ஜயயோ! உங்கள் மகள் வீணையால் என் மண்டையை உடைத்துவிட்டாள். அவனுடைய சங்கீதத்திலிருந்த பிழையைக் கூறியதற்காகவே அப்படிச் செய்தான்.” என்று கூறி அலறினார். இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த, கத்தரீன் கையைப் பிடிக்க வந்தவன் “அவள் நல்ல தெரியமுள்ள பெண்ணுமிருக்கிறான். அவன் மேல், மேலும் மேலும் எனக்கு அன்பு அதிகரிக்கிறது. நான் அவனுடன் பேச விரும்புகிறேன்.” என்று கூறிக் கிழவளை விரைவிலே பதில் தரும்படி நெருக்கினான். அவன் தன் வருங்கால மாமனுரை நோக்கி, “உங்களுக்கு என் தந்தையைத் தெரியும்தானே! அவரிறந்த பின்னர் அவர் சொத்துச் சதந்திரங்களுக்கு நானே பார்வையாளன்; உங்கள் மகளை எனக்குத் தர விரும்பினால் அவனுக்கு என்ன சீதனம் கொடுப்பீர்கள்?” என்று கேட்டான். அவனுடைய கூற்றைக் கேட்ட பப்ரிஸ்ராவுக்கு அவனுடைய பேச்சு ஒரு உண்மைக் காதலனுடையது போலிருக்கவில்லை. எனினும் முத்த மகளை விவாகம்செய்து கொடுக்க விரும்பியவனும், “நான் இருபதி னுயிரம் கிறவுண்கள் (Crowns) தருவேன். என் மரணத்திற் குப்பின்னர் என் சொத்திலே அரைவாகி அவளைச் சேரும்” என்று கூறினான். சீக்கிரத்தில் இந்த வினேத விவாக ஒப்பந்தம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. உடனே கிழவன் முத்தவளிடம் சென்று அவளை மனக்க விரும்பும் மனிதன் அவளைக்காண விழைகிறான் என்று தெரிவித்தான்.

இந்த இடைவேளையில் எப்படித் தன் காதலை வெளி யிடுவதென்பதைப்பற்றிப் பெண்ணைக் கேட்க வந்தவன் யோசிக்கலானான். அவன் தனக்குள்ளே, “அவள் வந்தால் அவளை நான் மிகவும் உற்சாகத்துடன் வரவேற்று என் விருப்பத்தை வெளியிட வேண்டும்; அவள் என்னைச் சினால் அவள் மிகவும் நன்றாக நைந்திரிக்கேல் (Nightingale) பட்சியைப்போலப் பாடுகிறான் என்பேன்; அவள் முகத்தைப் கோணினால், பனித் திவலைகளினாலே கழுவப்பட்ட ரேசாக்

புஷ்பங்களை ஒத்திருக்கிறுவெனத் தெரிவிப்பேன்; அவன் மொனம் சாதித்தால் அவனுடைய பேச்சின் சாதுரியத்தை மேச்சவேன்; என்னைப் போகும்படி கூறுவாளாயின், என்னை ஒரு கிழமை தங்கும்படி கேட்டுக்கொண்டதாக நன்றி கூறுவேன்.” என்றெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டான். இவ்வாறு ஹன்னிக்கொண்டிருக்கும்போது கத்தரீன் மிக்க கெளரவுத் துடன் அவ்விடம் வந்தாள். அவளைக் கண்டதும் அவன், “காலை வந்தனம் “கேற்,” (Kate) அதுதான் உன் பெயரென நான் நிக்கேன்.” என்று உபசரித்தான். அவனுடைய சாதாரணமான வந்தனை அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. எனவே அவன், “என்னுடன் பேசுபவர்கள் என்னைக் கத்தரீன் எள அழைப்பார்கள்”என்றார். “நீ உண்மை உரைக்கவில்லை. உன்னைத் தனியே “கேற்” என்றும், “அழகுள்ள கேற்” என்றும், சில சமயங்களில், “வாயாடிக் கேற்” என்றும் அழைப்பதேனக்குத் தெரியும். அதெல்லாம் ஒருபுறமிருக்கட்டும் “கேற்”, கிறிஸ்த பூரியிலே நீதான் “கேற்” எழிலுள்ளவன். ஆகையால்தான் “கேற்” உன்னுடைய சாந்தமான சுபாவத்தைப்பற்றி எல் வேரூம் மெச்சிப் பேசிக் கொண்டதை எல்லாப் பட்டினங்களிலும் கேள்விப்பட்டு, உன்னை என் மனைவியாக்க விரும்பி இவ்வளவுதூரம் வந்திருக்கிறேன்” என்றார்.

அவர்களுடைய காதற் பேச்சு மற்றவர்களுக்கு வினேத மாயிருக்கும். அவன் கோபத்தொனியிலே எப்படி “வாயாடி” என்ற பெயர் தனக்கு வந்ததென்பதைக் காட்டுஞ் சொற் களைப் பேசியபோதும், அவன் சாந்தமாக, இனிமையான, இதமான வார்த்தைகளையே மரியாதையாக அவன் பேசி யதுபோல அவளை மெச்சிக் கொண்டிருந்தான். பப்ரிஸ்ரா அவ்விடம் வருவதை அறிந்த அவன் சீக்கிரத்திலேயே ஒரு முடிவுக்கு வர எண்ணி, “அருமையான கத்தரீன்! இந்த அனுவசியமான பிதற்றலை நாம் விட்டுத் தள்ளுவோம். நீ என் மனைவியாவதற்கு உன் தகப்பனார் சம்மதங் தெரிவித்து விட்டார். உன்னுடைய சீதனமும் நிச்சயப்படுத்தியாயிற்று; நீ விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் நான் உன்னை மன முடிப்பது நிச்சயம்” என்று கூறி முடித்தான்.

பப்ரிஸ்ராவை நோக்கி, “உங்கள் மகள் என்னை அன்பாக வரவேற்று அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை விவாகம் செய்து கொள்வதாக வாக்குப்பண்ணியிருக்கிறோன்.” என்றதைக் கேட்ட கத்தரீன் வெகு கோபத்துடன் அந்தக்கூற்றை மறுத்தான். அத்துடன் அந்தக் காட்டுமிராண்டிக்குத் தன் ணைக் கொடுப்பதாகக் கூறிய தன் தங்கையை ஏசினான். அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை அவன் கயிற்றிலே தொங்குவதைக் காண விரும்புவதாகத் தன் ணைக் கைப்பிடிக்க வந்தவளைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டான். எல்லாவற்றையும் கேட்ட அவளுடைய காதலன் “உங்கள் முன்னிலையிலே சம்மத மில்லையென்று காட்டிக்கொள்வதென்று சொன்னான். என்னுடனே தனியே இருக்கும்போது மிகவும் அன்பாகப் பரிவுடன் நடந்துகொண்டான்” என்று பெண்ணின் தங்கையத்தாக “கேற்”; நான் வெனில் சென்று உன் கல்யாணத்திற்குரிய உடைகளை வாங்கிவருகிறேன்.” என்று கூறிவிட்டுப் பப்ரிஸ்ராவை விளித்து, “விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள் தங்கையே; விருந்தினரை வரவழையுங்கள். நான் மோதிரங்கள், விலையுயர்ந்த பட்டு வல்திரங்கள், உன்னத ஆடைகள் எல்லாம் கொண்டுவருவேன், என் கத்தரீனை அழுபடுத்துவதற்கு.” என்று சொல்லிவிட்டு “கேற்” என்னை முத்தமிடு. ஏனெனில் ஞாயிற்றுக்கிழமை எங்கள் விவாகமல்லவா?” என்று கத்தரீனுக்குச் சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டான்.

சொல்லப்பட்ட ஞாயிறன்று விருந்தினர் எல்லோரும் வந்து காத்துக் கொண்டிருந்தனர்; மாப்பிள்ளை மாத்திரம் வரவில்லை. ஆகையால் கத்தரீன் தன் காதலன் தன்னைப் பரிகசிக்க எண்ணி அப்படிச் செய்ததாக நினைத்து அழுதான். இறுதியில் அவன் வந்து சேர்ந்தான். கத்தரீனுக்குக் கொண்டு வருவதாகச் சொன்ன விலையுயர்ந்த பொருள்கள் ஒன்றுமே அவன் வாங்கிவரவில்லை, அவன் மாப்பிள்ளைக்குரிய ஆடைகளை நிற்கிறுக்கவுமில்லை; ஏதோ தாறுமாறுக ஒழுங்கீனமான உடையிலே காணப்பட்டான். அது மாத்திரமன்றி அவனுடைய குதிரைகளும், உடன் வந்த வேலைக்காரரும் ஏதோ நவீன

உடைகளைத் தரித்துக் கொண்டு வினேதமான காட்சியளித்த னர்: பொதுவாகப் பார்த்தால் அவன் நடக்கவேண்டிய முக்கிய கருமத்தை ஒரு விளையாட்டாகவே எண்ணிவிட்டதாகத் தோன்றியது.

மாப்பிள்ளையின் உடைகளையாவது மாற்றிக் கொள்ளும் படி அவனைக் கேட்டதற்கு அவன் “பெண் என்னை மணப்பதன்றி என் உடைகளையல்ல,” என்று மறுத்துவிட்டான். அவனுடன் வாதாடிப் பிரயோசனமில்லையென அறிந்த விருந்தினர் ஆலயத்திற்குச் சென்றனர். அங்கேயும் அவன் ஒரு பைத்தியக்காரன் போல நடந்து கொண்டான். மதகுரு அவனிடம், “நீ இப்பெண்ணை உன் மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்கிறூயா?” என்று கேட்டதற்குப் பதிலாக, அவன் மிகவும் உரத்த தொனியிலே சத்தமிட்டுச் சத்தியம் செய்யவும், அந்தக் குரு ஏக்கத்திலே கையிலே வைத்திருந்த புத்தகத் தைக் கீழே போட்டுவிட்டார்; அந்தப் புத்தகத்தை எடுப்பதற்கு அவர் குனியவும், அவன் பளிச்சென்று அவருடைய கன்னத்தில் ஒரு அறை வைத்தான். குருவும் புத்தகமும் கீழே உருண்டன. விவாகம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போதெல்லாம், அவன் உரப்பிச் சத்தமிட்டுக் காலை அடித்துக் கொண்டு நிற்கவும், கத்தீன் பயந்து நடுநடுக்கினான். சடங்குகள் முடிந்த பின்னர் அவன் உவைன் (Wine) கொண்டு வரும்படி கூறி, நன்றாகக் குடித்து விட்டு, விருந்தினர் சார்பாக மிகவும் சத்தமாகத் தூதி கூறினான். பின்னர் அங்கே நின்ற ஆலயப் பணியாளன் முகத்தின்மீது குடித்த கிண்ணத்தின் அடியிலேயிருந்த ரொட்டித் துண்டை எடுத்து வீசியெறிந்தான். அந்தப் பணிக்கனுடைய தாடி மெலிந்து பசையுள்ளது போற் தோன்றித் தன்றிடம் அந்த ரொட்டியைக் கேட்டது போற் காணப்பட்ட காரணத்தினால் தான் அப்படிச் செய்ததாகக் கூறினான். எவ்விடத்திலேனும் இப்படிப் பைத்தியத்தனமான விவாகம் ஒன்று நடைபெற்றிருக்காது; ஆனால் மாப்பிள்ளை தன் மனைவியைத் திருத்துவதற்காகவே போவிப் பைத்தியக்காரனுக் கூடிக்க வேண்டியிருந்தது.

பப்ரில்ரா, மிகவும் சம்பிரமான விருக்தொன்றுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தான்; ஆனால் தம்பதிகள் ஆலயத்திலிருந்து வீடு திரும்பியதும், மனவாளன் தன் மணப்பெண்ணைக்கையிலே பிடித்திமுத்து உடனேயே தன்னுடன் வீடு வந்து விடும்படி அழைத்தான். அவனுடைய மாமன், பெண்ணின் தகப்பனார், எவ்வளவோ புத்தி சொல்லித் தடுத்தும் அவன் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. கத்தரீனுடைய கோப வார்த்தைகளை அவன் சட்டை செய்யவில்லை. “என் மனைவியை நான் விரும்பியபடி செய்ய எனக்கு உரிமை உண்டு” என்று சொல்லி விட்டு மனைவியை அவ்விடத்தினின்றும் இழுத்துக் கொண்டு சென்றான். அவன் மிகத் துணிச்சலுடன், திட சித்தத்துடன் கருமாற்றியதால் அவனைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு எவரும் முன் வரவில்லை. மாப்பிள்ளை வெளியே வந்ததும், மெலிந்து நலிந்த ஒரு குதிரைமேல் மனைவியை ஏற்றிவிட்டுத் தானும் வேலைக்காரரும் அதே விதமான குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டு கரடுமுரடானதும், சதுக்கல் நிறைந்ததுமான பாதைகளுக்கூடாக ஓட்டிச் சென்றார்கள். கத்தரீனுடைய குதிரை சில சமயங்களில் தடுக்கி விழுப்போகும். அந்நேரங்களிலெல்லாம். அவன் அந்தக் குதிரையை, எனிலே கோபம் மூன்று ஒருவிணப்போலத் திட்டிச் சமித்துக்கொண்டே சென்றான்.

நீண்ட கேரக் களைப்புள்ள பிரயாணத்தின் பின்னர் கத்தரீன் கணவனுடைய வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தாள். வரும் வழியிலே, குதிரைகளையும் வேலைக்காரரையும் திட்டிச் சபிக்கும் தன் கணவனுடைய வார்த்தைகளை விட அவன் வேறொன்றையுக் கேட்கவில்லை. வீட்டுக்கு வந்த மனைவியை அன்புடன் வரவேற்ற கணவன் அன்றிரவு அவர்கள் சாப்பிடவோ, இளைப்பாறவோ முடியாதென்ற கண்டிப்பான எண்ணத்துடனிருந்தான். மேசைகளிலே அலங்காரமான துணிகள் விலையுயர்ந்த கப்பட்டுப் பலவிதமான நல்ல உணவு வகைகள் விலையுயர்ந்த பாத்திரங்களிலே வைக்கப்பட்டிருந்தன. போசனம் அருந்து வதற்குக் கணவனும் மனைவியும் அமர்ந்திருக்கும்போது, பெற்றாக்கியோ ஒவ்வொரு பதார்த்தத்தையும் குற்றங்கூறி வேலைக்காரனை, ஆவை நன்கு செய்யப்படவில்லையென்று

கடிந்து, எல்லாவற்றையும் உடனேயே அப்பறப்படுத்தும் படி கட்டளையிட்டான். அப்படி அவன் செய்ததற்குக் காரணம், தன் அருமை மனைவி நன்கு பதம் செய்யப்படாத மாமிசத்தை அருந்தக் கூடாதென்பதேயாகும். பிரயாணக் களைப் பின்னாலும், உணவின்மையாலும் சோர்ந்து படுக்கையை நாடிச் சென்ற கத்தரீனுக்கு அங்கேயும் தோல்வி காத்துக் கிடங்கது. படுக்கை மேலிருந்த விரிப்புக்களையும், தலையணைகளையும், அங்குமிங்குமாக எடுத்து வீசித் தரையெல்லாம் அலங்கோலமாக்கி விட்டுப் படுக்கை சரியாக இல்லையென்று பணியாட்கள் மீது சீறி விழுக்கான் அவன் கணவன். இறுதியிலே ஒரு கதிரையில் அமர்ந்து, எப்போதாயினும் ஒரு கண் உறங்கினாலும் அவனுடைய கணவன் அதிரவேட்டுச் சத்தத்துடன் பணியாட்களைப் பேசவதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விழித்துவிடுவான். அவனுடைய கண்டிப்பெல்லாம் அவர்கள் மனைப் படுக்கையைச் சரிவரச் செய்யவில்லையென்ற குற்றத்திற்காகவே.

அடுத்த நாட் காலை, போகனமருந்தச் சென்றபோதும் அவன் மேசை மேலிருந்த உணவுகளை எடுத்துத் தரையிலே சிந்திச் சிதறி வீசிவிட்டு வேலைக்காரரைக் கடிந்து கொண்டிருந்தான். பாவம்! அகங்காரமுள்ள வாயாடியாகிய கத்தரீன் பசியாற் துடித்தாள். அவன் இருகசியமாக வேலையாட்களிடம் தனக்குச் சிறிது உணவு தருமாறு வேண்டிக்கொண்டாள். ஏற்கனவே அவர்களுக்குச் சொல்லிவைத்த பிரகாரம் அவர்கள் தங்கள் எசமானுக்குத் தெரியாமல் எதுவங்கொடுக்க முடியாதென்று சொல்லிவிட்டார்கள். “ஆ! என்கணவன் என்னை விவாகம் செய்து கொண்டது என்னைப்பட்டினி கிடக்கச் செய்யவா? என் தந்தை வீட்டுக்கு வரும் பிச்சைக்காரருக்கு உணவளிக்கப்படுகிறது. எதற்கும் ஒருவருடைய தயவில்லாமலே எல்லாம் நிறைந்திருந்த எனக்கு ஒரு வாய் உணவு கிடைப்பது இவ்விட்டிலே அரிதாகவிருக்கிறது; மித்திரையின்றி மயக்கமுண்டாகிறது. எந்த நேரமும் ஆணைகளினாலும் சபதங்களினாலும் விழித்துக்கொண்டிருக்க வேரிடுகிறது; அமர்க்களமும் சண்டையுமே எனக்கு உண-

வாக இருக்கின்றன; இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக என் கோபத்தை மூட்டுகின்றது என் கணவனின் செய்கைகள். தான் செய்வதெல்லாம் என் மீதுள்ள பூரண அன்பினுடேயே என்று சொல்லி நான் சாப்பிட்டால் அன்றேல் தாங்கினால், உடனே மரணம் கேரிடுமென்று பாசாங்கு செய்கிறோர்,” என்று தானுகவே பேசிக்கொண்டிருந்தவனுடைய வார்த்தைகள் அவருடைய கணவனுடைய வருகையாலே தடைப்பட்டு இன்றுவிட்டன. அவன் முற்றிலும் பட்டினியாக இருக்கக்கூடாதென்பதற்காகச் சிறிது மாமிசம் அவருக்குக் கொடுப்பதற்காகப் பெற்றாக்கியோ கொண்டு வந்திருந்தான். அதைக் கையிலே வைத்துக்கொண்டு மஜைவியை கோக்கி, “என் அருமையான “கேற்”, எப்படி இருக்கிறோ? இதோ பார்! கான் உன்மேல் எவ்வளவு அன்பாயிருக்கிறேன் என் பதை. இந்த மாமிசத்தை என் இனிமையானவருக்காக நானேன் தயாரித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன்; இந்தச் செய்கைக்காக எனக்கு நன்றிகூறக் கூடாதா! என் அன்போர் என் ஒரு வார்த்தையையுங் காணுமே! அப்படியானால் உனக்கு இந்த உணவை அருந்த விருப்பமில்லை, நானென்டுத் துக்க கொண்ட சிரத்தையெல்லாம் வீணுகிவிட்டது”. இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே பணியாளை அழைத்து அந்த உணவைக்கொண்டு செல்லுமாறு ஏவீனுன். எல்லை மீறிய பசி அவருக்குக் கோபத்தை மூட்டியதேனும் அவன் அவனைப் பார்த்து, “அது இருக்கட்டும்,” என்று சொன்னான். அவருடைய கணவன், “நீ இதைச் சாப்பிட முன்னர் எனக்கு நன்றி கூறவேண்டும்.” என்று கேட்டுக்கொண்டான். அவன் அரை மனத்துடன் விருப்பமில்லாமலே, “உங்களுக்கு என் நன்றி ஜூயா!”, என்று மொழிந்தான். அதன் பின்னர் அவருடைய அற்ப பரியையே தீர்க்கக்கூடிய அந்த உணவை அவனாருக்கிக் கொண்டிருக்கும்போது, “விரைவாகச் சாப்பிடு “கேற்”. அது உன் மென்மையான சபாவத்திற்கு நன்மையைத் தரும்”, என்றான். பின்னர் அவனைப் பார்த்து, “தேன் போன்றவளே! நாமிருவரும் உன் தந்தையின் வீட்டுக்குப் பட்டாடைகளும், தங்க மோதிரங்களும், விலையுயர்ந்த

கழுத்தனிகளும், சிறகினுற் செய்யப்பட்ட விசிறிகளும், மாற்றி உடுப்பதற்காக அவங்கார வஸ்திரங்களுக் கொண்டு சென்று களியாட்டயர்வோம்,” என்று உண்மையிலே இவையெல் வாம் நடக்கப்போகின்ற காரியங்கள் போல எடுத்துரைத்தான். அவளை நம்பும்படி செய்வதற்காக அலங்கார வஸ்திர வணிகளுக்கும் ஒரு தையற்காரணியும் ளீட்டுக்கு அழைப்பித்தான். அவர்கள் வந்ததும், அவள் உண வருந்திக் கொண்டிருந்த பாத்திரத்தை எடுத்துச் செல்லும் படி பளியாளிடங் கூறிவிட்டு, அவள் பாதி கூடச் சாப்பிட்டு முடியவில்லையென்றும் அவளைப் பார்த்து, “என்ன? சாப்பிட்டு விட்டாயா?” என்று கேட்டான். வணிகன் தான் கொண்டு வந்திருந்த ஒரு குல்லாவை அவன் கையிலே கொடுத்து “இந்தாருங்கள், தாங்கள் கேட்டுக்கொண்ட மாதிரியான குல்லா”, என்று சொல்லிக் கொடுத்தான். அதைக் கண்டதும் அவன் புதிதாக ஏசத் தொடங்கி விட்டான். “இதென்ன? இது ஒரு வட்டிலே உருவாக்கப் பட்டது; யாத்திரைத் தொப்பியிலும் சிறிதாக இருக்கிறது, இதைக் கொண்டு போய்ப் பெரிதாகச் செய்துகொண்டுவா”, என்று சொல்லி அதை வணிகனிடம் திருப்பிக் கொடுத்தான்—கத்தரீன் அதைப் பார்த்து, “நான் இதை எடுத்துக்கொள்கிறேன், இதே பேரான்ற தொப்பியைத்தான் மற்ற உயர் குடும்பப் பெண்கள் அணிகிறார்கள்” என்றார். “நீடும் ஒரு உயர்ந்த குடும்பத்திலுள்ள ஸ்தீரியைப்போல மென்மையான சூபாவழுடையவளாயிருக்கும்போது உனக்கும் அப்படியொன்று யாங்கித்தருகிறேன்.” என்று பதிலளித்தான். இதைக் கேட்ட கத்தரீனுக்குச் சிறிது உணவுருந்திய உற்சாகத்தினால் கோபம்பிறந்துவிட்டது. அவள் கணவனை ரோக்கி, “என்ன ஜூயா! என் மனத்திலிருப்பதை நான் பேசுத்தான் வேண்டும். நான் கிறுபிள்ளையா அல்லது ஒரு குழந்தையா? நான் பேசுவதை உங்களிலும் ரார்க்கப் பெரிய வர்கள் சுகித்துக்கொண்டார்கள்; உங்களுக்கு முடியாவிட்டால் உங்கள் காலதைப் பொத்திக்கொள்ளுக்கள்” என்றார். இந்தக்கோப வார்த்தைகளையெல்லாம் அசட்டை செய்து விட்டு அவன் “நீ சொல்வது நிசம்தான். அது உதவாத

தொப்பி. நீ அப்படிக் கூறுவதனால் உன்மேல் எனக்கு அன்பு உண்டாகிறது." என்று பதிலளித்தான். "நீங்கள் என்மேல் அன்பாயிருந்தாலென், அல்லாவிட்டாலென் அந்தக் குல்லாவையே நான் விரும்புகிறேன். வேறொதுவும் வேண்டா" மென்றான். இப்பொழுதும் அவன் வார்த்தைகளைத் தான் விளக்கிக்கொள்ளாதவன்போல, "நீ உண்ணுடைய கவுனிப் (Gown) பார்க்கப்போவதாகச் சொன்னுயல் வலவா?" என்று அவளைக் கேட்கவும், தையற்காரன், முன் வந்து, நல்ல அழகாகத் தைக்கப்பட்ட ஒரு கவுனை அவனுக்குக் காட்டினான். தொப்பியையாவது கவுனையாவது அவனுக்குக் கொடுப்பதற்குச் சித்தமில்லாதிருந்த பெற்றாக்கியோ அந்தக் கவுனைக் கண்டதும், "ஐயோ கடவுளே! இதென்ன இங்கேமிருக்கிறது? இதை நீ கையென்று சொல்கிறூயா?" என்று அந்தக் கவுனின் கைகளிலொன்றைக் காட்டிக் கேட்டான். "அந்தக் கை அரைப் பிரங்கிபோல இருக்கிறதே" என்றதைக் கேட்ட தையற்காரன் "ஆமாம் அது அப்படித்தானிருக்கிறது. தற்போதைய 'வாஷன்' (Fashion) படி தைக்கச் சொல்லித்தாருங்கள். நான் அப்படியே தைத்துவிடுகிறேன்" என்றான். ஆனால் கத்தரீனே அந்தக் கவுன் மிகவும் அழகாகவும் வாஷனுகவும் தைக்கட்பட்டிருக்கின்றதென்று சொன்னான். அவன் அப்படிச் சொன்னதும் ஒருவேளை அவளே பணத்தைக் கொடுத்து அவற்றை வாங்கிவிடக்கூடுமென்றெண்ணியவனும், அவர்களைக் கடுமையான வார்த்தைகளாற் பேசி வீரட்டிக் கலைத்துவிட்டான்.

வணிகனும் தையற்காரனும் சென்றபின்னர், அவன் தன் மனைவியைப் பார்த்து, "சரி 'கேற்', பரவாயில்லை. நாம் இந்த உடைகளுடனேயே உன் தகப்பனார் வீட்டுக்குப் போவோம் வா" என்று அழைத்தான். அப்படிச் சொல்லி வீட்டுப் புறப்படுவதற்குக் குதிரைகளைக் கொண்டுவரும்படி வேலையாளிடங் கூறினான். "நாங்கள் இப்பொழுது புறப்பட்டால், பகற்போசனத்திற்குப் பதுவாவிற்குப் போய்ச் சேர்ந்து விடுவோம். இப்பொழுது நேரம் ஏழுமணிதானே" என்று மனைவியிடம் சொன்னான். அவன் இப்படிச் சொல்லும்போது காலை நேரமாயிருக்கவில்லை, நண்பகலாயிருந்தது. ஆகையால்

அவன் மிகவும் அமைதியாக, “நான் அறிந்த அளவில் இப்பொழுது பிற்பகல் இரண்டுமணி ஐயா! நாங்கள் அங்கே இராப்போசன நேரத்திற்குத்தான் போய்ச் சேரக்கூடும்” என்று வினயமாகக் கூறினார். ஆனால் பெற்றுக்கியோ அவன் பூரணமாகத் தன் சூபாவத்தைக் கைவிடும்வரை தான் என்ன சொன்னபோதும் அதைச் சரியென்று ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று விரும்பினார். அதற்காக அவன், அவன் சொல்வதை மறுத்து, “புறப்படும்போது என்ன நேரமாயிருக்கவேண்டுமென்று நான் நினைக்கி நேரே அதேநேரமாய்த்தானிருக்கும்.” என்று குரியபகவானே தனக்குக் கீழ்ப்படிவானன்ற விதமாகப் பேசினான். பின்னர் அவளை நோக்கி, “நீ, நான் சோல்வதெல்லாவற் றையும் மறுத்துப் பேசுகிறூய். நான் இன்றைக்குப் போக வில்லை. ஆனால் போகும்போது என்ன நேரமாயிருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறேனே, அப்பொழுது அந்த நேரமாகத்தானிருக்கும்.” என்று சொன்னான். பிற்தொருங்கள் அவன் அவளை “மறுப்பு” என்ற வார்த்தையை அறவே மறந்துவிடக்கூடியதாக அவன் புதிதாகக் கற்றுக்கொண்ட கீழ்ப்படிதலிலே மிக்க பயிற்சி கொடுத்தான். அவன் தங்கைவிட்டுக்குப் போகமுன்னர் பூரணமான கீழ்ப்படிதலுடையவளாக இருக்கவேண்டுமென்றே அவளை நன்கு பயிற்றினான். தங்கை வீட்டுக்குப் போகும் வழியிலே சரியான நடுப் பகலிலே அவன் கத்தீனைப் பார்த்து, “என்ன அழகான சந்திரன். பூரண நிலா எங்கும் சோபிக்கிறது” என்றான். அவன், “அப்படியல்ல, குரியன்தான் பிரகாகிக்கிறுன்.” என்றுகூறவும் அவன் அவளைத் திருப்பித் தன் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்விடுவதாகப் பயமுறுத்தினான். ‘என் தாயாரின் மகனுகிய நான், சந்திரனே, நட்சத்திரமோ அன்றேல் வேறெற்றுவோ என்று கூறினாலும், உன் தங்கை வீட்டுக்குச்செல்லமுன்னர், நீ அவற்றையெல்லாம் சரியென்று ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்’ என்று சொல்லிவிட்டு வெளிக் கிட்ட பயணத்திலிருந்து திரும்பி வீட்டுக்குச் செல்வது போலக் குதிரைகளைத் திருப்பினான். அவன் தற்சமயம் வாயாடிக் கத்தீன் அல்ல. பெற்றுக்கியோவின் கீழ்ப்படி

வான மகைவியாகி விட்டாள். ஆகையால், கணவளை விளித்து, “இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டோம், இனிமேல் திரும்பிச் செல்லாதீர்கள். நீங்கள் சந்திரன் என்றால் சந்திரன் தான், சூரியன் என்றால் சூரியன் தான், நட்சத்திரம் என்றால் நட்சத்திரம் தான், இல்லை, நீங்கள் சூரியனைப் பார்த்து, அது ஒரு மெழுகுவர்த்தி தான் என்றால் நானும் மெழுகுவர்த்தி, என்று கூறிவிடுகிறேன்”; என்றால்.

அவள் சொன்னது உண்மைதானு என்று பர்ட்சிப்ப தற்கு, அவள் மறுபடியும் “இப்பொழுது சந்திரன் தான் இருக்கிறது”, என்றான். “ஆமாம் சந்திரன் தான் இருக்கிறது” என்றால் அவள். “நீ பொய் பேசுகிறேய். அது சூரியன் அல்லவா?” என்றான், “ஆமாம் சூரியன் தான்”, என்றால் அவள்.

பின்னர் இருவரும் பயணத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தினர். வழியில் அவளை மேலும் சோதிக்க விரும்பினான். ஒரு கிழவன் வந்து கொண்டு இருந்ததைக் கண்ட பெற்றாக்கியோ, “வந்தனம் தாயே” என்று கூறினான். கத்தரீனைப் பார்த்து, ‘நீ எங்கோவது இத்தனை அழகான பெண்ணைப் பார்த்தி ருக்கிறோயா? அவள் கன்னங்கள் சிவந்து புன்பங்கள் போல இருக்கின்றன. கண்களோ நட்சத்திரயங்கள் தான்”, என்று புகழ்ந்தான். கத்தரீனைப் பார்த்து “என் அன்பிற்குரிய கேற், நீ அவளை, அவனுடைய அழகுக்காக அகின்த்துக் கொள்,” என்றான். கேற், கிழவளை நோக்கி, “அழகான இளம் நங்கையே, நீ எங்கே செல்கிறேய்? உன் வீடு எங்கே? உன்னைப் பெற்றவர்கள் பாக்கியாலிகள்”, என்றெல்லாம் பேசினான்.

அவனுடைய பேச்சைக் கேட்ட, அவள் கணவன் “கேற், உனக்குப் பைத்தியமா? நீ காண்பது நைரத்திரையுடன் கூடிய ஒரு கிழவன் அல்லவா? நீ அவரைப் பார்த்து. ‘நங்கையே, அழகியே, என்றெல்லாம் ஏன் பிதற்றுகிறேய்?’

என்று கேட்டான். உடனே கத்தரின், “ஐயா வயோதி பரே! என் பிழையை மன்னியுங்கள், நான் பார்க்கும் பொருள்கள் எல்லாம் எனக்குப் பச்சையாகவே தோன்றுகின்றன. இப்பொழுது நீங்கள் என் மதிப்புக்குரிய ஒரு தங்கை” என்றான்.

பெற்றாக்கியோ கிழவனை விளித்து “ஐயா பெரியவரே! நீங்கள் என்கு செல்கிறீர்கள்? நாங்கள் போகும் திசையாக இருந்தால், எங்களுடன் வாருங்கள், வழித்துணையாக இருக்கும்,” என்றான்.

“ஐயா நல்லவரே, நல் அம்மையே, என் பெயர் வின்சென்சியோ (Vincentio). பதுவாவில் வசிக்கும் என் மகன் ஓசென்சியோவை (Lucentio) பார்க்கப் போகிறேன்,” என்று கிழவன் தெரிவித்தான். வின்சென்சியோ என்ற பெயரைக் கேட்டதும் பெற்றாக்கியோ சந்தோஷப்பட்டான். ஓசென்சியோ, கத்தரீனின் சகோதரி பியாங்காவை மணக்க விரும்புகிறான் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. ஆகையால் கிழவன் உடன் வருவதை அவன் விரும்பினான்.

“உங்கள் மகன் என் மைத்துனி பியாங்காவை விவாகம் செய்தால், அவனுக்கு நல்ல அதிர்ஷ்டம். என் மாமனுராகிய பப்பிஸ்ரா அவனுக்கு அத்தக பணம் கொடுப்பார். உங்கள் மகன் செல்வந்தனுகி விடுவான்;” என்று புகழ்ந்து கூறினான், கிழவன் புதினத்தை அறிந்து சந்தோஷப்பட்டான். எல்லோரும் பட்டிஸ்ரா வீட்டுக்குப் போனார்கள்.

அங்கே, திரளான சனங்கள் கூடி இன்றூர்கள். பியாங்காவின் விவாகத்திற்காக அவர்கள் வந்திருந்தனர். வீட்டுக்கு வந்த பெற்றாக்கியோ முதலானேரை பப்பிஸ்ரா வரவேற்றான். அவ்வீட்டில் ஓசென்சியோ தம்பதிகளை விட, புதிதாக மணம் முடிக்க வேறும் ஒரு சோடி இருந்தது.

கத்தரீனைக் கண்டதும், புதிய மாப்பிள்ளைகள் ஓசென்சியோவும், கோட்டென்சியோவும் (Hortensio) பெற்றாக்கி

யோவை, அவனுடைய வாயாடித் தனத்திற்காகப் பரிகசித் தனர். இடையிடையே சூறிப்பாகப் பேசி வேடிக்கை செய் தனர். பெற்றாக்கியோவுக்காகத் துன்பப்படுபவர் போல் பாசாங்கு பண்ணினர். தங்கள் மனைவிமார் அடக்கமான சுபா வம் உடையவர்கள் என்று மெச்சினர். அவர்கள் கத்தரீன் ஒரு அடங்காப் பிடாரியான மனைவி எனப் பாவனை பண்ணினர். பெற்றாக்கியோ எல்லாவற்றையும் கிரகித்துக் கொண்டானுமினும், ஒன்றும் அறியாதவன் போல் பேசாதிருந்தான்.

பெண்கள் சாப்பிட்டு முடிந்ததும், இளைப்பாறவதற்குச் சென்றுவிட்டார்கள். அப்பொழுது பப்பிள்ராவும் அந்த மாப் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து தன் அதிர்ஷ்டவீனத்தைக் குறித்துப் பரிகசிப்பதை அவன் அறிந்தான். அவன் மாமனை கோக்கி, “என் மனைவி மிகவும் குணசாலி; அவளைப் போல் கீழ்ப்படி வுள்ள மனைவியை நான் கண்டதில்லை.” என்று கத்தரீனை வாயாரப் புகழ்ந்தான்.

பதிலுக்கு பப்ரிள்ரா, “மகனே, உன்னை நினைக்க எனக குத் துக்கமாய் இருக்கிறது. உன் மனைவி ஒரு அடங்காப் பிடாரி என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமே இல்லை” என்று பரிவடன் கூறினான். கத்தரீனின் கணவன் வெகு ரோசத்துடன் மாமனுரின் பேச்சை மறுத்து, “அப்படி அல்ல என்று நான் திடமாகச் சொல்கிறேன், வேண்டுமாயின் நாங்கள் ஒரு பரிட்சை செய்து உள்ளை அறிவோம்,” என்று மொழிந்தான். எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

பரிட்சைக்கான பந்தயப் பணம் இருபது கிறவுண் எனப் புது மாப்பிள்ளைகள் கூறினர். ஆனால் பப்ரிள்ரா அது போதி யதல்ல எனக் கருதிப் பந்தயத்தை நூறு கிறவுணக உயர்த்தினான்.

ஆரம்பத்தில், லூசென்ஸியோ தன் மனைவி பியாங்காவை அழைத்து வரும்படி வேலைக்காரனை அனுப்பினான். அவன் திரும்பி வந்து, “எசமான், அம்மா ஏதோ அவசிய கரும்

இருக்கிறதாம், இப்போ வருவது சாத்தியயில்லை என்று உங்களிடம் சொல்லச் சொன்னு” என்று தெரிவித்தான். “அதெப்படி? அது தானு கீழ்ப்படியு?” என்று பெற்றுக்கியோ கேட்டான்.

இரண்டாவதாக, கோட்டென்சியோ தன் மனைவியை அழைத்து வரும்படி வேலைக்காரணை அனுப்பினான். அவன் விடுத்த செய்தி, “நீ போய் அம்மாவிடம், நான் தயவுசெய்து வரச் சொன்னதாகச் சொல்” என்பதாம். இதைக் கேட்ட பெற்றுக்கியோ “ஓகோ! தயவாய் வரச்சொல்கிற்றா? அப்படியாயின் அவள் கட்டாயம் வரத்தான் வேண்டும்,” என்று பரிகாசத் தொலியில் பேசினான். கோட்டென்சியோ பதி இருக்கு, “உம்முடைய மனைவி அப்படி அழைத்தாற் கூட வரமாட்டாள்,” என்றான். அந்த நேரத்தில், “நீங்கள் ஒதோ விளையாட்டுக்காக வரச் சொன்னிர்களாம், ஆகையால் உங்களை அங்கே வரும்படி அம்மா சொன்னு,” என்று பணியாள் கூறினான். “அதமக்கின் மேல் அதும்,” என்று பெற்றுக்கியோ விமர்சனம் செய்தான்.

கடைசியாக, பெற்றுக்கியோ வேலைக்காரணை விளித்து, “பயலே, உன் எசமாட்டியை நான் வரும்படி கட்டளை இட்டேன் என்று சொல்லிக் கூட்டிவா,” என்றான். அங்கிருந்தோர், கத்தரீன் எங்கே வரப்போகிறான் என்று எண்ண முன்னரே, பப்பிஸ்ரா, “இதோ கத்தரீன் வருகிறான். என்ன ஆச்சரியம்!” என்று வியப்பு மேனிட்டவனுய்க் கூறினான்.

அவ்விடம் தோன்றிய கத்தரீன், கணவன் அருகில் சென்று, “ஐயா, என்னை ஏன் அழைத்தீர்கள்?” என்று விநயமாகக் கேட்டான். “உன் சகோதரியும், கோட்டென்சியோவின் மனைவியும் எங்கே?” என்று அவளிடம் வினவினான். “அவர்கள் மண்டபத்தில் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்” என்றான். “அவர்களை இங்கே அழைத்து வா,” என்று அவள் கணவன் கூறவும், உடனே அவள் சென்று விட்டாள். ‘‘புதினம் என்றால், இப்போது இங்கே நடப்பது தான் புதினம்,” என்

ஸுன் ஹாசென்றியோ. “ஆமாம், மிக அதிசயமாய் இருக்கிறதே! இதென்னத்திற்கான அறிதுறியோ,” என்று கோட்டென் சியோ.

“அது சமாதானம், அங்டி, அமைதியான சீலியம், ஏற்ற முதன்மை; பொதுவாகச் சங்கோஷமும் இனிமையான துமான இல்லாழக்கையை, அது எடுத்துக் காட்டுகிறது;” என்று பெற்றாக்கியோ மற்றவர்களுக்குக் கூறினான்.

கத்தரீனின் நடத்தையில் ஏற்பட்ட ஆச்சரியமான மாறுதலை நேருக்குநேராகக் கண்ட, அவனுடைய தங்கை, முத்த மருமகனை ஹாக்கி, “மகனே! உனக்குச் சகலமும் நன்மையாகவே சிகழட்டும்; நீ பரிசை வென்றுவிட்டாய், நான் கத்தரீனுக்கு மேலதிகமாக இருபதினுயிரம் கிறவுண் தருகிறேன், அவளில் ஏற்பட்டமாறுதல், எனக்குவேவெரூரு மகன் இருப்பதுபோலாகி விட்டது;” என்று கூறி எல்லை கடஞ்ச தங்கைப் பாசத்துடன் ஆனந்தம் அடைந்தான்.

அப்பொழுது, கத்தரீன் மற்ற இரு பெண்களுடனும் வக்குகொண்டிருந்தாள். அவளைக் கண்ட பெற்றாக்கியோ “கத்தரீன் நீ அணிந்திருக்கும் தொப்பி உனக்கு உன்றுகவே இல்லை. அதைக் கழற்றி உன் காலின் கீழே போடு,” என்றுன். உடனே கத்தரீன் அப்படிச் செய்தாள். மற்ற இரு பெண்களும், “இது என்ன மடைத்தனம்! இதைக் கீழ்ப் படிவு என்றும், கடமையென்றும் கூறுவதா?” என்று இகழ்க்கு பேசினர்.

இதைக் கேட்ட பியாங்காவின் கணவன், “உன் புத்திக் கூர்மையால், நான் நாறு கிறவுண் இழுந்து விட்டேன்,” என்றுன். “நீங்கள் ஒரு மடையன்,” என்றாள் அவன்.

பெற்றாக்கியோ தன் மனைவிய கோக்கி, “கேற! இந்த ஆங்காரமுடைய பெண்களுக்குத் தங்கள் கணவன்மாரின் கடமைகள் எவ்வபொன்று” என்றுன்.

அவள் அந்த வீட்டியத்தைப் பற்றி மிகச் சாதுரியமாக நீண்டதோர் பிரசங்கம் செய்து, எல்லோருடைய நன்மதிப் பையும், புகழையும் பெற்றுள். பதுவாலில் கீர்த்தி வாய்ந்த நற்குணமும் கீழ்ப்படிவுமுள்ள மனைவியாய்த் திகழ்ந்தாள்.

குளிர்காலக் கதை

(Winter's Tale)

போலிகிமியா (Bohemia) தேசத்து அரசன் பொலிக் ஸினஸ் (Polixenes), சிசிலியா (Sicilia), தேசத்து அரசன் லேயன்ரிஸ் (Leontes), இருவரும் சிறுபராயம் தொடக்கமாக, ஒன்றாகப் பயிற்சிபெற்றவர்கள். அரசுபுரியுங்காலம் வக்ததும், இருவரும் அடிக்கடி நேரில் சந்திக்க முடியவில்லை. வெகு மதிகள், கடிதங்கள், அன்பான தூதுகள் மூலம் ஒருவர் மேறுள்ள அன்பை மற்றவர் தெரிவித்து, இருவரும் வெகு அன்னியோன்னியமாய் நடந்துவந்தார்கள். இவர்களுடைய நட்பின் பெறுமை இரு அரசர்களின் பிரபுக்களுக்கும் நன்கு தெரிவித்திருந்தது. முக்கியமாக சிசிலிப் பிரபு கமிலோ (Camillo)வும், பொகிமியப் பிரபு ஆக்கிடாமுஸ் (Archidamus) அடிக்கடி இவர்களுடைய நட்பை வீயந்து பேசிக்கொள்வர். அரசர்கள் இருவரது நட்பையும், ஏந்த நன்மையோ, தீமையோ ஒருபோதும் மாற்றமுடியாதென்ற அபிப்பிராயம் உடையவர்கள்.

இரு பிரபுக்களும் சந்திக்க நேர்ந்தது. ஆக்கிடாமுஸ், கமிலோவை வீனித்து, “உங்கள் அரசினாங்குமரங்கிய மயிலியல் (Mamilius) நல்லபின்னை. அவனிடத்துப் பல நற்குணங்கள் அவமந்திருக்கிறதைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்,” என்றார். சமிலோ, “ஆம், நீங்கள் சொல்வது சரியே. எங்கள் பிரசைகள் அரசுகுமாரனிடத்து மிகவும் வாஞ்சை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்,” என்று பிரஸ்தாபித்தான். தொடர்ந்து, “எங்கள் அரசன், கோடைகாலத்தில் பொகி மியாவுக்கு வர இருக்கிறார்,” என்று அறிவித்தான்.

தற்சமயம் லேயன்ரிசின் அரண்மனையில், பொகிமிய அரசன் வீருந்தினாக இருந்தான். மறு நாள், அவன் தன்

தேசத்திற்குத் திரும்பிப்போக என்னி, சிகிலியாவுக்குத் தன் நன்றியைத் தெரிவித்து, அவன் அளித்த அரச போகங்களைப் பெற்றும் பாராட்டினான். லேயன்ரிஸ் அவனைத் தடுத்து, “நீ போகும்போது எல்லாம் பேசிக்கொள்ளலாம், அதுவரையில் காத்திரு,” என்றான். “நானைக்கு நான் கட்டாயம் போகவேண்டும், நான் இங்கே இருக்காலத்தில் என்ன கடங்கிருக்குமோ தெரியவில்லை. அது மாத்தரமானால், உனக்கு அலுப்பு ஏற்படும்வரைக்கும் நான் நின்றூயிற்று அல்லவா?” என்று திரும்பிக் கேட்டான். பதி லுக்கு அவன் நண்பன், “நீ மேலும் சிலகாலம், இங்கே தங்கியிருக்கவேண்டும் என நான் விரும்புகிறேன்,” என்றான். பொகிமியா அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. லேயன்ரிஸ் தன் மனைவி ஹெமியோனைப் (Hermione) பார்த்து, “நீ பேசினால் என் நண்பனை மேலும் சில நாட்களுக்குத் தங்கியிருக்கச் செய்யலாம் அல்லவா?” என்று கேட்டான்.

அரசனின் உள்ளக் கிடக்கையைச் சிறிதும் அறியாத அரசி, பொகிமியா அரசனை மேலும் சில நாட்கள் தங்கும்படி கேட்டான், அவன் அப்பொழுதும் மறுத்துக் கூறினான். அவன் மென்மேலும் வற்புறுத்தி, “என் அரசர் உங்கள் மாவிகைக்கு விருந்தினாலுக வரும்போது, நான் அவர் அங்கே நிற்பதற்கு ஒரு மாத அவகாசம் கொடுப்பேன்,” என்றான். அரசியின் சாமர்த்தியம் பலித்துவிட்டது. பொகிமியா மேலும் ஒரு சிறுமை தங்கச் சம்மதித்தான்.

பின்னர் அவன் அவனை விளித்து, “என் கணவரும் ஒங்களும் சிறு பராயத்தில் ஒன்றாக இருந்தீர்கள் அல்லவா? நீங்கள் அப்பொழுது செய்துகொண்ட விளையாட்டுகளைப் பற்றியும், சூறும்புச் செயல்களைப் பற்றியும், நான் அறிய விரும்புகின்றேன். இருவரிலும் என் கணவர் தான் மிகக் குறும்பானவர் அல்லவா?” என்று கேட்டான். “நாம் இருவரும், ஒரே குலில் பிறந்த இரு ஆட்டுக்குட்டிகள் போலத் துவனித்தாங்கிக் கோம். ஒரு போதும் தீங்கை நினைக்கவோ, செய்யவோ,

மனம் ஏவவில்லை. ஆனால் வளர்ந்து சின் பல சோதனைகள், எங்கள் வாழ்க்கைக்குட் புகுந்துவிட்டன,” என்றார்.

இருவரும் வெசு சவாரஸ்யமாகப் பேசிக்கொண்டு இருக்கும் போது, லேயன்ரிஸ் “அவ்விடம் வந்தான். மனைவியை நோக்கி, “என்ன! வெற்ற கண்டு விட்டாயா?” என்று ஒரு போடு போட்டான். “ஆம், அவர் சிற்கச் சம்மதித்து விட்டார்.” என்றார். “மெய்தானு? நான் கேட்ட போது மறுத்து விட்டான்.” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவர்கள் இருவரினதும் உட்புக்கான வார்த்தைகளையும் செயல்களையும் கண்டு அகுயை கொண்டான். அவனுக்கு அவர்கள் மீது ஜூயம் உண்டாயிற்று.

சிகிலிய அரசனின் மகன் மமிலியஸ் அப்பொழுது அங்கிருந்தான். அவன் பக்கம் திரும்பிய அரசன், “நீ என் மகனு!” என்று கேட்டான். அவன் “ஆம்” என்று பதில் கூறி னன், பதிலைக் கேட்டவன், உள்ளக் குழுறல் காரணமாக சம்பந்தமில்லாமல் பேசிக்கொண்டு இருந்தான். பொலிக்கினஸ், கண்பளிடத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலைக் கண்டு “சிசிலியா ஏன் இப்படி இருக்கிறோன்?” என்று அரசனையக் கேட்டான். “ஏதோ மனம் குழம்பியவராய்க் காணப்படுகிறார்?” என்றார். தன் கணவரை விவித்து, “ஏன் இப்படி உங்கள் முகம் மாறுதல் அடைந்திருக்கிறது? என்ன கேரந்துவிட்டது?” என்று பரிவுடன் வினவினார்.

“நான் இருபத்துமூன்று வருடங்களுக்கு முன் எப்படி இருந்தேன் என்பதைக் குராபகப்படுத்திக் கொண்டேன். என் குமாரனுடைய வயசாக இருக்கும் போது எப்படி இருந்தேன் என்று என்னிப் பார்க்கும் போது, நான் வெல்லவெஉடை அனிந்து கொண்டு செய்த குறும்புகள் எல்லாம் சினை வுக்கு வருகின்றன,” என்று தன் உள்ளாத்தரங்கமான எண்ணங்களை மறைத்துப் பேசினான்.

“நான் என் துமாரன் மீது சொரியும் அங்கு போல, யீழும் உன் மகனிடம் அங்கு பாராட்டுவாயா?” என்று தன்

நண்பளைக்கேட்டான் சிசிலியா. பதிலுக்கு, “என் மகனே எனக்கு எல்லாமாக இருக்கிறோன். அவனுடைய சிறு பிள்ளைச் செயல் கள், என் மனத்தில் உள்ள பாரமான எண்ணங்களை, இலகுவாக்கி விடும். மேலும் அவனுடன் இருந்தால், ஆடியில் உள்ள ஒரு நாள், மார்க்ஷியில் உள்ள ஒரு நாள் போலக் குறுகிய நேரமுடையதாகத் தோற்றும்,” என்றான் பொகியியா. வேயன்றில் அரசியை ஞோக்கி, “என் நண்பளை நன்றாக உபசரிக்க வேண்டியது உன் கடமை,” என்று சொல்லி விட்டு, மகனுடன் வெளியே சென்றான்.

அரசியும் பொகியியாவும் பூங்காவுக்குச் சென்றார்கள். வேயன்றில், மகனை வீணையாட விட்டுவிட்டு தனக்குவினை பலவாறு விந்தித்தான். “எத்தனை கணவன்மார் தங்கள் மனைவிகள் அயலாருடன் கூடா நட்புக் கொண்டு ஒழுகிய போதும், அதை அறியாது, அவர்களைத் தங்கள் சொந்தம் தான் எனப் பாராட்டி ஏமாற்றம் அடைகின்றனர்? ஆயிரக்கணக்கானவர் இவ்விதமாக ஏமாற்றம் அடைந்தபோதும், அதை அறிந்தவர் எவருமில்லை.” இப்படி எண்ணியவன் மகனைப் பார்த்து, “நீ யாரைப் போல் இருக்கிறோய்?” என்று கேட்டான். “நான் உங்களைப் போலவே இருக்கிறேன் என்று பலரும் சொல்லிக் கொள்கிறோர்கள்,” என்றான்.

வேயன்றில் கமிலோவை அழைத்தான். தன் சம்சயங்களை அவனுக்கு எடுத்துக் கூறினான். கமிலோ அரசனைப் பார்த்து, “வீராக மனத்தை அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள். அரசிக்கும் உங்கள் நண்பருக்கும் இடையில் உள்ள உட்பு களங்கமற்றது.” என்று உரைத்தான். ஆனால் வேயன்றில் அவனை விட்டபாட்டில்லை. மேலும் மேலும், தன் மனத்தைத் திறந்து காட்டித் தன் சம்சயங்களை அழுத்திப் பேரிக்கொண்டே இருந்தான். இறுதியில், கமிலோ, அரசன் கூற்றைத் தான் நம்புவதாக ஒப்புக்கொண்டான். “நான் பொகியியாவை அகற்றிவிடுகின்றேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை, கீங்கள் தேவியை முன் போவவே எவ்வித களங்கமும் பாராட்டாது, ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அரண்மனையில் உள்ள பிரபுக்கள்,

ஏனைய அரசர்கள், நண்பர்கள் அரசியிடத்தில் எவ்வித களங்கரும் காணமுடியாத வகையில், நீங்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டும்,” என்று வற்புறுத்திக் கூறினான்.

“நான் என்னிக் கொண்டபடி நீ புத்திமதி கூறுவதை நான் பாராட்டுகிறேன். உன் புத்திக் கூர்மையை நான் மெச்சகிறேன். என் அரசியிடம் நான் நடந்து கொள்ளும் முறை எவ்விடத்தும் சம்சயத்தை உண்டாக்கமாட்டாது. அப்படி உண்டாக நான் விடமாட்டேன்,” என்றான் லேயன்ரிஸ்.

“நான் பொகிமிய அரசனுக்குக் கோப்பை கொண்டு செல்பவனுக் கிருப்பதால், நான் அவளைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்.” “அப்படியானால் என் இதயத்தில் அரைவாசி உன் மூடையதே. நீ அப்படிச் செய்யாவிட்டால் உன் இதயம் பிளவுபடும் என்பதை மறவாதே.” இத்துடன் அரசனுக்கும் கமிலோவுக்கும் சம்பாஷிண முற்றுப் பெற்றாது.

கமிலோ, “நான் பொகிமியாவுக்கு நஞ்சுட்ட வேண்டுமாம். இது என் அரசனுடைய கட்டளை. நான் நஞ்சுட்டிக் கொண்றுவிட்டால், என் பதவி உயரும். ஆயிரமாயிரம் பேர், அரசர்களைக் கொன்று செழிப்பான வாழ்வு வாழ்ந்திருப்ப பதாக எண்ணிக் கொண்டார்கள், ஆனால் எனக்கு அப்படியான வாழ்வு தேவையில்லை. நான் என் பதவியைத் துறந்து வெளியேற வேண்டும்.” பொகிமியா அப்பொழுது அங்கே வந்தான்.

கமிலோவை விவித்து, “என்ன புதினாம்?” என்று கேட்டான். “விசேஷம் ஒன்றுமில்லை,” என்றான் கமிலோ. “நான் வழுமை போல் என் நண்பனை அளவளாவ விரும்பினேன். அவன் முகம் விகாரமடைந்ததுடன், என்னைப் பார்க்காத வன் போல் பாசாங்கு பண்ணினான். ஏனாம் செய்வது போல் உதட்டை நெளித்து, பராமுகமாய் இருந்தான்;” என்றான் பொகிமியா. “எங்களிற் சிலருக்கு அவ்வித கோய் ஏற்படுவது சகசம், அந்நோய்க்குப் பெயர் கிடையாது;” என்று உண்மையை மறைக்க முயன்றான் கமிலோ.

பொலிக்சினஸ் கமிலோவின் நற்பண்புகளையும், கல்லூரிக்கூடிய பிறப்பையும் எடுத்துக் கூறி, உண்மையைக் கூறும்படி வற்புறுத்தினான். கமிலோ, “எங்கள் அரசர் உங்களுக்கு நன்கூட்டுமாறு எனக்குப் பணித்திருக்கிறார்.” என்றான். காரணம் யாதெனக் கேட்டதற்கு, “இராண்மை நீங்கள் தகாத முறையில் தீண்டிவிட்டதாகச் சந்தேகம்” என்று உண்மையை மேலும் மறைக்க முடியாதவன் ஆனான்.

எதிர்பாராத இந்தக் காரணத்தைக் கேட்ட பொகிமியா மனம் குழங்கினான். “இதெப்படி உண்டாயிற்று?” என வினாவையும், கமிலோ, “உண்டாகி விட்டதைத் தடுத்து விடுவதே மேல். எப்படி என்று சேப்பதில் பிரயோசனமில்லை. நீங்கள் என்னை முற்றுக நம்புவீர்களானால், இந்த ஆபத்தில் இருந்து தப்பிக்கொள்ளலாம். இன்றிரவே உங்கள் ஆட்களுக்குக் கருமத்தைக் காதிற்குட் சொல்லி, இருவர், மூவராக வெளியேற்றி விடுகிறேன். நான் இங்கே இழுந்து விட்ட சேவையைத் தங்களிடம் எதிர்பார்க்கிறேன். காமிருவரும் உங்கள் ஆட்கள் சென்ற பின் போய்விடலாம். என் பெற்றேர் மீது ஆணையாக நான் உண்மையே பேசுகிறேன்” என்று சுத்தியம் சொய்தான். “ஆம், நீ பேசுவது உண்மையே. நான் என் நண்பனின் இதயத்தை அவன் வதனத்திற் கண்டேன்.” என்றான். தொடர்க்கு, “உன் கரத்தைத் தா. நீ என் வழிகாட்டியாக இரு. நான் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னாலே போவதாக இருந்ததால், என் கப்பல்கள் எல்லாம் ஆயத்தாக இருக்கின்றன. என் மேல் என் நண்பன் கொண்ட அருடையை விலைமதிக்க முடியாத ஒரு வஸ்துவால் உண்டாயது. என் நண்பனுடைய பொருளைத் தீ என்னக் கொல்லுமன்னுக்கு வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது. இனிமேல் இங்கே இருப்பது அபாயம். நீ என் உயிர் பிழைக்க வழி செய்,” என் நெற்றிலாம் எடுத்து உரைத்தான் பொகிமியா. “புறக்கதவுகள் எவ்வளம் என் பொறுப்பில் இருக்கின்றன. நீங்கள் எதற்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை” என்றான் கமிலோ.

நிச்சியாவின் அரண்மனையில் கேமியோன், மகனுடைய குறும்புகளைத் தாளாது, தோழி ஒருத்தியிடம் அவணை ஒப்படைத்தான். சொற்ப நேரத்தின் பின் மகனைத் தன்னிடம் அழைத்து அவனுடன் விளையாட்டுப் பேச்கள் பேசி மகிழ்தீரான். அச்சமயம், அவனுடைய அரசனும் பிரபுக்களும் அங்கு வந்தனர். லேயன்றில் ஒருவளை விளித்து, “அங்கு அவனையும் பரிவாரங்களையும் கண்டாயா? கமிலோவும் கூட இருந்தானு?” என்று விசாரித்தான். “ஆம், ஒரு கூட்டம் பைன் மரங்களுக்குப் பின்னே அவர்களைக் கண்டேன், வெகு விரைவாகச் சென்றுகொண்டு இருந்தனர். அவர்கள் கப்பலுக்குச் சென்றதைக் கூட நான் கண்டேன்,” என்றுன். அரசன் இதைக் கேட்டு, “கமிலோ துரோகி, நான் என்னியதெல்லாம் சரியாகவே இருக்கிறது,” என்று முடித்தான்.

அவன் மலைவியை நோக்கி, “பையனை இங்கே தா. நீ அவனைப் பராமரிக்கவில்லை என்றதை அறிந்து சந்தோஷம். என் சாங்கங்கள் சில அவனிடத்து உண்டிடனினும், உன் இரத்தம் தான் அவனிடத்து அதிகம்,” என்று சொன்னான்.

“இதென்ன விளையாட்டு?” என்று தேவி கேட்டாள். அவன் அட்டையாக அங்கு இன்றவர்களைப் பையனைக்கொண்டு செல்லுமாறு கட்டளை இட்டான்.

கேமியோனைப் பார்த்து, “உன் வயிற்றில் இருப்பதுடன் விளையாடு. அது பொகிமியா அரசனுடையது. அவன் அதை உளக்குத் தந்தான்.” என்று மனம் போன போக்கில் பேசினான்.

“நான் அப்படியல்ல என்று சத்தியம் செய்கிறேன்.” என்று மறுத்தாள். அவன் ஏனாமாக அவனை நோக்கி, “நீ கமிலோவுடன் சேர்ந்து எனக்கு துரோகம் செய்திருக்கிறேன்;” என்று கூறிவிட்டு இன்றவர்களைப் பார்த்து, “இவளைச் சிறையில் தன்னுங்கள்” என்று இரைந்தான்.

“என் பொல்லாக் காலமே, என் கணவரை இப்படி எல்லாம் செய்யத் தூண்டிவிட்டிருக்கிறது. அவருடைய கட்டளையை நான் ஏற்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்,” என்று கூறி மனம் மிக நொந்தாள். “என் நிலைமை நோக்கி, என் பணிப்பெண்கள் என்னுடன் வரத் தயவுசெய்ய வேண்டும்,” எனப் பணிவுடன் வேண்டினான். இராணியும் பெண்களும் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றனர்.

முதலாம் பிரபு சிகிலியை நோக்கி “அரசே தேவி குற் றமற்றவள். நீங்கள் அவளைத் திருப்பி அழையுங்கள்;” என்று இதைஞ்சினான். அன்றிகனஸ் (Antigonus) என்ற மற்றேர் பிரபு, அதே விதமாகக் கூறி அரசியைச் சிறையில் அடைப் பதை விட்டு, அவளை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு பரிந்தான்.

லேயன்றின், “நான் நியாயப் பிரமாணமாக நடக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன், அப்பொலோவின் (Apollo) கோயிலுக்கு ஆட்கள் தெய்வ வாக்குக் கொண்டு வரப்போய் இருக்கிறார்கள். அந்த வாக்குக்கேற்ப நான் நடக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன். அது எல்லோருக்கும் மனச் சாந்தியை அளிக்கும்,” என்று பதில் கூறினான்.

அன்றிகனஸின் மகைனி, பொலினா (Paulina) அரசியைப் பார்ப்பதற்குச் சென்றபோது, தடை செய்யப்பட்டாள். அவள் சிறை காப்பவனேடு வாதாடிய பின், அரசியின் பணிப்பெண்களுள் ஒருத்தியான எமிலியா (Emilia) வைப் பார்க்க அனுமதி பெற்றார்.

எமிலியா, “திஹர், திஹரென ஏற்பட்ட அதிர்ச்சிகள் காரணமாக அரசி காலத்திற்கு முன்னரே பிரசவித்தாள். அழகான ஒரு பெண் குழந்தை. அந்தச் சிசு காரணமாக இராணி, ஆறுதல் பெறுகிறார். அவள் அதைப் பார்த்து, “என் குழந்தைக் கைதியே, நானும் உன்னைப் போலவே களங்கமற்றவள், என்று கூறிச் சாந்தி பெறுகிறார்,” என்று பொலினாவுக்குக் கூறினான். பொலினா இதைக் கேட்டுத் தன் அரசி படும் துயர்த்தைப் பேர்க்க எண்ணி எமிலியாவைப்

பார்த்து, “நான் அரசனிடம் சென்று, அவனுடைய பைத்தி யமான எண்ணங்களில் இருந்தும் அவனை வீழுதலைசெய்து, உண்மையைக் காணச் செய்யப் போகிறேன்,” என்று கூறி னுள் எமிலியா, அதைக் கேட்டுச் சந்தோஷம் அடைக்கான். அரசியின் சூழ்நிதையைக் கொண்டுபோய் அரசனிடம் காட்டவிரும்பி, அதைத் தரும்படி கேட்டான். சிறைகாவலன் அரசனுக்குப் பயந்து மறுத்தான். பொலினு, “இந்தக் குழங்கை ஒரு பாலமும் அறியாதது; அது அரசனுடைய கோபத்திற்குப் பாத்திரமாகவில்லை,” என்று அவனுடன் வரதாடிக் குழங்கையை எடுத்துக்கொண்டு அரசனிடம் சென்றான்.

அரண்மனையில் வேயன்றின்கம், அன்றிகளகம் வேறும் பிரபுக்களும் இருந்தனர். அரசன், “பொகிமியாவும், கமிலோவும் என் வஞ்சத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர்கள். சிட்ட இருக்கும் என் அரசி மீது வஞ்சம் தீர்க்க வேண்டும். என் மனம் சமாதானம் அடைவதற்கு, அவளைத் தீயிலிட்டு எரிக்கவேண்டும்”, என்று கொடுரோமாக மொழிந்தான்,

பொலினு, சூழ்நிதையுடன் வந்ததைக் கண்ட பிரபு ஒரு வன் அவனை வரவிடாமற் தடுத்தான். வேலைக்காரன் ஒருவன் “அரசன் இராத்திரி முழுவதும் தூங்கவே இல்லை. ஒருவரும் தன்னிடம் வரக்கூடாதென்று கட்டளை இட்டிருக்கிறோ” என்றார்கள்.

பொலினு, “நான் அரசனுக்குத் தூக்கம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். உங்களைப் போன்ற சிலர் தான், அவனை விழித்திருக்கச் செய்கிறீர்கள். நான் அவனுக்கு தூக்கம் வரக்கு உணர்ச்சியைப் போக்க நல்ல மருந்து கொண்டுவந்திருக்கிறேன்,” என்றான். அவனுடைய சத்தத்தைக் கேட்ட அரசன், “என்ன சப்தம் அங்கே?” என விசாரித்தான்.

பொலினு, “சப்தமல்ல, அவசியமான சம்பாஷினா,” என்றார்கள். அரசன், “இந்தத் துணிச்சல் உள்ளவனை இங்கே விவரேண்டாம் என்று நான் சொல்லி இருக்கீதன் அல்லவா? இவன் வருவாள் என்று தெரிந்து தான் ஏற்கெனவே அறி

வித்தேன். இவளை அட்புறப் படுத்துக்கள்,” என்று கூறி அன்றிகளசடன் கோபித்துச் சீறினான்.

பொனினு, “அரசே, நான் உங்கள் நல்ல அரசியிடம் இருந்து வருகிறேன். நான் உங்கள் வைக்கியன், பணிவுள் எவள், உங்கள் துன்பங்களை அகற்ற விரும்புவன்”, என்றார். “நல்ல அரசியா?” என்று எளனம் தொனிக்கக் கேட்டான். “ஆம்”, என்ற பதில் கிடைத்தது. “அந்த நல்ல அரசி உங்களுக்கு ஒரு அழகான பெண் மகவைப் பெற்றுத் தந்திருக்கிறார். இதோ அது என்னிடம் இருக்கிறது. நீங்கள் ஆசீர்வதிக்கும்படி உங்களிடம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன், ”என்றார்.

“அப்பாற் கொண்டு செல், இந்தப் பிள்ளை பொகிமிய அரசனுடையது,” என்று அன்றிகளசடன் முறைத்தான் ஸேயன்றின். பொனினு, குழந்தைக்குக் கிட்டத் தன் கணவன் வராமற் தடுத்தான். “இவன் மனைவிக்குப் பயப்படுகிறான்,” என்று அரசன் அன்றிகளலை இகழ்ந்தான். பதிலுக்குப் பொனினு, “ஒங்களும் அப்படி அரசிக்குப் பயப்பட்டால், உங்கள் பிள்ளைகளை உங்களுடையது என்றே கூறுவீர்கள்”. என்றார். அரசன் கடும் கோபம் கொண்டவனும், பிள்ளை யையும், தாயையும் கெருப்பில் எரித்து விடும்படி ஆஞ்ஞா பித்தான்.

அன்றிகளள் மிகவும் நல்ல சுபாஹம் உடையவன். அரசனுடைய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிக்கே ஆச வேண்டும். ஆகையால், அவன் அரசனுக்குப் பல நியாயங்கள் காட்டி, அந்தச் சிசவின் உயிருக்காக மன்றாடினான். கடைசியில் “நீ இரந்து கேட்பதால், இந்தக் குழந்தையை என் இராச்சியத்தில் இருந்து எங்கோவது வெனு தொலைவில் விட்டு விடு”, என்று பணித்தான் அரசன். வேறு வழிவின்றி, அன்றிகளஸ் ஒப்புக்கொண்டான்.

நீதிமன்றத்தில், அரசன் உட்படப் பலர் குழுமி இருந்தார்கள். அரசி அங்கே சிறுத்தப்பட்டு இருந்தான். அவள்

ஓம் உள்ள குற்றச்சாட்டை வாசிக்கும்படி அரசன் ஒரு உத்தியோகஸ்தனுக்குக் கட்டளை இட்டான். அவன், 'கேமி யோன், சிஸிலியா அரசனின் இராணி, பொகிமிய அரசன் பொலிக்சினாக்டன் விபசாரம் செய்து கொண்டாள். கமிலோ என்பவனுடன் சேர்ந்து, தன் கணவனும், அரசனுமாகிய லேயன்ரிசன் உயிரைக் கவர்வதற்குச் சதித்திட்டம் உரு வாக்க உடங்கையாய் இருந்தாள். சதித்திட்டம் ஓரளவு வெளியாகி விட்டதால், இரவிரவாகத் தன் சோரக் காதலையும், கமிலோவையும் களவாக அனுப்பி விட்டாள். இக் குற்றங்கள் அரசி மீது பசிரங்கமாக்கப் பட்டிருக்கின்றன.", என்று எழுதி இருந்தை வாசித்தான்.

கேமியோன், "அரசனின் மகனும், லேயன்ரிஸ் அரசனின் மனைவியும், நற் பண்புகள் வாய்ந்த அரசினங் குமாரனின் தாயுமாகிய என் மீது அபாண்டமான குற்றங்கள் சுமத்தப்பட்டு இருக்கின்றன. இறைவன் எங்கள் தீவையான செயல்களைக் கண்டால், பொய்க்களைப் புனைந்து கூறுபவரைத் தலைகுனிய வைப்பர். பொகிமிய அரசனிடத்து நான் கொண்டிருந்த நட்பு எல்லாவற்றையும் களங்கமற்றது" என்று மிகவும் சாந்தமாக உண்மையை உரைத்தான்.

அரசன் சீற்றத்துடன், "நீ பேசுவது சுத்தப் பொய். உன் சிகிஷ்குத் தகப்பன் யாருமில்லாததால் அது வெளியேற்றப் பட்டு விட்டது. உன் குற்றங்களுக்கு மரணதண்டனை தான் ரீதியானது" என்று பயமுறுத்தனான்.

"உங்கள் பயமுறுத்தல்களுக்கு நான் பயப்படவில்லை. முதலாவதாக, எக் காரணமின்றியும் தங்கள் அன்பைப் பறிகொடுத்து விட்டேன். இரண்டாவதாக, என் அருமை மகன் என்னிடம் வராதபடி தடுக்கப்பட்டு இருக்கிறான். மூன்றாவதாக, ஒன்றுமறியாப் பாலகியாகிய என் சிக் வெள்யே தன்னப்பட்டு இருக்கிறது. எதற்காக நான் உயிர் வாழ வேண்டும்? ஆயினும் என்மேற் சுமத்தப்பட்டு இருக்கும் பொய் வதங்திகளை நான் ஏற்றுக்கொள்ளப்

போவதில்லை. என் கேரமையை சிலை நாட்டுவதற்கு, அப்பொலோவின் தெய்வவரக்குக்கு என்னைச் சமர்ப்பிக்கி ரேன்”, என்று துயரத்துடன் மொழிந்தாள்.

அப்பொலோவிடம் அரசனுல் அனுப்பப்பட்ட தாதுவர், இருபத்துமூன்று நாட்களுக்குப் பின் திரும்பி வந்தனர். வழியில் அவர்கள் அரசியின் சிர்மலமான தன்மையைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு வந்தனர். முத்திரையிட்டு எவரும் பார்க்க முடியாமல் அனுப்பப்பட்ட தெய்வங்கு அரசிக்குச் சாதகமாகவே இருக்க வேண்டுமென்று விருந்தி னர்.

நீதிமன்றத்தில் விசாரணை நடந்துகொண்டு இருக்கை யில், ஒரு தாதுவன் அங்கு அரசினைத் தேடி வந்தான். “அரசே! அப்பொலோவிடம் சென்றவர்கள் திரும்பி வந்து விட்டார்கள்”, என்று அறிவித்தான். அரசன் அங்கு நின்ற வர்களை சோக்கி, அப்பொலோவிடம் இருந்து வந்திருக்கும் வாக்கை வாசிக்கும்படி கட்டளை இட்டான். ஒருவன் முத்திரையை உடைத்து வாசித்தான். “கேமியோன் கற்பு நெறி தவருதவன், பொகிமியோ அரசன் களங்கம் அற்ற வன், கமிலோ விசவாசமுள்ள உண்மையான பிரசை, மாசற்ற சிக் லேயன்ஸில் அரசனுடையது. காணுமற்போ னதைக் கண்டுபிடிக்காவிட்டால், அரசன் வாரிச இன்றி இருப்பான்.”

இதைக் கேட்ட அரசன், “இது எல்லாம் பொய். காங்கள் விசாரணையைத் தொடர்ந்து நடத்துவோம்” என்றார். அதே சமயத்தில் வேலையாளர் ஒருவன் “அரசே பிரபுவே, அரசே” என்று நாக்குமூற ஓடி வந்தான். லேயன்ஸில், “என்ன, ஏன் இவ்வளவு அவசரம்?” என்று விசாரித்தான். “எனக்குச் சொல்வதற்கே கா எழுவில்லை, தங்கள் கடன், அரசியைப் பற்றிப் பயம் காரணமாகப் போய்விட்டார்,” என்று கடுக்கத்துடன் கூறினார். “எப்படி?” என்றார் அரசன் “இறக்குவிட்டார்,” என்ற பதில் கிடைத்தது.

“அப்பொலோவின் கோபத்திற்கு ஆளாகி விட்டேன், மோட்சங்கள் அடித்துவிட்டன்.” என்று கூறிப் பிரலாபித் தான். அரசி செய்தியறிந்ததும் உடனே மூர்க்கித்து விட்டாள்.

“இந்தக் துயரமான செய்தி அரசியின் முடிவாக நேர்க்கு விட்டது. மரணம் என்ன செய்திருக்கிறது என்பதைக் கீழே பாருங்கள்,” என்று அரசனை விரித்துக் கூறினால் பொலினு. அரசன் சோகமடைந்தவனுப், அவனை நோக்கி, “அரசியைக் கொண்டு சென்று, உயிர் வரக் கூடியதான் சிகிச்சையை உடனே செய்யுங்கள்” என்று வேண்டினான். பெண்கள் அரசியைத் தூக்கிச் சென்றனர்.

அரசனே, தன் செயல்களை விளைக்கு மிகவும் பச்சாத் தாபப் பட்டான். உள்ளே சென்ற பொலினு திரும்பிவந்து, “உங்கள் கொடுரமான வார்த்தைகளினாலும், செயல்களினுலும் அரசி இறந்துவிட்டாள்” என்று அவனுடைய மனத்தை மேலும் புண்படுத்தினான்.

பிரபுக்களில் ஒருவன், “கடவுள் அப்படிச் செய்திருக்க மாட்டார்.” என்றான். பதிலுக்கு எமிலியா, “அரசி இறந்தே விட்டாள். நிங்கள் உள்ளே சென்று பாருங்கள்.” என்றான். “எல்லோரும் என்னை நிந்திக்கக் கூடியதாக உடன்து விட்டேன்,” என்று துக்கித்தான். இறந்த அரசியையும் மகளையும் பார்க்கச் சென்றான்.

“இருவரையும் ஒரே குழியிற் புதைத்து விடுவோம். கல்லறையின் மேல் அவர்கள் இறந்த காரணத்தைக் காட்டுவோம். உலகம் உள்ள அளவும், நான் செய்த பாவச் செயல்களுக்காக, என்னை நிந்திக்கட்டும்,” என்று ஏதேதோ கூறினால் அரசன். இனிமேல் என் முக்கிய கருமம், கல்லறையின் மீது கண்ணீர் சொரிவதே, என்று தொடர்ந்து பிரலாபித்தான்.

குழந்தையைக் கொண்டு சென்ற அன்றிகளால், பொகியியக் கடற்கரையில் நின்றுகொண்டு இருந்தான். அவ்விடம்

குளிர்சாலக் கதைகள்

நீண்ட மாலுமியை நோக்கி, “நாங்கள் பொகிமியாவின்-
விடுமிகுந்தரத்தை அடைந்து விட்டோம் என்பது உனக்கு ஒன்று
அகத் தெரியுமா?” என்று கேட்டான். “ஆம், ஆனால் காங்
குன் இங்கு வந்தாரோம் மிகவும் கூடாத காலமாக இருக்கி
இது, மேகங்கள் மழையைச் சொரிவது போலக் காணப்ப
கூடின்றன. நீங்கள் அதிக தூரம் செல்லாமல், உங்கள் கரு
முக்கை முடித்துக் கொண்டு சீக்கிரம் திரும்புங்கள்,” என்று
ஏக்குரித்தான்.

நீண்ட அன்றிகளன்று, தான் முதல் நாள் இரவு கண்ட கனு
வைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டான். “கேமியோன் என் முன்
நோன்றி, ‘நீ செய்துகொண்ட சத்தியத்தின் படி, என்
மூச்சற்ற சூழ்ந்தையை, நீ அவன் நிலையில் விடவேண்டு’ இருக்கிறது.
பொகிமியப் பிரதேசத்தில் அநேக இடங்கள் இருக்கின்றன. அங்கே ஒரு இடத்தில், நீ அழுதுகொண்டு, என்
சூழ்ந்தையைக் கிடத்தின்டு. அதற்குப் பேஷ்டா (Perdita)
என்ற பெயரைச் சூட்டு, என் கணவன், உனக்கிட்ட இந்த
வேலையை நீ செய்யச் சம்மதித்ததால், உன் மனைவி பொலி
ஒலை நீ இவிமேல் காணமாட்டாய்,’ என்று கூறிக் கத
நித்திகொண்டு மறைந்து விட்டான். கேமியோன் தற்சமயம்
முரணம் அடைந்திருப்பான். இந்தச் சீக் பொகிமியா அரசு
நுடையது தான். அது தான், அப்பொலோ சூழ்ந்தையின்
தங்கை இருக்கும் இடத்தில், அதுவும் இருக்கட்டும் என்று
விரும்பினார் போலும்.” என்று இவ்வாறு புலம்பிவிட்டுக்
குழுக்கையைத் தரையிலே கிடத்தின்டு, அதன் அருகில்
ஏதோ ஒரு பொட்டணத்தையும் வைத்தான். அரசனின்
ஒழிதலால், தான் செய்துகொண்ட அந்த வேலையைப்பற்றி
அவன் மிகவும் மனம் நொந்தான். அப்பொழுது, புயலுக்
குரன் அறிகுறிச்சுள் ஆரம்பமாயின. பின்னர் ஏதோ பெரும்
சுத்தம் கேட்டது. கரடி ஒன்று அன்றிகளைச் சுத்தியது,
அதுவே அவனை வேலை சாய்த்து விட்டது.

ஏதீகாட்டை நோக்கி வந்துகொண்டு இருக்க வயோதிப்
இடையன் ஒருவன் அனுதரவாக விடப்பட்ட சூழ்ந்தையைக்

கண்டான். அந்தச் சிகவின் அவல நிலைமை அவனிடத்துப் பரிவை உண்டாக்கியது. குளிந்து குழந்தையை எடுத்தான். அருகில் இருந்த பொட்டணத்தையும் எடுத்தான். பின்னால் காட்டுக்குச் சென்ற தன் மகனின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கிறான்.

மகன் வந்ததும், கடவிலும் தரையிலும் தான் கண்ட கோரக் காட்சிகளை வர்ணித்துக் கூறினான். “கடவிலே சென்றவர்கள் இறக்கும் நிலையில் பெரிதாகத் கூச்சலிட்டனர். அதே விதமாகக் கரடியாற் தாக்கப்பட்டவனும் கூச்சலிட்டான். இந்கீர்க்கூச்சல்களைக் கேட்கச் சுகிக்கவில்லை,” என்று தகப்பனுக்குக் கூறினான். இடையன் தான் கண்டிட்டுக் கொட்டணத்தை அவிழ்க்கும்படி மகவிடம் கூறினான். அவன் அவிழ்த்தபோது, அதில் நிறையத் தங்கம் இருக்கக் கண்டான். இருவருமாகக் குழந்தையையும் தங்கத்தையும் கொண்டு விட்டுக்குச் சென்றார்.

காலம் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது. இச் சம்பவங்களை சிகம்ந்து பதினாறு ஆண்டுகள் உருண்டு ஓடி விட்டன. ஒரு நாள், பொகிம்யாவும் கமிலோவும் சந்தித்துப் பேசினார். கமிலோ தன் தாய் நாடாகிய சிகிலிபாவுக்குப் போகவேண்டும் என்று அரசனைக் கேட்டான். அரசன், “எ இல்லாவிட்டால் எத்தனையோ கருமங்கள் சிரிவரச் செய்யப்படமாட்டார். இத்தனை வருஷ காலமும் உன் சேவைகள் எனக்கு இன்றையமையாதனவாக இருந்து வந்திருக்கின்றன. இனிமேலே இல்லாவிட்டால், என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. உன் நாட்டுக்குப் போகும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு, இங்கேயே இரு,” என்றான்.

சின்னர் அவன் கமிலோவை வெளித்து, “நீ என் மகன் வுளோரிசலீ (Florizel) எப்போ கண்டாய்?” என்று கேட்டான். கமிலோ, “அரசே! அவனைக் கண்டு மூன்று நாட்கள் ஆகின்றன. அவன் இப்போ அரண்மனைக்கு வருவது அதிக வம். அவனுடைய மகிழ்ச்சிக்குரிய பொழுது போக்குவரதை எண்ணவென்பது எனக்குத் தெரியாது” என்றான்.

“அவன் ஒரு இடையன் வீட்டிலே பெரும்பாலும் இருப்பதாக என் ஒற்றர் மூலம் அறிந்தேன். குறித்த இடையன், திடீரெனப் பெரிய செல்வங்தன் ஆகி விட்டானும். மற்று இடையர் இவனுக்கேற்பட்ட செல்வத்தைப் பற்றி அதிசயமாகப் பேசிக் கொள்கிறார்களாம்,” என்று அரசன் ஒற்றர் மூலம் அறிந்த செய்திகளைக் கமிலோவுக்குக் கூறினான்.

“நானும் அந்த இடையனைப் பற்றிக் கேள்வீப்பட்டிருக்கிறேன். அவனுடைய வீட்டில் பேரெழில் வாய்ந்த பெண்ணாருத்தி இருக்கிறார்கள். அவனுடைய தனிப்பட்ட அழகைப் பற்றி ஊரிலே எங்கும் பேச்சாக இருக்கிறது” என்றான் கமிலோ.

ஷிஞ்சர் அரசன் கமிலோவுடன் யோசித்தான். இருவெங்கள் அரசன் கமிலோவுடன் யோசித்தான். இருவெங்கள் அரசன் கமிலோவுடன் யோசித்தான்.

இவர்கள் அங்கு செல்ல கிணித்த சமயம், இடையருக்குக் கம்பளி வெட்டும் காளாக இருந்தது. இந்த நாளை அவர்கள் பெருங்கொண்டாட்ட நாளாகப் பாவிப்பர். அன்றும் அப்படியே கொண்டாடுவதற்கான ஆயத்தங்கள் நடந்துகொண்டு இருந்தன. இடையனின் மகன், விருந்திற்கான பல நல்ல உணவுப் பொருள்களை வாங்கி வந்திருந்தான். விருந்துக்காகச் சனங்களை வரவழைத்து இருந்தார்கள்.

இந்தச் சமயத்தில், பேட்தாவும் அரசுகுமாரனும் காதல் பேச்கக்கள் பேசி மகிழ்ந்து கொண்டு இருந்தனர். வுளோறி சல் ஒரு இடையனைப் போல ஆடை அணிந்திருந்தான். பேட்தா விளையுயர்ந்த ஆடை, அணிகளை அணிந்து, இராணி, போல் சிக்க அழுடன் இருந்தான். பேட்தா, அரசுகுமாரன் கொக்கி, “உங்கள் தந்தை தற்சமயம் இவ்வழியால் போக நேரந்தால், தன் அருமை மகன் அணிந்திருக்கும் ஆடைகளைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்? நான் இரவல் ஆடைகளில் கோபிப்பதைக் கண்டால் என்ன கொல்வாரோ?” என்று

வினோயாட்டாகக் கேட்டான். அவன், அவனுக்கு “நீ வீணைக் கூண்சறையும் சிந்தியாது, சந்தோஷமாயிரு,” என்று பதில் கூறினான்.

இடையன் வீட்டில் எல்லாம் மகிழ்ச்சிகரமாகவே நடந்து கொண்டு இருந்தது. மேசைகள் எல்லாம் அலங்காரமாக விரிக்கப்பட்டு, விருந்துக்கான ஆபத்தங்களுடன் காணப்பட்டன. வீட்டு முன்றலில், பையன்களும் பெண்களும் நடனமாடிக் கொண்டு இருந்தனர். சில ஆடவர்கள், நாடா, லேஸ், கையுறை போன்ற பொருள்களை ஒருவியாபாரி பிடம் வாங்கிக் கொண்டு இருந்தனர்.

அரசன் மாறுவேடம் பூண்ட கோலத்தில், மகன், அவன் தன் தந்தை என்று கண்டு பிடிக்க முடியாதபடி இருந்தது. ஆகையால், அவன் மகனும், பேஷ்டதாவும் பேசிக்கொண்டு இருக்கும் இடத்திற்கு மிகச் சம்பிபாக இருந்தான். அவன் கமிலோவை வீளித்து, “இந்தப் பெண், இந்த இடங்களிலே பிறக்கக் கூடிய எல்லாப் பெண்களிலும் பார்க்க மிக அழகுள்ளவள். அவன் செய்வது, பேசுவது எல்லாம், இந்த இடத்திற்கு மேற்பட்டதாக இருக்கிறது. ஏதோ பெருந்தன்மை இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது” என்றார்.

“உண்மை தான், இடையர்களுக்குள் ஒரு இராணி போல இருக்கிறான்,” என்றார் கமிலோ.

அரசன் கிழ இடையனை நோக்கி, “என் நல்ல நண்பனே, உன் மகனுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் அந்த அழகான பையன் யார்?” என்று கேட்டான். “அவனை இங்கு உள்ளவர்கள் டோறிக்கினில் (Doricles) என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். அவன் என் மகனைக் காதலிப்பதாகச் சொல்கிறான். உண்மையில் இருவரிலும் யார் அதிகம் அன்பு உள்ளவர் என்று சொல்லிக் கொள்ள முடியாது. அந்த இளைஞர் அவனை மணம் புரிவானாகில், அவனுக்கு நல்ல சீதனம் காத்திருக்கிறது,” என்று கூறினான். தங்கத்தின்

ஒரு பகுதிக்கு, ஆடு, மாடுகள் வாங்கிக் கொண்டு மிதுதிப் பணத்தைச் சேமித்து வைத்திருந்தான்.

பின்னர் அரசன் தன் மகனுடன் பேசினான். “இனினான் கண்பனே! நீ வீருக்கிலே கவனமின்றி, வேறொதிலோ நாட்டமாய் இருக்கிறும், உன் வயசில் நான், என் பிரியமானவருக்கு எத்தனையோ பரிசுகள் வாங்கிக் கொடுப்பேன். நீயோ வியாபாரியிடம் ஒன்றுமே வாங்கவில்லை,” என்று பேச்கூட கொடுத்தான்.

“ஐயா, அவன் நிலையற்ற பொருள்களில் நாட்டம் கொள் வதில்லை, பேடிதா விரும்பும் பொருள்கள், அவன் திதயத் தில் அடைக்கப்பட்டு இருக்கின்றன,” என்று பதில் அவித் தான். தொடர்ந்து, அவன், தனக்கும் பேடிதாவுக்கும் இடையில் உள்ள விவாக ஒப்பந்தத்துக்கு ஒரு சாட்சியாக இருக்கும்படி அரசனை வேண்டினான்.

அரசன் தன்னை யாரென்று தெரிவித்தான். மகனை கோட்கி, “உன் விவாக ஒப்பந்தத்தை அழித்து விடு. உன்கு இந்த இழிவான குடும்பத்தில் பென் எடுக்க வெட்கமாய் இல்லையா!” என்று கோபித்தான். பின்னர் பேடிதாவை, “இடையன் மகள், இடையன் துணிக்கை, ஆட்டுக் கொழுவி,” என்றெல்லாம் வைதான். மேலும், “இனிமேல் நீ அவனைக் காண முயற்சித்தால், உன்னையும், உன் தந்தையையும் பயங்கரமான மரணத்திற்கு ஆளாக்குவேன்,” என்று பயமுறுத் தினான்.

பின்னர் அரசன் மிகக் கோபத்துடன் அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறினான். வெளியே செல்ல முன், வுளோநிச்சீலிக் கூட்டிக்கொண்டு கழிலோவைத் தன் பின்னே வருந்படி ஆஞ்சாபித்தான்.

அரச வமிசத்தைச் சேர்ந்த பேடிதா, அரசனுடைய கஷ்டங்களைக் கேட்டு வெகுண்டாள். இடையனைப் பார்த்து, நாம் எல்லோரும் அழிக்கு விட்டோம், ஆயினும் நான்

பயப்படவில்லை. குரியன் எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியாகத் தான், தன் கிரணங்களை வீசக்கிறான். ஆனால் நான் இனிமேல் இதைக் கைவிட்டு விடுவேன். என் ஆடுகளைக் கறக்கு கொண்டு அழுது தீர்ப்பேன்,” என்றார்.

கமிலோ அரசினால்குமரனின் காதலை நன்கு உணர்ந்திருந்தான். ஆகையால் அவர்களுக்கு அனுஶரணையாக நடக்கக் தீர்மானித்தான். பேடிதாவின் நடத்தையும், அவள் பேசுக்களும், அவளை வசீகரித்து விட்டன.

தற்போது சிசிலிய அரசன் தன் குற்றங்களை உணர்ந்து, பொகிமிய அரசனுடன் பழையபடி நட்பாயிருக்க விரும்பி வான். இது கமிலோவுக்குத் தெரிக்கு இருந்தது. அவன் தன் பழைய எசமாளைப் பார்க்க விரும்பினான். ஆகையால் காதலர் இருவரையும் நோக்கி, “நான் சிசிலிய அரசனிடம் போகப் போகிறேன், நீங்கள் என்னுடன் வாருங்கள். உங்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கும்படி நான் அரசனிடம் கேட்டுக் கொள்கிறேன். பின்னர் அவர் மூலம் பொகிமிய அரசனிடம் உங்களுக்கு மன்னிப்பு அளிக்கும்படி கேட்டு, விவாதத்தையும் நடத்தச் சம்மதம் கேட்கலாம்,” என்று தன் திட்டத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

காதலர் இருவரும் மிக மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்தனர். பேடிதாவின் வளர்ப்புத் தங்கையாகிய இடையனும் இவர்களுடன் கூடச் சென்றார்கள்.

இடையன் பேடிதாவின் எஞ்சிய ஆபரணங்கள், அவருடைய குழந்தை உடைகள், அவருடைய போர்வையில் இருந்த கடதாசி இவை எல்லாவற்றையும் தன்னுடன் எடுத்துச் சென்றார்கள்.

கசமான பிரயாணம் செய்து, கமிலோவும், காதலரும், இடையனும் லேயன்சிஸ் அரண்மனைக்கு வர்து சேர்ந்தனர். அரசன் தற்போதும் இறந்த அரசிக்காகவும், காலும் போன குழந்தைக்காகவும் துக்கம் கொண்டாடியவானுக்க

இருந்தான். ஆகையால், கமிலோவை வெகு அண்புடன் வரவேற்றுன். அரசினங்குமரனுக்கும் சிறப்பான வரவேற்புக்கிடைத்தது.

பேட்டாவைக் கூர்ந்து கவனித்த அரசன், இறங்குபோன அரசிக்கும், அவனுக்கும் இடையில் ஒற்றுமை இருக்கக் கண்டு அவனுடைய துக்கம் புதிதாக மடை திறந்தது. அவன் வுளோறிசலின் காதலியைப் பார்த்து, “என் மகளைநான் குருரமாக நடத்தி இருக்காவிட்டால், இவளைப்போலவே அவனும் இருந்திருப்பான்,” என்று விசனித்தான்.

கிழ இடையன், அரசனின் கதையைக் கேட்டபோது, தான் கண்டு எடுத்த அந்தக் குழங்கத்தையே அரசனின் காணுமற் போன குழங்கத்தேயோடு ஒப்பிட்டுத், தான் கண்டு எடுத்த கதைகள், அதன் உயர் பிறப்புக்கான சின்னங்கள் முதலியவற்றினால், பேட்டா, அரசன் போக்கடித்த குழங்கத்தையாக இருக்கலாம் என்று முடிவு செய்தான்.

வுளோறிசல், பேட்டா, கமிலோ, பொலினு முதலியோர், இடையன் குழங்கத்தையைக் கண்டு எடுத்த வரலாற்றைக் கூறும்போது, பிரசன்னமாய் இருந்தனர். அவன், அன்றிகள் காதியால் தாக்கப்பட்டு இறங்கத்தையும் வீபரமாக வெளிப்படுத்தினான். இடையன், குழங்கத்தையின் விலை உயர்ந்த மேலாடையைக் காட்டிய போதும், கழுத்தில் இருந்த ஆபரணத்தைக் காட்டியபோதும், அவை அரசியின் குழங்கத்தக்குச் சொந்தமானவை என்று பொலினு கண்டறிந்தாள். அவன் மேலாடையில் இருந்த கடதாசியைக் கொடுத்தபோது அதில் இருந்த எழுத்துத் தன் கணவனுடையது என்பதை அறிந்தாள். அவள் கணவளை இழந்த துக்கத்தினும், அரசுகுமாரியைக் கண்ட சந்தோஷத்தினும் திக்குமுக்காட்டுள்ள. அப்பொலோவின் வாக்கு நிறைவேற்றியதையிட்டு நன்றி தெரிவித்தாள்.

பேட்தா, தன் காணுமற்போன மகள் என்பதை அறிந்த வேயன்றி, மனைவியை சிகித்து, வெகு நேரம் ஒன்றும் பேசுமுடியாதவனுக இருக்தான். பின்னர் அவன் பேசிய தெவ்வாம், “ஜூயோ உன் தாயார், உன் தாயார்,” என்ப வைதாம்.

இந்தக் காட்சியை, பொலினு ஒரு சமாச்சாரத்தினால் தடுத்து விருத்தினால். அவன் அரசனை நோக்கி, “அரசே! என்னிடத்தில் ஜூயோ ரோமானோ (Julio Romano) என்ற அந்த இக்காலிய சிற்பியினுற் செய்யப்பட்ட அரசியின் சிலை-ஒன்று இருக்கிறது. அது பார்வைக்கு முற்றுக எங்கள் அரசியைப் போன்றது. சீங்கள் வீரும்பினால், என் வீட்டுக்கு வந்து அதை கேரே பார்க்கலாம். பார்த்தால் அரசியென்றே நினைப்பீர்கள்,” என்று கூறி அரசனை வரவழைத்தான். எல் வோரும் அவன் வீட்டுக்குச் சென்றனர்; அரசன் மனைவியைக் காண்டும், பேட்தா, ஒருபோதும் அறியாத தாயைப் பார்க்கவும் வீரும்பீச் சென்றனர்.

பொலினு திரையை இழுத்து விட்டதும், அந்தச் சிலை முற்றிலும் அரசியைப் போன்று இருக்கிறதால், அரசனின் துயரம் புதிய உருவெடுத்தது. அவன் அசையாமல் மென்மாக நின்றிருந்தான்.

“சீங்கள் மென்மாயிருப்பது எனக்கு வீருப்பம். உங்கள் ஆச்சரியத்தை அது துலாம்பரப் படுத்துகிறது. இந்தச் சிலை உங்கள் இராணியைப் போல் அல்லவா முற்றி ஓம் இருக்கிறது!” என்று கேட்டான்.

நீண்ட நேரத்தின் பின் அரசன், “நான் முதன் முதல் அவளைச் சந்தித்த போது, இந்த மாதிரியை வெகு கம்பீர மாக இருந்தான். ஆனால் அப்போ இந்தச் சிலை போல் வய சாளியாக இருக்கவில்லை,” என்றார். “இந்தச் சிலை இப்போ அவன் உயிருடன் இருந்தால் எப்படி இருப்பாரோ, அதைக் காட்டுகிறது. நான் திரையை இழுத்து முடிவிடப் போக்கிறேன், ஏனெனில் நீங்கள் சிலை அசைகிறது என்று எண்ணைக் கூடும்,” என்று பொலினு கூறினான்.

“திரையை இழுக்காதே! நான் இறங்குவிட்டால் மேல்! பார் கமலோ, அது அசைகிறதென்று நீ எண்ணவில்லையா? அவனுடைய கணக்கில் அசைவு தோன்றுகிறது;” என்றான் அரசன். “நான் திரையை இழுக்க வேண்டும் அரசே, உங்கள் நிலைமை சிலை உயிருடன் திருக்கிறதென நினைக்க உங்களைத் தூண்டிவிடுகிறது,” என்றான் பொலினு. “அப்படியே இருபது; வருஷம் வரையில் என்னை நினைக்கச் செய்யட்டும். இருங்கும் அச் சிலையிலிருந்து மூச்சு வருவதாக எனக்குத் தென்படுகிறது. என்னை ஒருவரும் பரிசுகிக்க வேண்டாம். நான் அவனை முத்தமிடப் போகிறேன்,” என்று மொழிந்தான்.

இதுவரையில் முழங்காளில் நின்று தன் அருமைத் தாயை உற்றுப் பார்த்து வியங்குதொண்டிருந்த பேட்தா “நான் எப்பொழுதும் என் அன்பான தாயைப் பார்த்துக் கொண்டு இங்கே நிற்கலாம்,” என்று கூறினான்.

“என்னை இழுத்து மூடவிடுங்கள் அரசே. அல்லா விட்டால் மேலும் ஆச்சரியத்துக்கு நீங்கள் தயாராய் இருங்கள். இந்தச் சிலை அதன் இடத்தைவிட்டு அசைந்து உங்கள் கையைப் பிடிக்க நான் செய்வேன். ஆனால் என்னிடம் பொலலாத சக்திகள் உண்டென்று நீங்கள் எண்ணாக்கடும்” என்றான் பொலினு.

பின்னர் மெதுவான சோக சங்கீதம் இழைக்கப்பட்டது. இந்த ரேத்திள், அந்தச் சிலை மெதுவாக இறங்கி வந்து, அரசனின் கழுத்தைத் தன் கைகளாற் கட்டிக் கொண்டது. பின்னர் அது தன் கணவண்ணயும் மகளையும் ஆசீர்வதிக்கும்படி செபம் பண்ணியது.

அரசியின் சிலை பேசியது ஆச்சரியமல்ல; தன் கணவண்ணயும் மகளையும் ஆசீர்வதிக்கும்படி செபம் பண்ணியதும் ஆச்சரியமல்ல; ஏனெனில், அந்தச் சிலை உண்மையான இராணி கேமயோனே.

இராணி. இறந்துவிட்டதாகப் பொய் கூறி இருந்தான் பொலினு. ஏனெனில் அப்படிச் சொன்னாற் தான் அரசியின் உயிரைக் காப்பாற்றலாம் என்று அவள் என்னி இருந்தான். கேமியோன் இது வரையும் பொலினுவுடன் சீவித்து வந்தான். அவள் கானுமற் போன மகளைக் கண்டுபிடிக்கும் வரையும், தான் உயிருடன் இருப்பது அரசனுக்குத் தெரியக் கூடாது என்று பிடிவாதமாக இருந்தான். லேயன்ரிஸ் தனக்குச் செய்த தீமைகளை அவள் மறந்து விட்ட போதும், தன் குழங்கைக்குச் செய்த அநீதியை அவளால் மறக்க முடியவில்லை.

லேயன்ரிஸ்கின் மகிழ்ச்சி கரைகானுத சமுத்திரமாக இருந்தது. இழந்து விட்ட மனைவி, கானுமற்போன மகள், இருவருமே இப்போ அவன் கண்ணெதிரே நிற்கிறார்கள்.

பொலிக்கினஸ் கமிலோவையும் மகனையும் சாலூததால், அவர்கள் சிகிலியாவுக்கே வந்திருக்க வேண்டுமென அவன் எண்ணினான். ஏற்கெனவே கமிலோ, தன் நாட்டுக்குப் போக விரும்பியது, அவன் ஞாபகத்தில் இருந்தது. அவன் அவர்களைத் தேடிவந்த சமயம் லேயன்ரிஸ்கின் மிக்க மகிழ்ச்சியான காலமாக இருந்தது.

பொதிமியா தன் நண்பனை மன்னித்து விட்டான். ஆகையால் இரு அரசர்களினதும் மக்களுக்கு விவாகம் நடப்பதில் இனித் தடையிருக்க அவசியமில்லை. இப்போ பேடிதா சீசிலீய அரசி.

கேமியோன் தன் கணவனுடனும் மகனுடனும் பல்லாண்டு வாழ்ந்திருந்தான். அவனுடைய அறநெறிகள், நீண்டகாலத்தின் பின் வெளியாயின.

கோரப்புயல்

(Tempest)

மிலன் நகரத்தைப் புரூஸ்பாஸு (Prospero) என்ற ஒரு சீற்றரசன் ஆண்டு வந்தான். அவன் மிகவும் மேதை, புத்தகங்களில் மிகவும் விருப்பமுடையவன். அதிக நேரத்தைத் தன் புத்தகங்களுடன் செலவழிப்பான். ஆகையால், அவனுடைய அரசியல் விஷயங்களை, அவனுடைய தமிழ்யாகிய அன்றோனியோ (Antonio) விடம் பொறுப்பித்தி ருந்தான். நஞ்சுணமும் நல்ல பண்புகளும் நிறைந்த புரூஸ்பாஸுவுக்கு நேர்மாருக, அன்றேனியோவின் குணமும், பண்புகளும் இருந்தன. அரசியற் கருமங்கள், அவனிடத்து ஒப்படைக்கப்பட்டு இருந்ததால், அவன் படிப்படியாகப் புரூஸ்பாஸுவின் பிரசைகளைத் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டான். அவன் மிலன் நகரின் ஆதிக்கத்தை விரும்பி, கேப்பன் (Naples) அரசனுகிய அலன்சோவின் (Alonso) துணையை நாடினான். தான் மிலன் அரசனுக் கூடத்தை, அலன்சோவுக்குத் திறை கட்டுவதாக வாக்குப் பண்ணினான். அலன்சோ புரூஸ்பாஸுவின் ஜன்ம விரோதியாகையால், அன்றோனியோவின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, புரூஸ்பாஸுவையும் மகனையும் நாடு கடத்திவிட்டான். இருவரையும் அறவே ஒழித்துக் கட்டி இருப்பார்கள், ஆனால் மிலன் பிரசைகளுக்குப் புரூஸ்பாஸு மீதுள்ள அன்புக்குப் பயந்து, அவர்கள் நாடு கடத்துவதுடன் தமது சதிச் செயலை ஸிறுத்திக் கொண்டனர்.

நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட புரூஸ்பாஸு, முன்று வயது கூட நிர்ம்பாத, தன் மகன் மிரான்டாவுடன் (Miran da), உடைந்த தோணி ஒன்றில், கடலிலே விடப்பட்டான். இவர்களை நாடு கடத்தும் வேலை, கொன்சலோ (Gonzalo)

என்னும் வயது முதிர்த்த சேப்பிள்ஸ் பிரபு ஒருவளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு இருந்தது. தயாள் குணமும், அனுபவமும் மிக்க இந்தப் பிரபு, புரூஸ்பரோவின் நிலைமைக்கு இரங்கி, தங்கைக்கும் மகனுக்கும் தேவையான நல் ஆடைகளையும், உணவுப் பொருள்களையும், முக்கியமான புத்தகங்களையும் அந்தத் தோணியில் வைத்திருந்தான். புரூஸ்பரோவுக்கு இப் புத்தகங்கள் பெரிதும் உதவியாக இருந்தன.

கடவிலே வீட்ப்பட்ட இருவரும் கடவுளின் தலையுடன், கரை சேர்ந்து ஒரு தீவை அடைந்தனர். இத்தீவில் ஒரு அறையில், அவர்கள் சீவித்து வந்தனர். புரூஸ்பரோ, தன் மகனுக்குத் தானே ஆசிரியனாக இருந்தான். வேறு அரசினாங்குமரிகளுக்கு உள்ள பராக்குகள் இல்லாததால், மிறன்டாகல்வியில் மிக நாட்டங் கொண்டவளாய், எல்ல பசீற்சியும் தேர்ச்சியும் அடைந்திருந்தான்.

புரூஸ்பரோ, தன் கல்வி மகத்துவத்தால், ஆவிசனீவரவழைத்துத் தன் கட்டளைகளைச் செய்விப்பிக்கக் கூடிய நாக இருந்தான். இந்த ஆவிசனங்கள் முக்கியமானவன் ஏறியல் (Ariel) என்பவன். புரூஸ்பரோவின் பணி களை உடனே வரவேற்று, அவற்றைத் திறம்பட முடிக்கும் சக்தி இவனிடம் இருந்தது. இவனை ஒரு சூனியக்காரி தனக்கு ஏவல் புரிவதற்காக வைத்திருந்தான். மென்மையான ஏறியவிலூல் அவள் இடும் பணிகளை, சிறைவேற்ற முடியவில்லை. அதனால் சினங் கொண்ட சூனியக்காரி, அவனை ஒரு மர இடுக்குக்குள்ளே சிறைவைத்திருந்தாள். பண்ணிரெண்டு ஆண்டுகளாக, அந்தச் சிறையில் அவன் மிகத் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கத்திக்கொண்டு இருந்தான்.

தீவை அடைந்த புரூஸ்பரோ, இவனுடைய நிலைமைக்காக இரங்கி, அவனை விடுதலை செய்து தனக்கு அடிமையாக்கினான். சூனியக்காரியாகிய சிக்கோரூசுக்கு, (Sycorax) கலிபன் (Caliban) என்னும் பூரண மனித சூபமற்ற ஒரு மகன் இருந்தான். இவனைக் கொண்டு கஷ்டமான வேலை

களைப் புனிம்பரே செய்வித்தான். இவணை ஒரு மனிதனுக்குக் கருதிப் புனிம்பரே, இவனுக்குக் கல்வி புகட்டி நல்ல வனுக்க முயற்சித்தான். ஆனால் அது நற்பலனை அளிக்க வில்லை. அவன் சமீப்பதும், திட்டுவதும், நேர்மையற்ற முறையில் நடப்பதுமாக இருந்தான். பணிவிடைகளைச் செய்யும் போது ஏதித் திட்டிக்கொண்டு இருப்பான். இதனால் அவனுடைய எச்மான், அவனைப் பயமுறுத்துவான்.

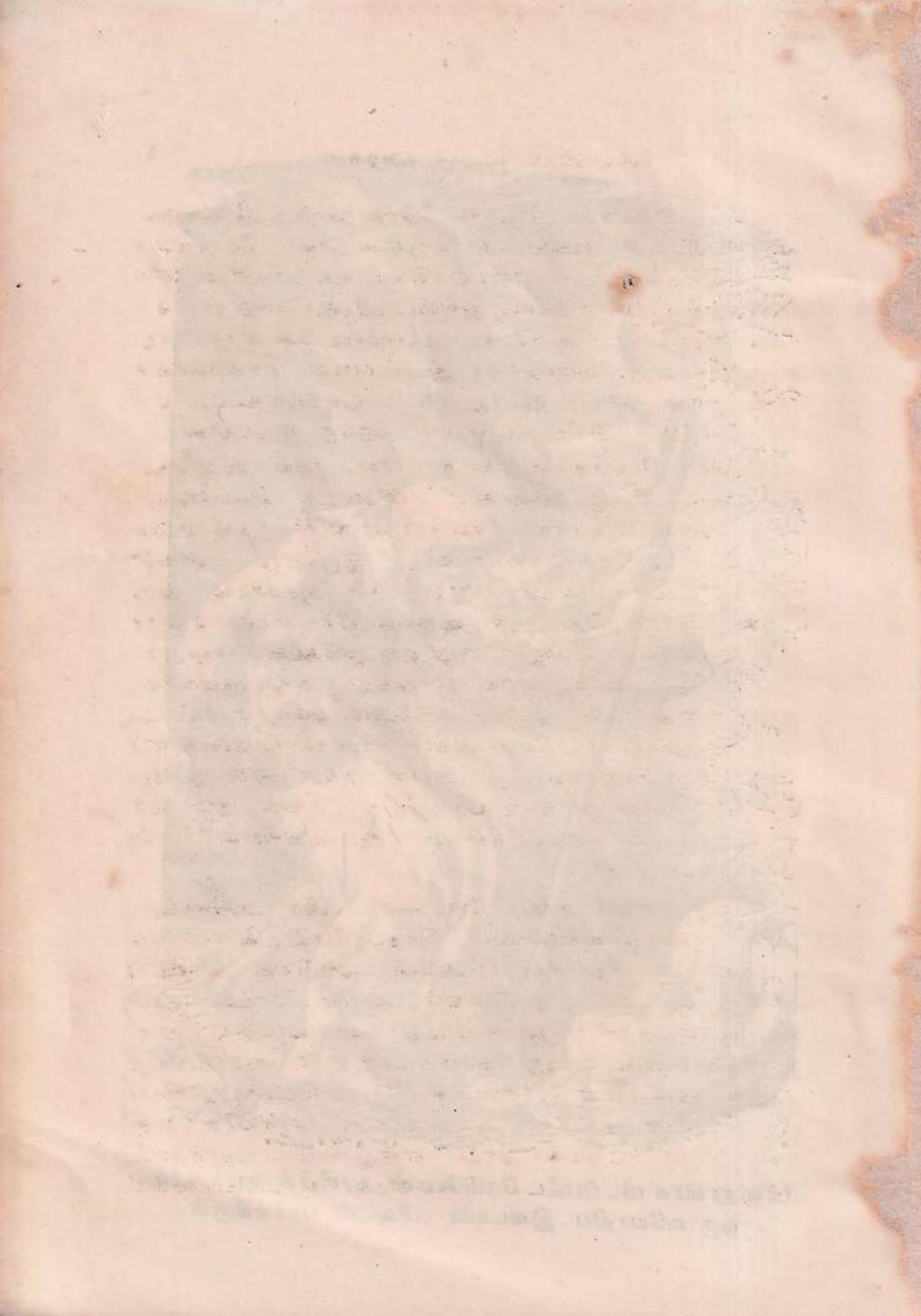
நேப்பின் அரசனுடைய மகனுக்கு ரியூனிஸ் (Tunis) என்ற இடத்திலே விவாகம் நடந்ததால், அவனைப் பார்ப்ப தற்காக, அவன் தன் பரிவாரங்களுடன் ஒரு கப்பவில் புறப்பட்டிருந்தான். அவனுடன் வந்தவர்களுள், அவனுடைய தமிழ் செபளியன் (Sebastian), பிரபு கொன்சலோ, அன் ரோனியோ, மகன் வேடினன்ட் (Ferdinand) முதலானே ரும் இருந்தனர்.

இவர்கள் கப்பவில் பிரயாணம் செய்வதை அறிந்த புனிம்பரே, ஏறியலை ஏவிக் கடும் புயல் ஒன்றை உண்டாக்கி விடும்படி கட்டளை இட்டிருந்தான். அதற்கேற்பக் கோரப்புயல் ஒன்று ஆரம்பமாகிக் கப்பவின் கல பகுதி களில் நெருப்புப் பிடித்துக் கொண்டது. மாலுமிகன் தள கர்த்தன் முதலானேர், தங்களாற் கூடிய அளவு பிரயாசப் பட்டார்கள். அலன்சோவும், ஏஜெய் பிரயாணிகளும் மிக்க திகிலடைந்து கடவுளை வேண்டிக் கொண்டனர். கப்பல் சுக்குநூரூகச் சேதமடைந்தது, ஆனால் எந்த உயிருக்காவது எவ்வித அபாயமும் ஏற்படவில்லை. அப்படி உயிரிச் சேத மின்றி இருக்க வேண்டும் என்று புனிம்பரே ஏற்கெனவே ஒழுங்கு செய்திருந்தான். கப்பல் கூடப் பார்வைக்குக் கேத மடைந்தது போல் திருந்ததேயன்றி, உண்மையில் அது பழுதடையவில்லை.

கப்பவில் வந்தவர்கள் புனிம்பரேவின் தீவில் ஆங்காங்கு பிரிக்கப்பட்டு இருந்தனர். சிலர் அரசன் இறந்த தைத் தாங்கள் கண்டதாகக் கூறிக் கொண்டார்கள். இவர்

அனுதாவாக விடப்பட்ட கேமியோன் அரசியின் குழந்தையை
ஒரு வயோதிப இடையன் பரிவுன் பார்க்கிறான்.

கன் தேப்பின்சக்குத் திரும்பிச் செங்றனர். வேடினன்ட் புரூஸ்புரீவின் குடும்பத்து அருகிலே கரை சேர்ந்திருந்தான். இந்த நேரத்தில், ஏறியல் விளையாடிப் பாடிக்கொண்டு கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் அவ்விடத்திற்கு வந்தான். சங்கீதத்தைக் கேட்ட வேடினன்ட் ஏறியலைப் பின் தொடர்ந்து வந்து கொண்டு இருந்தான். இனிமையான சங்கீதமாகையால், அவன் தங்கை இழந்து விட்ட துக்கத்தையும், புப்பினால் ஏற்பட்ட திகிலையும் ஓரளவு மறந்து இருந்தான்.

தலைக்கு மேலாகவே சங்கீதம் கேட்டதால், அது தெய்வீகமானது என்று எண்ணி, முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான். அவன் வருகையை கண்ட புரூஸ்பரே, தன் மகளை கோக்கி, “அங்கே வந்துகொண்டு இருப்பது என்ன?” என்று கேட்டான். அவள், “இது என்ன ஆச்சரியம்! அது எங்கும் பார்க்கிறதே; அதன் உருவம் மிக்க எழில் உள்ளதாக இருக்கிறது. ஆனாலும், அவ் ஒரு ஆவிதான்,” என்று புரூஸ்பரே, அவன் கூற்றை மறுக்கி, “அது ஆவியலை, அவன் ஒரு மனிதன். இப்போ குடும்புயல் ஒன்று ஏற்பட்டது அல்லவா? அந்தப் புயனிலை இவன் பிரயாணம் செய்த கப்பல் சேகமடைந்து விட்டது. இவன் அக்கப்பவில் தப்பிய ஒருவன்,” என்று விளங்கி படுக்கினான். “அவன், தன் தங்கையையும், கூட வந்தவர்களையும் தேடி அலைகிறேன்,” என்றும் தொடர்ந்தான்.

மிரன்டாவைக் கண்ட வேடினன்ட் மிக்க அதிசயித்து, “நான் காண்பது உண்மையா? இந்தப் பேரெழில் வாய்ந்த உருவம் ஒரு தெய்வீகப் பெண்ணு அன்றேல் மானிடப் பிறவி தானு?” என்று ஐபழுற்றுன். அவளை கோக்கி, “தாங்கள் இவ்விடத்தில் தானு வசிப்பது? அப்படியானால், நான் இங்கே எவ்விதம் நடந்து கொள்ளலாம் என்பதைப் பற்றித் தெரிவியுங்கள். என் முக்கியமான வேண்டுகோள், தாங்கள் ஒரு பெண்ணு அன்றேல் ஒரு தெய்வமா என்பதே,” என்றுன். “நான் ஒரு பெண் தான்,” என்று விடை பகர்ந்தாள். தன் பாலையைபே அவன் பேசவதைக் கேட்ட வேடினன்ட் மேலும் ஆச்சரியப்பட்டான்.

புரூஸ்பனே, இருவரும் ஒருவர் மீது ஒருவர் அங்ப பாராட்டுவதைக் கண்டு உள்ளுக்குள் மகிழ்ச்சியடைந்தாலு யினும், அதை வெளிக் காட்டாது, கடுமையாகவும், வெறுப் பாகவும் அரசகுமரானுடன் பேசினான். இதைக் கேட்ட மிரண்டா, அவனுக்காகப் பரிந்து பேசினான். அவன், அவளையும் அதடிடி விட்டு வேடினன்றைப் பார்த்து, “உன் கழுத் தையும் கால்களையும் சீர்த்துக் கட்டிவிடுவேன். உனக்கு உணவாகக் காய்க்க வேர்களும், பழ ஒடுகளும் கொடுக்கப் படும். உப்பு நீராகிய கடல் நீரே உனது பானமாகும்” என் நெல்லாம் பயமுறுத்தினான். “நீ என் தீவை அபகரிக்க வந்த ஒரு ஒற்றன்” என்று தொடர்ந்து குற்றம் சாட்டினான்.

மிரண்டா, “இப்படியான பேரழகும், நல்ல தோற்றமும் வாய்க்க ஓரவரிடத்து, உன்மையே அல்லாமற் தீமை இருக்க எட்டாது,” என்று கூறினார். பதிலுக்குப் புரூஸ்பனே, “என்னையும் கவிப்பையும் மாத்திரம் கண்டு உனக்கு, இவன் மிக எழில் உள்ளவன் போலக் காணப்படுகிறேன். மற்ற மனிதருக்கு இவன் ஒரு கவிப்பைப் போலக் காணப்படலாம். அந்த மனிதன் இவருக்குத் தேவதூதர் போன்று இருப்பார்கள்,” என்று அசட்டையாகவும், வெறுப்பாகவும் பேசினான். “நீங்கள் சொல்வது உண்மையாக இருக்குமர யின், என் பாசங்கள் மிகவும் பணிவுள்ளவை. இவரிலும் பார்க்க அழகான ஒருவரை நான் பார்ப்பதற்கு விரும்ப வில்லை,” என்றார்.

எல்லாவற்றையுங் கேட்ட வேடினன்ட், “நான் கடவில் அடைக்கத் துன்பம், தங்கையை இழுந்த துக்கம், என் நன்பர்களைப் போக்கடித்த துயரம்; இவை யாவும் என்னைப் பாதிக்கின்றன. ஆனால் என் சிறையில் இருந்து கொண்டு ஒரு நாளைக்கொரு முறையாவது, இந்த நல்ல பெண்ணைப் பார்க்க முடியுமானால் அந்தச் சிறையை, நான் மேலானதாகக் கருதுவேன்” என்றான்.

மிரண்டா “என் தக்கை இயல்பிலே நல்லவர், அவருடைய வார்த்தைகள் கருமாயிருப்பினும் தீமை செய்யமாட்டார்,” என்றான்.

புரூஸ்பரே வெடினன்டைத் தன் பின்னே வரும்படி கூறி அழைத்துச் சென்றான். அவளைப் பரிட்சிப்பதற்காக, கண்டமான பல வேலைகளைச் செய்விக்கச் சித்தமானுன்.

கடவில் ஏற்பட்ட விபத்துக் காரணமாக, தீவின் மற் கோர் பகுதியில் வந்து அலன்சோவும், நன்பர்களும் வேட்டன்ட் தங்களுடன் இல்லாததைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அரசன் மகளை இழுந்து விட்டதாகப் பரித்திட்தான். கொன்சாலோ, அவனுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறி, அவனுடைய துயரத்தை நீக்க முயற்சித்தான். அன்றோனியோவும், செபல்ஸியனும் அவனுடைய வார்த்தைகளுக்கு வேறு அர்த்தங்கள் கூறி யாவையும் கேளி செய்தார்கள். கொன்சாலோ மறுபடியும் அரசனை வேறு எண்ணங்களில் திருப்ப முயன்று, அரசனின் மகனுடைய விவாகத்தைப் பற்றியும் அதன் விசேஷ சிறப்புக்களைப் பற்றியும் ஞாபகப்படுத்தினான். அதற்கு அலன்சொ, “நான் என் மகளை ரியுனிசிலே விவாகம் செய்து கொடுக்காமல் இருந்தால் எவ்வளவோ நல்லது. அவனிடம் போக வெளிக்கிட்ட பயணத்தில், நான் மகளைப் போக்கடித்தேன்,” என்று பிரலாபித்தான். கூட இருந்தவர்களுள் ஒருவன், “அரசினங்கும் ரன் அலீக்ளை அடித்துத் தன்விக்கொண்டு போனதை நான் கண்டேன், அவன் தப்பி இருக்கக் கூடும்,” என்றான்.

இப்படியாகப் பேசிக் கொண்டு இருக்கும் போது, ஏறியல் சங்கீதம் இழைத்துக் கொண்டு அவ்விடம் வந்தான். சங்கீதத்தைக் கேட்டவட்டன் எல்லோரும் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்டார்கள், அலன்சோவுக்கும் தூக்க மயக்கம் ஆரம்பித்தது. அவன், “இப்படி எல்லோரும் நன்றாகத் தூங்குகிறார்களே. நானும் தூங்கினால், என் துக்கங்களை மறந்து விடுவேன்,” என்றான். அன்றோனியோவும், செபல்ஸியனும் விழிப்புடன் இருந்தார்கள். அவர்கள் அரசனை பித்திரை செய்யும் படியும், தாங்கள் அவனுக்குத் தீங்கு கிழமைற் பார்த்துக் கொள்வதாகவும் கூறினார்கள். அலன்சோ தூங்கினான்.

விழிப்பாய் இருந்த இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அன்றோனியோ, செபஸ்தியனைத் தன் வலையில் வீழ்த்துவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தான். அடிக்கடி தற்போதைய சந்தர்ப்பம் மிக வாய்ப்பானது, என்று கட்டிக்காட்டினான். “வேடனன்ட் இறங்குவிட்டான். நீ அரசனுவதற்கு, அவன்சோ ஒருவனே தடை. அவன் இப்போ ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்கிறோன். இதுதான் தக்க சமயம்,” என்று குறிப்பாக உணர்த்தினான். ஒருவாறு செபஸ்ரியனைச் சம்மதிக்க வைத்தான்.

“சரி, நீ உன் வாளை உருவி, ஒரே வீச்சில், வேலையே முடித்துவட்டு. நான் அரசனானதும் நீ எனக்குத் திறை கட்டவேண்டியதில்லை” என்றான் செபஸ்ரியன். பதிலுக்கு அன்றோனியோ, “நீயும் அதே சமயத்தில் உன் வாளை உருவி, கொன்சாலோவை முடித்துவிடு,” என்று சொல்லவும் செபஸ்ரியன், “ஆனால் ஒரு வார்த்தை,” என்றான்.

அப்பொழுது ஏறியல் அங்கு வந்தான். கொன்சாலோவின் செவிக்குள், ‘நீ தாங்கிக் கொண்டு இருக்கிறோய், துரோகம் விழித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. உன் உயிரில் உனக்கு விருப்பம் இருந்தால், தாக்கத்திலிருந்து விழித்தெழு,’ என்று பாடினான். துரோகிகள் இருவரும் செயலாற்றக் குணிக்க சமயத்தில், அவன்சோவும், கொன்சாலோவும் விழித்துக் கொண்டனர். அரசன், வாளை உருவினின்ற இருவரையும் நோக்கி, “எதற்காக வாளை உருவிக் கொண்டு நிற்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

அண்டம் கிடுகிடுக்கும் படியான உறுமலைத் தாங்கள் கேட்டதாகவும், பயத்தினால் வாளை உருவினதாகவும் சொன்னார்கள். “நாங்கள் கேட்ட உறுமல், ஒரு கூட்டம் சிங்கங்களின் கர்ச்சனையாக இருக்கலாம்” என்றார்கள். கொன்சாலோ, “ஆம், ஏதோ முனு முனுப்புச் சுத்தம் எனக்கும் கேட்டது; ஆகையால் நாங்கள் இந்த இடத்தை விட்டுச் சௌறு விடு

ஏரியல் வெடினன்டுக்கு சம்கீதம் இழைத்துக் கொண்டு
வருதல்,

ବୁଦ୍ଧାର ନିଜକୁଳାଙ୍କି ମହିଳା କରିବିଲେବେ ମହିଳା
କରିବା

வது நன்று” என்று கூறினான். அவன் சோ அதற்கிணைச்சந்து மக்கீாத் தேடிச் சென்று வேறிடம் போவோம் என்று மொழிந்தான்.

புரூஸ்பரேவுக்கு விறகு சமந்து வந்த கலிபன், அவன் கீத் திட்டிச் சபித்துக் கொண்டு வந்தான். வழியில், கப்ப வில் இருந்து தப்பிய ந்றின்குலோ (Trinculo) வருவதைக் கண்ட கலிபன், “என் எசமான் என்னைத் துன்புறுத்தும்படி ஏவிவிட்ட ஆவி அதோ வருகிறது. நான் முகம் குப்புற வீழ்க் தால், அவன் என்னைக் கவனிக்க மாட்டான்,” என்று சொல் விக் கொண்டு வீழ்ந்து கிடந்தான்.

ந்றின்குலோ, “இங்கே செடியோ, பற்றையோ பாதுகாப் புக்கான ஒன்றுமில்லை. மறுபடியும் பெருமழை வரும்போல் தெரிகிறது. முன் போலப் பேரிட இடிக்குமாயின் என் தலையை எங்கே ஓளிப்பது?” என்று பேசிக் கொண்டான். பின்னர் கலிபனைக் கண்டுவிட்டு, “இது என்ன மனிதனு, மீனு? உயிர் இருக்கிறதா? இல்லையா? மீனைப் போல் நாற் றம் வீக்கிறது. இவனை இங்கிலாந்துக்குக் கொண்டு சென்றால், எல்லா மனிதரும் சொன்னிராண்யங்கள் கொடுக்கத் தவறாமாட்டார்கள்,” என்று மீண்டும் பேசினான்.

பின்னர், “இது மீனால்ல, இவன் இத்தீவில் வசிப்பவன். இடியாற் தாக்குண்டு விழுக்குவிட்டான் போலும். மறுபடியும் இடி இடிக்கிறது. புயல் திரும்பப் போகிறது. என் இவனுடைய போர்வைக்குள் புகுந்தால் என்னைக் காப்பாற்றலாம்,” என்று சொல்லிக் கலிபனின் மேலங்கிக்குள் தானும் புகுந்து கொண்டான். இங் நேரத்தில், இவனுடைய நண்பன் ஒருவன் போத்தலில் இருந்து குடித்துக் கொண்டு அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தான். அவன் பெயர் ஸ்டேபானோ (Stephano). அவன் அங்கு வந்ததும் கலிபன், “ஜீயோ என்னை ஒன்றும் செய்யாதே,” என்று கதறினான். இதைக் கேட்ட ஸ்டேபானோ, “என்ன? இங்கே பிசாசுகள் இருக்கின்றனவா?”, என்று கேட்டுக்கொண்டே நடவு கால்கள் வெளியே

தெரிந்த றறின்குலோவையும் கலிபணையுங் கண்டான். மறு படியும் கலிபன் சத்தமிட்டான். ஸ்ரெவனேவின் குரலைக் கேட்ட றறின்குலோவும் பேசினான். இரு குரல்கள் பேசவ தைக் கேட்ட ஸ்ரெவனே, “இதென்ன? நாலு கால்கள், இரண்டு குரல்கள்,” என்றான். பின்னர் அவன் றறின்குலோ வையும் கலிபணையும் அறிந்து கொண்டான். மூவரும் போது தலில் இருந்து குடித்துப் பலபல பேசிக் கொண்டார்கள்.

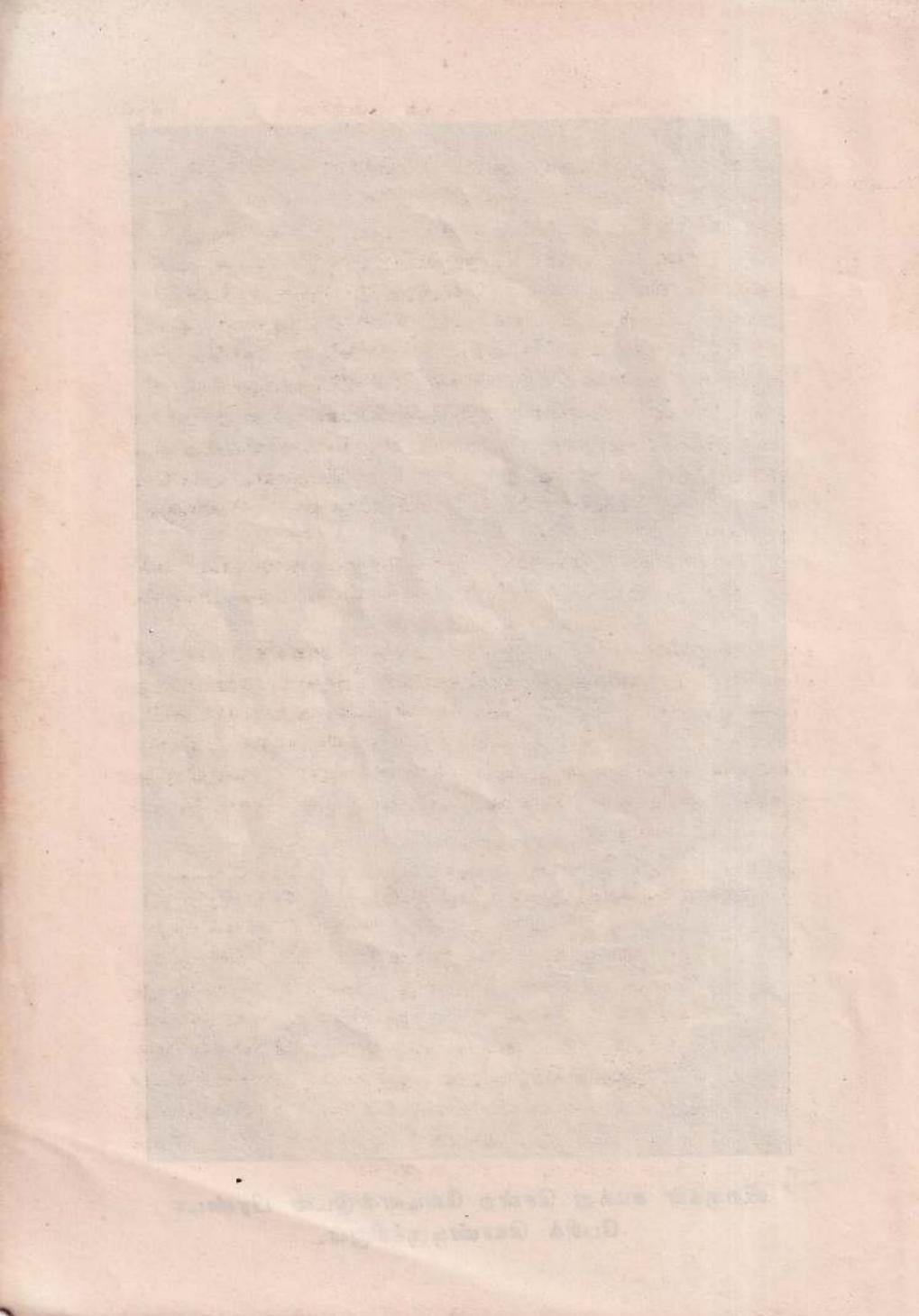
கலிபன், “நான் உங்களுக்குத் தேவையான செழிப் பான இடங்களை இந்தத் தலில் காட்டுகிறேன். கீங்கள் என் எசமாஜைக் கொன்றுவிட்டு நிம்மதியாகச் சீவிக்கலாம்,” என்று சொன்னான். “மத்தியான கேரத்தில், வழக்கமாகப் புறைஸ்பரே தூங்குவான். அந் கேரத்தில், முதலில் அவ லுடைய புத்தகங்களைக் களவாடிய பின், அவளைக் கொன்று விடுங்கள்,” என்று மேஜும் கூறினான்.

புரூஸ்பரேவின் பின்னே சென்ற வேடினன்ட், ஆயிரக் கணக்கான வீறகுகட்டைகளை ஒரு இடத்தில் குவிக்கும் படி கட்டலை இடப்பட்டிருந்தான். அவள், அவற்றைச் சமங்கு செல்லும் போது, “இது என் தகுதிக்குக் குறைந்த வேலையாயினும், என் இதயத்தில் இடம் பெற்ற அரசியின் பொருட்டு, நான் இதை மகிழ்ச்சியுடன் செய்கிறேன். அவள் நான் இந்த வேலையைச் செய்யும் போது கண்ணீர் விடுகிறோன்: தன் தங்கை பொல்லாதவர் அல்ல என்று சொல்கிறோன்,” என்று தனக்குள்ளே பேசிக் கொண்டான்.

மிரன்டா அங்கு வந்த போது, அவளை விளித்து, “கடினமாக வேலை செய்வதை நிறுத்துக்கள். என் தங்கை படித்துக் கொண்டு இருக்கிறூர். முன்று மணித்தியாலங்க ஞக்கு வெளிக்கினம்ப மாட்டார்” என்றான். வேடினன்ட், “நான் இதைச் செய்து முடிக்க முன், பொழுது சாய்ந்து விடும். எனக்கு இடப்பட்ட கட்டலையை நான் நிறைவேந்த வேண்டும்” என்று கோரவுடன் பகர்ந்தான்.

விறகுகள் கமந்து சென்ற வேடுனன்டுடன் பிரண்டா
பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மிரன்டா, “நீங்கள் இளைப்பாறுங்கள். நான் சில கட்டைகளைத் தூக்கிச் செல்கிறேன்” என்ற போது, அவன், “என் உயிருள்ள அளவும் நான் அதற்குச் சம்மதிக்க மாட்டேன். நான் பார்த்துக் கொண்டு நிற்க சீ கட்டைகளைத் தூக்கிச் செல்வது தகுமா?” என்று மறுத்துப் பேசினான். மிரன்டா அவளிடத்து மிக்க அன்புக்காண்டிருந்தான். ஆகையால் அவளை விளித்து, “தாங்கள் என்னை மனைந்து கொள்ள விரும்பினால், நான் உங்கள் மனைவியரவேன். சம்மதில்லாவிட்டால், உங்கள் வேலைக்காரியரக இருப்பேன்” என்று பணியுடன் கூறினான். வெடினாண்ட் தான் அரச வழிசம் என்பதை அவளுக்குப் பதில் கூறும்போது, அறியச் செய்தார். அவளைத் தான், தன் உயிர் போல நேசிப்பதாகச் சொன்னான்.

புரூஸ்பரே, இவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் வளரும் மாசற்ற அன்பைக் கண்டு புள்ளாங்கிதம் அடைந்தான்.

அவன்சோ முதலானேர், தீவில் அலைந்து நடந்து கொண்டு இருக்கையில் கொஞ்சலோ மிகவும் களைப்புற்று மேலே நடக்க முடியாது இருந்தான். அரசனும் அப்படியே சோர்வுற்றுப் போனான். அவர்கள் அவ்விடத்தில் இளைப்பாறினார். அன்றோனியோவும், செபன்ரியனும் அன்றிரவே தங்கள் துரோகச் செயலீ, எப்படியாவது நிறைவேற்றி விடத் தீர்மானித்தனர்.

இவர்கள் தங்கி இருக்க இடத்தில், சேரகமயமான சங்கீதம் அப்பொழுது இழ மாந்து வந்துகொண்டிருந்தது. புரூஸ்பரே, கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு இடத்தில் இருந்தான். அநேக உருவங்கள் பெருவிருந்துக்கான வெவ்வேறு உணவு வகைகளை, கொண்டு வந்து வைத்து, அரசனையும் மற்றையோரையும் சாப்பிடும்படி கூறிவிட்டு மறைந்தன. சங்கீதத்தைக் கேட்டவர்கள், அதன் அருமையான சக்தியைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டார்கள். உணவு கொண்டுவந்த உருவங்களைப் பற்றியும், அவர்கள் தொழிலாற்றிய விதத்தைப் பற்றியும் வியந்து பாராட்டினார்கள்.

பெரிய விருந்ததக் கண்ட செபஸ்ரியன், “எங்களுக்கு நல்ல பசி, ஆகையால் இந்த உணவை நாங்கள் புசிப்போம்,” என்றார். அலன்சோ சம்மதிக்கவில்லை. கொன்சாலோ, அவர்ஜீச் சாப்பிடும்படி ஊக்கம் அனித்தான். பின்னர் எல்லோ ரும் சாப்பிட முற்பட்டனர்.

திடீரென அவ்விடத்தில் இடியும் மின்னலும் தோன்றின. ஏறியல் ஒரு பறவை உருவில் வந்து, சிறகுகளால் மேசைமேல் அடிக்க வீருந்து மாய்மாய் மறைந்தது. “நீவர் மூவரும் பாவிகள்; உங்களைக் கடல் விழுங்கி விட இருந்தது, ஆனால் நீங்கள் தட்டி இந்தத் தீவுக்கு வந்திருக்கிறீர்கள். உங்களை நான் பைத்தியமாக்கி விட்டேன்.” என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்ட, அலன்சோ, அஞ்சோனியோ, செபஸ்ரியன் மூவரும் தங்கள் வாளை உருவினார்கள். ஏறியல், அவர்களை மேலும் பரிகசித்து, “இதை நாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நீவர் மூவரும் உங்கள் சதியினால், புரூஸ்பாரேவை அரசிழக்கச் செய்தீர்கள். அதுவுமன்றி, உடைந்த படகில், கடலிலே விட்டார்கள். அதற்காக, அலன்சோ, நீ உன் மகனை இழந்தாய். உங்கள் சமாதானம், கடலின் டொந்தளிப்பாலும், புயலின் வேகத்தாலும், வேறு பிராணி களாலும் குலைக்கப்பட்டு விட்டது. உங்கள் வேலைகளுக்கேற்ற அழிவு படிப்படியாக உங்களைத் தொடர இருப்பதால், இந்தக் தளிமையான தீவுக்கு நீங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள். சீவியம் தொடர்ந்து தெளிவுறும்,” இவ்வளவையும் சொல்லிவிட்டு, ஏறியல் இடியில் மறைந்தான்.

பின்னர் மென்மையான சங்கீதம் கேட்டது, மறுபடியும் விருந்து கொண்டுவந்த உருவங்கள் தோன்றி, பரிகாசங்களுடனும், ஏனாங்களுடனும் நடனமிட்டு, மேசையைத் தூக்கிச் சென்றன.

அலன்சோ நிலைகுத்தி சின்றுன். காற்றுக்கள், இறந்து போன தன் மகனைப்பற்றிக் கூறியதாயும், இடி, புரூஸ்பாரேவீன் நாமத்தைக் கூறிச் சென்றதாகவும், அவன் கொன்சாலோவுட்குச் சொன்னுட். பின்னர் அவன் கடலிலே போய்த்

தன் மகனுடன் படுத்துவிடப் போவதாகச் சொன்னான். அன்றோனியோவும், செபல்ரியனும் ஏதோ சொல்லி கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு ஒடினர். இதைக் கண்ட கொன்சாலோ “இந்த மூவரும் செய்த குற்றத்துக்காக, அவர்களுடைய மனங்கள் நஞ்சைப் போன்று வேலை செய்கின்றன. ஏதோ விபரீதம் நடக்கப் போகிறது போலும்,” என்று கூறினான். பின்னர் அங்கே இருந்த ஏட்றியன் (Adrian) என்ற ஒருவனை நோக்கி, “ஏட்றியன், சீக்கிரம் இவர்கள் சின்னை செல். அவர்களுக்கு ஏதும் அபாயம் நேர்ந்து விடாமல் பார்த்துக்கொள்,” என்று துரிதப் படுத்தினான்.

புரூஸ்பரேவின் இல்லத்திற்கு முன்னே, அவனும், மகன் மிரண்டாவும், வேடினன்டும் சின்றூர்கள். வேடினன் டைப் பார்த்து, “என் அருமை மகளை உனக்கு ஈந்து விடு கிறேன். என் உயிரின் மூன்றில் ஒரு பங்காகிய அவளைப் பற்றி வியந்து பேசுகிறேன் என்று என்னுடே. அவள் மிகவும் நல்ல பெண், நீயே அதை அறிந்துகொள்வாய். உனக்கு அவள் பேரூன்ஸ் அன்பைச் சோதிக்கவே, நான் உன்னைக் கஷ்டத்திற்கு உள்ளாக்கினேன். நீ அதில் வெற்றி கண்டாய், என் பெண்ணை, உனக்கு நான் தரும் வெகுமதியாக ஏற்றுக் கொள். ஆனால் உங்கள் இருவருக்கும் விவாகம் முறைப்படி நிறைவேற முன், நீ அவளைத் தீண்டினால் உன் வாழ்வு குனியமாகி விடும்,” என்று மொழிந்தான், புரூஸ்பரே.

“நான் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்று, நன் மக்களைப் பெற்றுச் சுந்தோஷமாகச் சீவிக்க விரும்புகிறேன். ஆகையால் நீங்கள் வீரும்பியபடி நான் நடக்கச் சித்தமாயிருக்கி ரேன்,” என்று பதில் இறுத்தான் அரசகுமாரன் வேடினன்ட். புரூஸ்பரே இருவரையும் வீவித்து, “நீங்கள் இங்கே இருந்து பேசுக்கொண்டிருங்கள்,” என்று சொல்லிவிட்டு, ஏற்றியலை நினைத்தான்.

உடனே அவன் அவ்விடம் தோன்றி, “எசமான், எதற்காக என்னை அழைத்தீர்கள்?” என்று வினாவினான். புரூஸ்பரே, “தீவில் இருக்கும் அரசன் முதலியோரை இல்விடம்

அழைத்து வா,” என்றான். ஏறியல் உடனே அவ்விதம் செய் வதாகக் கூறிச் சென்றான். பின்னர் மென்மையான சங்கீதம் தொடர்ந்து இசூக்க, ஐரிஸ்,(Iris) சீரிஸ், (Ceres), முனை (Juno) போன்ற தேவதைகள் அவ்விடம் தோன்றி, அரசு குமாரனையும் மிரண்டாவையும், பல ஆசீர்வாதங்களைக் கூறி, மகிழ்ச் செய்தனர். சிறு தேவதைகளும், அறுவடை செய் வோர் சிலரும் சேர்ந்து அழகான நடனங்களைப் புரிந்தனர். எல்லாவற்றையும் அதிசயத்துடன் கண்கொட்டாமல் பார்த்து அனுபவித்துக் கொண்டு இருந்தனர் அந்த இளம் காதலர். திமிரென, கலவரமான சத்தம் ஒன்று உண்டாயது. உடனே எல்லோரும் மறைந்து விட்டனர். புரூஸ்பரே, எதையோ ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டவன் போல அவசரத்துடன் காணப்பட்டான். சோடி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கியது.

ஏறியல், தனக்கிட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றி விட்டு, அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவளிடம், புரூஸ்பரே, தன்னைக் கொல்லச் சதி செய்த மூவரும் எங்கே என்று விசாரித்தான். அசத்தமான குட்டை ஒன்றுக்குள் அவர்கள் நிற்பதாக, ஏறியல் பதிலளித்தான். பின்னர் இருவரும் மறைந்திருந்து அங்கே நடக்கப் போவதைக் கவனித்தனர்.

சுதிகாரர் மூவரும் புரூஸ்பரேவின் இல்லம் வந்து சேர்ந்த போது, நனைந்து தோய்ந்து, காணப்பட்டனர். கலி பன், தன் நண்பரைப் பார்த்து, “சத்தம் செய்யாதேயுங்கள். மெதுளாக நடவுங்கள்,” என்று எச்சரித்தான். அங்கிருந்த உடைகளையும், வேறு பொருள்களையும் கண்ட நறின்குலோ, அவற்றைக் களவாட விரும்பினான். கலிபன் அவளை மறுபடியும் எச்சரித்து, “முதலிலே கொலையை நிறைவேற்றியுங்கள். மந்ற விஷயங்களைச் சாலகாசமாகக் கவனிக்கலாம்” என்று சொன்னன. நறின்குலோ, அவளைக் கவனிக்கவில்லை. இதற்கிடையில் பல வேட்டை நாய்கள், பெரிய நாய்கள் வருவது போன்ற இரைச்சல் கேட்டது. ஏறியலும், புரூஸ்பரேவும், பல நாய்களின் பெயர்களைக் கூறிச் சுதிகாரரை, அவ்விடத்தில் இருந்து துரத்தி விடும்படி ஏவிக்கொண்டு இருந்தனர். வேட்டை நாய்களைக் கண்டும், மூவரும் ஒட்டம் எடுத்தனர்.

புரூஸ்பரே, மாந்திரிக் உடை தரித்துக் கொண்டு, தன் குடிசையின் மூன் நின்றான். ஏறியலை நோக்கி, “அரசரும் நண்பரும் எப்படி திருக்கிறார்கள்?” என்று கேட்டான். “எல் லோரூம் ஒருமித்துக் கைதிகளாகி, நீங்கள் சொன்ன இடத் திலேயே நிற்கின்றார்கள். நீங்கள் தான் அவர்களை விடுதலை செய்யலாம். அரசனும், தமிழும், உங்கள் தமிழும் நிலை குலைந்து காணப்படுகின்றனர். முக்கியமாக, நீங்கள் குறிப் பிட்ட அந்த வயோதிபப் பிரபு கொன்சாலோவின் கண்ணீர். அவன் தாடி வழியே செல்கின்றது. உங்கள் மந்திரசக்தி அவர்களை மிகவும் பாதிக்கின்றது. இப்பொழுது, நீங்கள் அவர்கள் நிலையைக் கண்டால், மனம் இளகி விடுவீர்கள்,” என்று பதில் கூறினார்.

எல்லாவற்றையும் கேட்ட புரூஸ்பரே, “இப்போ, அவர்கள் தங்கள் குற்றங்களை உணர்ந்து பச்சாத்தபப்படுவ தால், அவர்களை மூன் போல், எல்ல நிலை எய்தச் செய்து விடுவேன். தர்மம் பழிவாங்கும் நோக்கமற்றது. நீ போய் உடனே, அவர்களை விடுதலை செய்து இங்கே அழைத்து வா,” என்று கட்டளை இட்டான். பின்னர், “இந்த மாந்திரிகத் தொழில் இனிமேல் எனக்குத் தேவையில்லை. இந்தப் பிரம் பையும் முரித்துவிட்டு, அதற்குரிய புத்தகத்தையும் ஆழப் புத்தத்துவிட வேண்டும்,” என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டான்.

இச் சமயத்தில், சோக சங்கீதம் இழைந்து வந்தது. அவன் சோவும், மற்றவர்களும் புரூஸ்பரே கீறிய ஒரு வட்டத்திற்குள் வந்து சின்றனர். மந்திர சக்தியால் மயங்கி சின்றனர். கொன்சாலோவைக் கண்ட அரசிழந்த புரூஸ்பரே, அரசினைப் பாராட்டி, “நீங்கள் சமயத்தில் எனக்கும் என் மகனுக்கும் செய்த பேருதலை என்றும் மறக்கக் கூடிய தல்ல,” என்று நன்றி தெரிவித்தான். தன்னை அரசிழக்கக் கூடிய நூலை திரும்பி வந்து புரூஸ்பரேவுக்கு நல்ல ஆடைகளைத் தரித்து விட்டான். அவனை நோக்கி, “தற்சம-

யம், கப்பளின் அடித் தளத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் மாலுமிகளை இவ்விடம் கூட்டிவா,” என்று புரூஸ்பரே ஆஞ்ஞாபித்தான். ஏறியல் குறித்த வேலையைச் செய்யச் சென்றுன்.

புரூஸ்பரே, சிற்றரசனுக்கு உரிய உடைகளில் இப்போ காணப்பட்டான். அவன் அலன்சோவுக்கு முன் வந்து, “இங்கே பாருங்கள் அரசனே, நாடு கடத்தப்பட்ட மிலன் சிற்றரசனை,” என்று தன்னின் அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி னன். பின்னர், “உங்களுக்கு மேலும் கம்பிக்கை உண்டாக்கும் பொருட்டு, உயிருடன் இருக்கின்ற நான் உங்களைக் கட்டித் தழுவிக் கொள்கிறேன். உங்களையும் உங்கள் நண்பர்களையும், நான் சந்தோஷமாக வரவேற்கிறேன்,” என்றான் மறுபக்கம் திரும்பி, அரசனைக் கொல்லச் சதி செய்த இரு வரையும் விளித்து, “அரசனுடைய வெறுப்பைத் தூண்டிவிட, உங்கள் துரோகச் செயலை எடுத்துக் கூறலாம். ஆனால் இந்தச் சமயத்தில், நான் கோள் சொல்ல விரும்பவில்லை,” என்றான். அன்றோனியோவைப் பார்த்து, “நீ மிலன் நகரத்தை எனக்குத் திருப்பித் தந்தால், நீ செய்த பிழைகளை நான் மன்னித்து விடுவேன்,” என்றான்.

ஆச்சரிய வசத்தனுகி நின்ற அலன்சோ, “நீங்கள், புரூஸ்பரேவானால், உங்கள் வரலாற்றைக் கூறவேண்டும். முன்று மணித்தியாலங்களுக்கு முன்னர் ஏற்பட்ட கடும் புயல் காரணமாக, என் மகளைக் காணவில்லை.” என்று துக்கத்துடன் மொழிந்தான். “நானும் ஒரு மகளை இழந்து விட்டேன்,” என்றான் புரூஸ்பரே. “தற்சமயம் உங்கள் எல்லோருக்கும் புத்தி பேதவித்திருப்பதால் உங்களால் உண்மையை விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. நான் உங்களால் தன்னிவிடப்பட்ட அதே மிலன் சிற்றரசன் தான். ஏதோ தெய்வாதீனமாக, இந்தத் தீவை அடைந்தேன். என் வரலாறு முழுவதையும் உடனே சொல்லிவிட முடியாது. நானுக்கு நாள் தான் சொல்லியாக வேண்டும். இந்தக் குடிசை தான் என் அரண்மனை; ஏவ்வாரை மிகச் சொற்பம், பிரசைகள் எவருமில்லை. என் அரசு எனக்குத் திருப்

பிக் கிடைத்தது போல, உங்களுக்கும் இங்கே ஒரு அதிசயம் காத்திருக்கிறது.” என்று அவன் சோவுக்குக் கூறினான்.

வேடினன்டும் மிரன்டாவும் இச்சமயத்தில் சதுரங்கம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவன் சோவின் ஆச்சரியம் எல்லை கடங்குவிட்டது. தந்தையைக் கண்ட வேடினன்ட் முழுந்தாட்படியிட்டு வணங்கினான். மிரன்டா, அவ்விடத்தில் குழுயினின்ற மனிதரைக் கண்டு வியந்து, “எத்தனை நல்ல மனிதர் இங்கே காணப்படுகின்றனர்? மனிதகுலம் எவ்வளவு அழகானது?” என்று எண்ணினான். அவன் சோ, மகனைத் தழுவியவனும், “இந்தப் பெண் யார்?” என்று விசாரித்தான். வேடினன்ட் உண்மையை உரைத்தான். எல்லோரும் அந்த இரு அழகிய காதலர்களை ஆசீர்வதித்தனர்.

கப்பல் செலுத்துவோனும் மாலுமிகளும் அவ்விடம் அப் பொழுது வந்துகொண்டிருந்ததைக் கண்ட கொஞ்சாலோ, “அதோ, எங்கள் மனிதர், இவர்களும் காப்பாற்றப்பட்டு இருக்கிறார்கள்,” என்றார். அவன் சோ அவர்களை விளித்து, “நீங்கள் எப்படித் தப்பினீர்கள்?” என்று கேட்க, “நாங்கள் ஆழந்த உறக்கத்தில் இருங்தோம், ஏதோ இரைச்சல்கள் குழுறவுகள், சங்கிலிகளின் சத்தங்கள் போன்று கேட்டன. நாங்கள் விழித்து விட்டோம். எங்கள் கப்பல் ஆரம்பத்தில் இருந்தது போல எவ்வித பழுதுமின்றிப் புதிதாகவே காணப்படுகிறது. ஏதோ களுவினால் பிரிந்து மறுபடியும் கூடி இருக்கிறோம்.” என்றார்கள்.

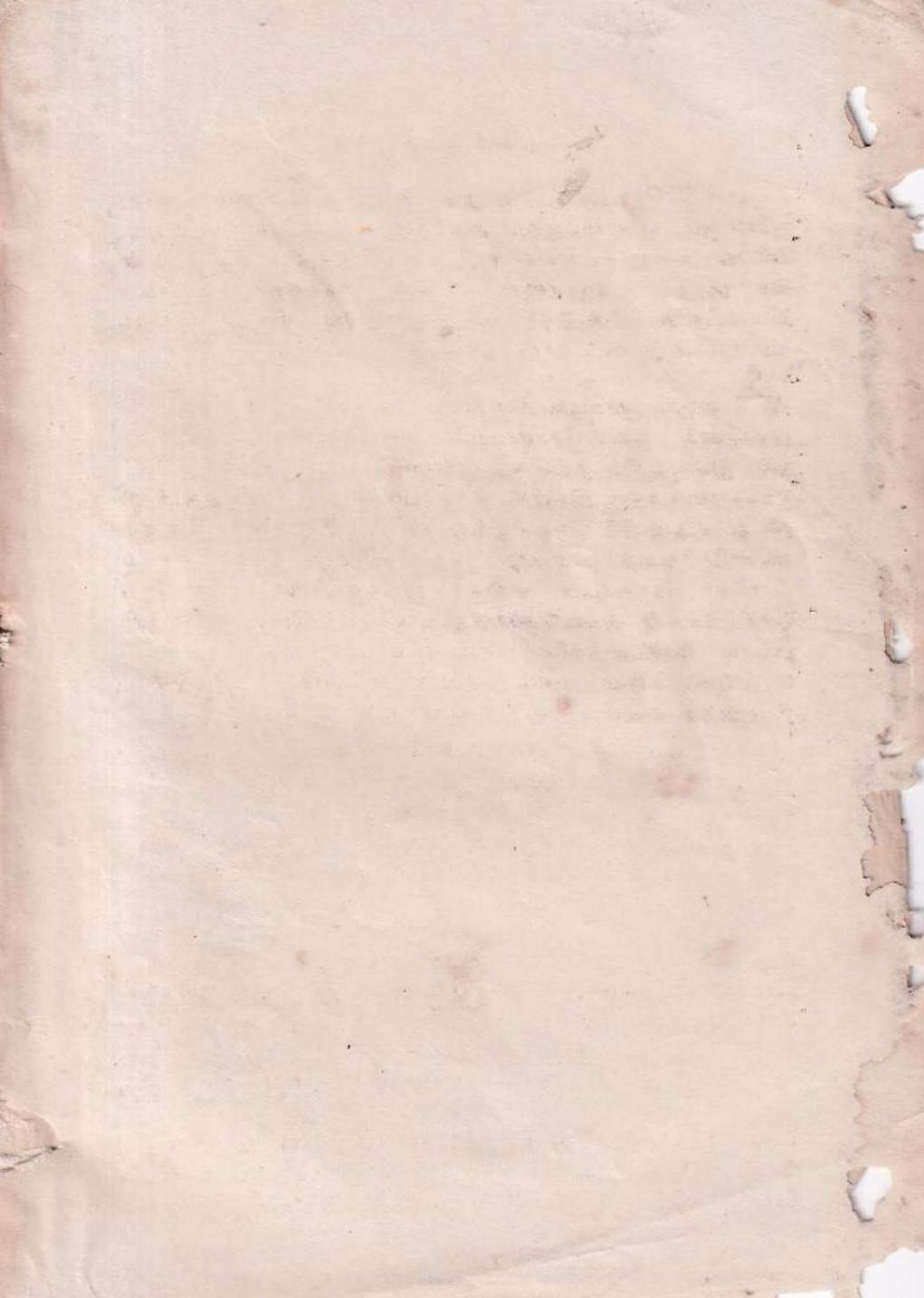
அவன் சோவுக்கு எல்லாமே அவிழ்க்க முடியாத ஒரு புதிர் போல் இருந்தது. புரௌஸ்பரே, அவனை நோக்கி, “உங்கள் உள்ளம் தெளிவடையும் படி, நான் ஆறுதலாக எல்லா விஷயங்களையும் கூறுவேன். அது வரையில் சங்தோ ஷமாயிருங்கள்,” என்று சமாதானப்படுத்தினான்.

மறுபடி ஏறியல், கலிபனையும் நன்பர்களையும் அவ்விடம் சாய்த்துக் கொண்டு வந்தான். புரௌஸ்பரே, அவர்கள் தன் இல்லத்தில் களவாடியதுமன்றித் தண்ணைக் கொல்-

விவும் சதி செய்தனர் என்று எடுத்துக் கூறினான். நற்றின் குலோவும், ஸ்ரீவணேவும் அவர்களுடைய ஆட்கள் என்றும், கலிபன் தன்னுடையவன் என்றும் பிரித்துக் கூறினான். பின் னர் அந்தச் சதிகாரரை சோக்கி, “நீங்கள் களவாடிய பொருட்களை மீண்டும் அதே இடத்தில் திருப்பி வையுங்கள்,” என்று கட்டளையிட்டான்.

முவரும் புரௌப்பரேவிடம் தங்களை மன்னிக்கும்படி இரந்தனர். அலன்சோவையும் கண்பர்களையும் அந்திரவு தன் இல்லத்தில் தங்கி இநக்கும்படி புரௌப்பரே கேட்டுக்கொண்டான். இரவில் பெரும்பகுதி தன் விருத்தாந்தங்களைக் கூறுவதில் செலவழிக்கு விடும் என்றான். பின்னர் அலன்சோவைப் பார்த்து, “சேப்பிள்கங்கு நீங்கள் சுகமே போய்ச் சேரக்கூடிய எல்லா ஒழுங்குகளையும் நான் செய்வேன். நீங்கள் அங்கு சேர்க்கதும், காதலர் இருவர்களினாதும் விவாக சோபனங்களைக் கண்டு களிக்க நான் அவ்விடம் வருவேன். பின்னர் நான் மிலனுக்குச் சென்று என் இராச்சியத்தைக் கவனிப்பேன்” என்று கூறி முடித்தான்.

நழாக்கு விட்டெட்ட,
சிவன் கோவில் மேலூ சிதி,
யாழ்ப்பாணம்.